De Uyt-muntende

DORIMENA:

Uyt-ſingende verſcheyde
Mengel-rijmtjes,

Ter Eeren van de GOESCHE
TERPSICHORE.

Een Bede aen de ſelve,

Ontſouwt u ſoete toon
Godesje tot haar lof,
Die ſtadigh aan u throon
Op-offert ſtof op ſtof.

Gerijmt door M. VAN BAARLANT,

TOT DORDRECHT,

By *Nicolaes de Vries*, Boeck-drucker, wonende in de Grave-ſtraet, in de Nieuwe Boeck-druckery. 1652.

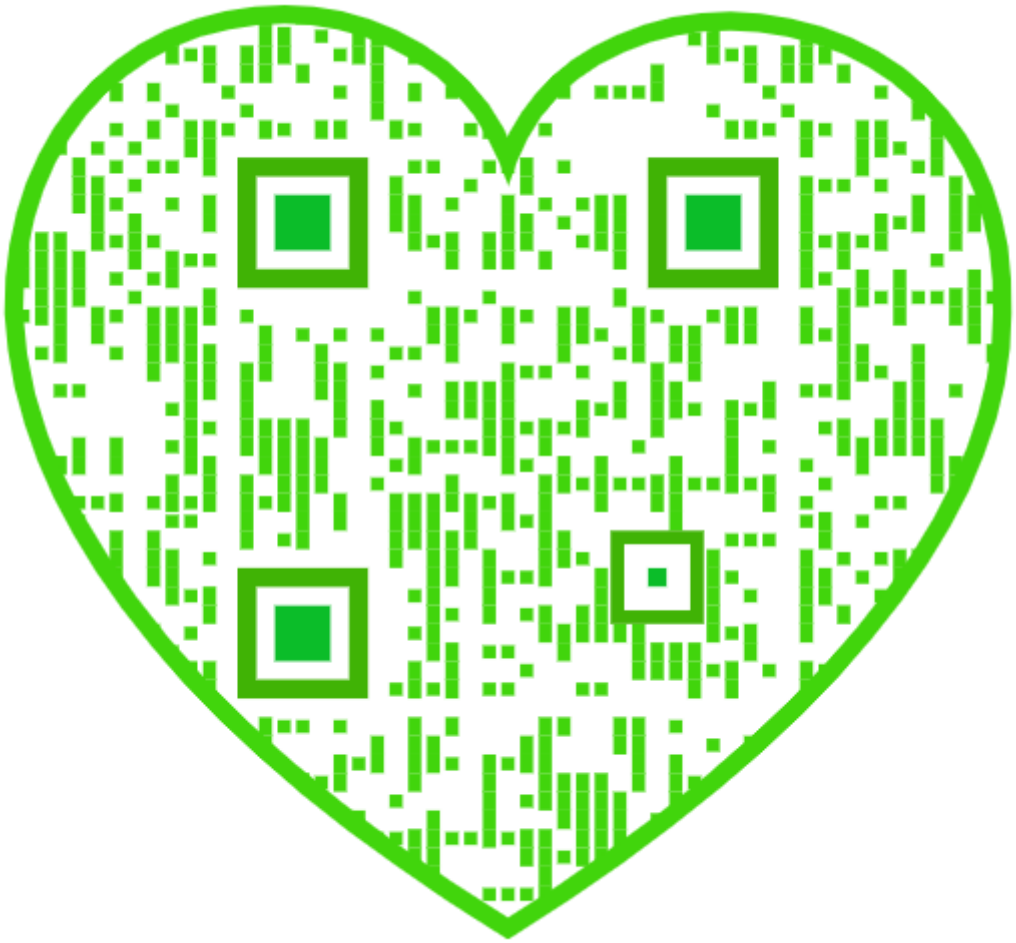

OP-OFFERINGH

Aan de

Achtbare, Bevallige, en Soetſte Juffers,

CORNELIA, SUSANNA, ELIZABETH VANDER NISSE.

Mijn ſeer weerde Nichjes,

Gelijck het waar is, dat de verſchillende aandoeningen van yders hoedanigheit, door verſcheyde tijden van 't leven, haer beſondere ſorgen, en wercken voort-brengen, ende gelijck als een geurigh Roosje, in 't begin van haar ontloocken blaetjes, meerder lief'lijckheit, ende ſoeter waaſſem voor de grage Bietjes (door Aurora bevochtigt met de bedroefde ſtoffe van hare goddelijcke traantjes) levert (doch verſlenſt) genegender is om daar na de vrucht van haar ouderdom voor te brengen. Soo oock (ſoete Nichjes) is deſe mijne Schoone ende Uyt-munten-

de *Dorimena* geneyght (nu zijnde noch in de tijt van haar eerſte jeught) met ſmaackelijcke minne-versjes het oor te ſtreelen van haar 's gelijcke: want, ick moet het bekenne, indien mijn ſangh-goddin een ſtatiger weſen hadde aangenomen, door 't verloop van haar min-ſuchtige jaren, ick geloof dat ſy wat ernſtiger ſoude ſchrijven, ende het aangeſicht meerder in de ploy ſetten. Ick beveele, ende verſoecke dan (deught-gevierde Juffers) dat U.Ed. deſe *Dorimena* (U.Ed. mede kaartje in ſoete bevalligheden) ſal gelieven met een goet oogh aan te ſien, dewijl ick niemant weerdiger kende (als U. Ed.) die op te offeren, zijnde niet bedroogen in mijn verkieſingh, dewijl ick U.Ed. hoedanigheden wel kenne, ende twijffele niet, of U. Ed. ſal niet verſmaden deſe Uyt-muntende *Dorimena*, als ſwevende op de vliegende Pegaſus van,

V. Ed. aller-minſte Dienaer,

M. VAN BAARLANT.

In der Goes den achtſten van April, Ao. 1652.

Fata viam invenient.

Dorimenaâs Lauw're-kransjes,

Vereert aan de drie weerdige Juffers,

CORNELIA, SUSANNA, ELIZABETH VANDER NISSE.

CIert Flora 't Blomme-velt met Lelien, en Rooſen,
Om ſoo de Lente-tijdt, en Somer te lief-kooſen?
Roemt ſy haar groene telgh, en lieffelijck geſicht
Nu in haar geur'ge tijdt door-ſtralend' godlyck licht?
Eel-aarde Iuffers, 't pronck van u hoedanigheden
Leit ook haar glans ten toon door 't çierſel van u zeden.
Indien een Mirthe-krans de Blom-goddin verçiert?
Aan uwe praal mijn pen met Lauw'ren offer-viert.

Veeltijdts den Hemel geeft tot voordeel van de menſchen
Al't geen de zieltjes ſtreelt, en duyſent vruchtb're wenſchen,
Nu om gevierde-ſtaat, dan om befaemde-deught
Dit roept de werelt ſelfs tot lof-ſangh van u jeught.
Eer dat dan 't grootſte heyl, twee wegen van Fortune
*Roept tot u ziele-drift, en geeft de lei-ſter-*Lune

Nu Maaghden in beſcherm, ſoo bidd' ick voor u al:
In 't trouwen en de doot 't heyl-heylighſte geval,
Soo is de ruyme wegh van 't noot-lots ongelucken
Steer wreedt. de ſtervelingh die voelt ſich onderdrucken
Eer dat 't ſijn vreughde gift: doch 'k wenſch, den Hemelaar
Sal u dan alle drie bevrijden voor gevaar.'
V lieve deftighe'en: Ia! ('t oogh-merck van u Vad'ren)
(Soo 't hout was is de vrucht) ſal trachten 't heul te nad'ren,
Als ſchakels aan u roem, en uwer eere-krans,
Nu luyſters van ons Stadt door d'op-geheve glans.
Niet anders heeft de deught u zieltjes ingenomen,
Als door dees groote praal die aen de zilv're ſtroomen

Van Goeſche Thetis *bralt: want ſie, de gunſtb're faam*
Alwaardight 't Maaghden-lof te ſtreelen in u naam.
Naar dat men 't hooghſte goet ſouw bidden van den hemel
Door 't opſicht van ſijn gloor: waar dan een lief gewemel,

En goddelijcke ſtraal des menſch's vernoegen teelt,
Roept vry des hemels-gunſt heeft ons niet miſgedeelt.

Nu ſagh men held're glans ſoo flickerende glimmen
In een verachte Steen. De deught die tracht te klimmen
Soo na den hemel, daar ſy op een Phœnix *ſweeft:*
Soo dat de deught alleen onſterffelijck hier leeft.
Eertijdts een nymphje ſey. Hoor; ſoetſte Philamoris,

Een ſchoonheit ſonder eer, of deught is nu in Cloris,
Liet ſy die brave telgh verſlenſen voor de tijt?
In ſulcken korten vreught is nu haar glory quijt.
Sie (ſoete Iuffers) hoe ick dan met recht magh loven
Al uwe weerdighe'en. De Eng'len die hier boven
Berooft ſijn van haar tijdt, die krijgen voor gewis
Een vreughde voor haar deught, 't welck Godes uyt-ſpraeck is!
Tot welckers hooghſte praal u Vad'ren deught moet ſteyg'ren:

Vaar voort; en volgh haar ſchre'en; 't geluck ſal u niet weyg'ren
Al't geen u deught verdient. De lof die ghy verwerft,
Noch Vaders grootſte roem, noch eigen deughden derft.
Daar hebje dan tonneel dat Cebes *tafereelen,*
En 's werelts oogh-merck toont: waar yder een moet ſpeelen
Recht-ſchapen ſoo ſijn rol, en 's levens inhouwt luyt,

Na't geurighſte begin, een lieffelijck beſluyt.
Ick houw myn Muſa *op, te ſlap is mijnen veder,*
Sy rijſt: maer echter ſtort in uwen lof weer neder.
Sy ſliert de lof-ſangh heen na d'alverduurb're goon,
En prent u weerdighe'en in Famaâs *voorhooft-troon.*

Fata viam invenient.

OP

D'UIT-MUNTENDE DORIMENA,

Ten toon geſtelt voor de

GOESCHE TERPSICHORE,

Uit-zingende verſcheide Mengel-versjes,

Gerijmd door

Jr. M. VAN BAARLAND.

JOnkheer Baarland 'k ſta verzet
Als ik op dijn Rijmen let;
Wijl het Kieſch Parnaſſus nat
Van de Muſe' uw herſſen vat,
Als een Vader, baren doet,
Verſen vol van Honig ſoet,
Vol van aangenaam geval,
Dat men meer verwonderen ſal,
Als dat ik, na mijn verſtand,
V noem 't Verſe-Baar-end-Land,

J. VAENS.

La verité obli l'Homme.

KLINCK.

KLINCK-DICHT
Aen de
GOESCHE-TERPSICHORE,
Rommende op de uyt-mententheyt van de
Uyt-muntende Dorimena:

Gerijmt door den ſeer ſpitſinnigen Heer
De Heer MICHIEL VAN BAARLANT.

GOeſche Iuffers, vlecht nu kransjes
Van Laurier, of ſoet geblomt,
Of beſteeckt met Mirte-transjes
'Thooft van die dees ſchoone romt.

Hy komt u ten thoone ſtellen
Al de ſoet hoedanighe'en:
'Tſchoonſte ſchoon hoort men hem rellen
Van ſijn lieve Dorimeen.

Dorimena *heeft ſijn harte*
Seer ontſteken door haer ſchoont':
Dorimena *heelt ſijn ſmarte,*
Wijl ſy hem met weer-lieſd loont.

Soete Rijmtjes en Geſangen
Hy u hier ten offer bringht:
Wilt die oock met vreught omvangen
Als een koſtelijck geſchinck.

'Tis vol ſoete aerdigheden
Vol van lieffelijck geluit,
Ider haer hoedanigheden
Bromt met ſchelle lof-ſanck uit.

Wel ick wenſch u Dorimenæ
Soo veel tijdts op dat haer ſanck
Ons hier naer weer mach verleene
Een ſoo Goddelijck geklanck.

Mijns levens BeECk Is ChriſtUS.

Ioh. Becius.

De

De Uyt-muntende

DORIMENA,

Uyt-ſingende verſcheyde Mengel-rijmtjes.

De verplichte Dorimena lovende (tot danck-baerheit van genoote lof-tuyten) de Aardigheyt van de ſcrandere Poëteſſe Iuffr.

J. VAENS.

IN 't palme-hof, en hut der ſcrandere godeſſen
Apolloôs praal, en luyt, of met door-trapte-herſſen
Creegh 't opperſte-geſagh der *Theſpiades* throon:
Omheynt met *Iovis*-krooſt, die hem een lauw're-kroon
(Met mirth', en roos bepronckt) verſchaffen om te çieren
Yets God'lijcks die ſijn leer op *Pindus* autaar vieren
Na 't zalige gebruick der ſangerinnen al;
Als offer tot die Godt, die door een ſoet geval
Van haar geboorte-dagh, en niet met and'rens leſſe
(Als een geſchaafde) krijght de naem van Poëteſſe,
En *Muſens* hooghſte roem; dewijl *Natuur* alleen
Na haar behagen ſchiep de Rijn-konſt, en haar ze'en.
Soo oock; hoog-wijſe Maaght, die door u Sang-goddinne
Mijn *Dorimena* ſtroockt. 'k beken de wack're ſinnen
Van een beploeght verſtant dat u *natura* gaf,
Beheerſcht *Apolloôs* ſtoel, en breeckt ſijn glory af.

SONNET,

Op 't ſoet geluyt van Dorimenaâs wel-ſingende keel, als een tweede

TERPSICHOOR'.

A *Pollo* ſtel u luyt; u ziele-ſtrick, en ſnaren
Na *Dorimenaâs* ſang; haar keeltje ſtreelt u ſcharen

Naboetſend' 't *Muſe-rey*: een ander *Terpſichoor*
Aan 't nege-tal gehuywt in *Pimplaâs* blye choor
Met galmtjes ſoet geſchal. De Sang-godinnen luyſt'ren
Als *Dorimena* ſinght. *Iupijn* hoort na het fluyſt'ren
Roem-ruyſchend' uyt *Parnaſſ'* op d' *Helicon* gewijt
In 't campē om de lauw'er, door 't ſchat'ren ſtrijt om ſtrijt.
Al-waarde Myrthelaar, of Lely-gelpe waaſſem,
U geur verwelckt door haar: Ey, ſtier u gullen aaſſem
Aan deſe Sang-goddin. Het liefſt en waarſte ſoet
Neyght voor dees ſoete ziel met over-mals gevoet.
Wijs-aard'ge *Dorimeen*, *Apollo* (die ſijn transjes
Aan u ten offer diſt) bepronckt u hooft met kransjes:
Een *Phœnix* van ſijn praal, de tiende van ſijn ſtoet,
Trots 't Nachtegaaltjes krop, dat hem met ſang begroet.
Een uytgelate vreught van deſe vrolijckheden
Raackt ons vervreughde ziel, die op die ſoetigheden
Vervolght het ſchel geluyt van haar *Zyrene*-ſanck:
Lief-weerde deuntjes uyt haar mondt met held're klanck.
Indien ick *Argus* ſcheen (het tal vervormt in ooren,
En *Battus* op ſijn plaats) mijn drift wou altijdt hooren
Triomphjes tot u lof op 't Sangh-gewijde throon,
En oft'ren u mijn dicht ſoo tot een zege-kroon.

EMBLEMATA;
Of
SINNE-BEELDEN.

Fata viam invenient.

SChoon dat de ſwackheyt woelt op zuylē vande menſchē
En ſtreelt een ziele-drift, de tijdt die doet verſlenſen
Wel

Wel d'alderſchoonſte roos: maar 't noot lot vint de weg
Gelijck men heuvels ſlecht door 't eff'nen van een eg.
Schoon dat men ſchreit of lacht om alderhande dingen,
'T is werelts, 't red' ſich ſelfs. De hoop der ſtervelingen
Bedriegt en vleyt 't gemoet. Indien't niet God'lijck is,
Denckt vry, dat 't noot-geval is ſeker, en onwis.

Se ipſum noſce, Sapientia Summa.

EEn die ſich ſelven kent, en ſiet met klare oogen
Sijn eigen weſen door, die heeft in ſijn vermogen
Te kennen alle ding, en prent in ſijn geſicht
'T onweerdig van den menſch by 't Goddelijcke licht.
Dat leert ons *Delphos* ſpreuk, in't voorhooft van dē tempel
Geſchreven door *Apoll'*. Hoor hier; gy die den drempel
Betreedt der God'lijckhe'en; gaat eerſt in u gemoet:
En reinight uwe ziel; val dan deef' God te voet.

Mens bona regnum Poſſidet.

'T Vernoegen van de geeſt, afkeerigh van begeeren
Beheerſt de grootſte ſchat, en laat ſich niet verheeren
Van al te groote praal. Een lodderlijcke ziel, (viel
(Geſtroockt in claver-wey) noit met haer wenſch ver-
Op eē Monarche throon, wiēs glans de kruin komt ſtrēg'lē
Van 't wanckelbaar geluk, en toont een gloor der Eng'len
Door Diamante glim: dus is de ſtille vreught,
Van een vernoegde ziel, een heerſcher door ſijn deught.

Sa-

Sapientia Corona capitis.

DE telgen van *Minerv'*, en *Daphneês* lauw're bladen
Verçieren wijſheyts kruin met eeuw'ge roem beladē,
En *Polyhimnia* die geeft geleertheit ſtof
Te ſteig'ren tot de Faam, en aller eeuwen lof.
Schoon dat de doot verdooft, door *Lethes* duyſtre wolckē,
Dit licht, 's werelts glans. De nagelate Tolcken,
Van d'af-geſtorve ziel, geſchrevē door de hant, (ſtant.
Die roepen ſtaag op d'aard' dees leer-ſpreuk van't ver-

Solus ſapiens dives.

DE rijckdoms grage keel verſadight ſich met ſchijven,
En kauwt het menſche ſpier. De hel moet borge blijvē
Voor *Iunoôs* milde greep: want yder ſet ſijn bloet
Te pande voor 't geluck, en *Danaâs* gulden vloet.
Is dit dan 't grootſte heyl? ô neen! den waren zegen
Is in een wijs vernuft, en niet in 't gelt gelegen:
Want als ſijn klaer geſicht de ſchijn des werelts ſiet,
Soo ſeyt hy, ſtil mijn ziel; begeer de rijckdom niet.

Fortis in adverſis caſuſque immotus ad omnes.

WIens ziel onraack'lijck is, en vrolijckt in te ſterven,
Ontſiet geen noorder-buy of onheyl die 't verderven
Betracht van 't aartſche luck op loſſe grondt geſticht,
Dewijl hy 't goet en quaadt houwt in ſijn tegenwicht.
Stantvaſte ziel ſoo oyt dan bulderende vlagen
U ſtille ruſt ontroert, leer met gedult verdragen
Des werelts ongeval; het paſt een moedigh man
Dat hy de tegenſpoet in voorſpoet lijden kan.

Alle-

A teneris aſſueſſere multum.

EEn ſachte ſpruyt, of telg, in Lente, wert omvlochten
Een tuyn, of ſtaack, of huys met veelderhande bochtē:
Maar een veroude ſtam die houdt haar vaſte ſteê
Gelijck een ſtale muur, en werdt niet meer gedwee.
Soo is een jongeling die in ſijn omme-wegen
Geen ſtraffe dwangh en voelt, of Voetſter-heer die tegen
Dē aart ſijn's jonkheits werkt. Dus toon de vrye vreugt
(In deughdens ſtale toom) der ongetoomde jeught.

Non omnia poſſumus omnes.

HIer teelt d'onvruchtb're rots Sapphyren, en robijnen,
En ginder graaft men uyt de gout-en-ſilver-mijnen.
Dit Landtſchap wert verrijckt met peerlen uyt de Zee,
En 't ander vint ſijn ſchat in 't vet gewolde Vee.
De een beheerſt verſtant, de ander Koninckrijcken
Gebiedt, en *Romens* praal die had noyt haars gelijcken.
Dus laat ons zijn te vreed' met Godes gunſt'bre deel;
Dewijl 't onmog'lijck is te hebben eve veel.

Fortitudo. Præſidium vitæ.

WAnneer geharnaſt is de Krijghs-heldin *Bellone*
Met lancy, helm, en ſchilt, vertoontſ' een *Amazone*
Tot d'oorlogh uyt-geruſt, de keurskens op-geſchort
Te halver-beens, en dan met brooskens weer om-gort.
Soo beeldmen ſterkte uyt, gemoedight te beſchermen
Het leven, eer, en goet. De krijghs-toon der allermen,
En 't hitſen der trompet, die drijft haar (ſonder dwang)
Waar dat men hackt, en kerft, in 't bloedigſte gedrang.

Vi-

Vivitur ingenio.

DE raatſels van 't verſtant, en aard'ge gauwigheden,
Of Politijken geeſt geſcherpt op dienſtbaarheden
Sijn hulpſaam voor die geen, die door lieftalligheyt
Des werelts gunſte ſoekt, en trekt tot vriendelijkheyt.
Soo leeft men door't vernuft: want yder ſchept vermaken
In wijſheits heus gemoedt, en ſchoon de nijt wou braken
Haar gal tot ſijn verderf, ſijn lof wert noit geraackt
Van dees verwoede Vrouw, die ſuyv're deugdē laackt.

Muſica mortales, divoſque oblectat, & ornat.

A *Polloôs* ſchelle luyt, en galm der *Muſæ* chooren,
Of *Orpheus* met ſijn lier, kan d'heyl'ge ſchaar bekoorē,
Te luyſt'ren naar haar ſang, wiens *Echo* klimt om hoog
Om ſoo te ſtreelen 't pronck van aller-weſens-oogh.
Syringaâs held're keel, en lockende *Zyrenen*
Verſtricken *Satyrs* oor. De rotſen, en de ſteenen
Beweeghden op 't geluyt dat *Calliopes Soon*
Door ſijne harpe gaf met klagelijcken toon.

Labore, & induſtria.

DEn arbeit krijght haar loon, en neerſtigheit de giften
Van 't lang gēſochte merg: de wijſheit moetmē ſiſten
Uyt duyſent moeylijckheen ſeer yv'righ dagh en nacht,
Dewijl de wack're ziel een logge geeſt veracht.
Dié *Ceres* gullen oegſt en rijpe vrucht wil mayen,
Verplicht ſich aan de ploegh, en 't koren eerſt te zayen.
De wetenſchap verſlapt, en oudert door de tijt,
Soo ſy geen voedtſel krijght door dagelijckſe vlijt.

Non

Non ex aſpectu, ſed ex effectu.

DE ſchijn bedrieght 't geſicht. De roosjes vers ontloken
Die vleyē door haar blos: maar ach! daar leyt gedokē
Een *Aſpis* onder 't loof, die, als men 't bloemtje plukt
(Gelokt door ſchoonheits ſchijn) haar bitſē angel drukt
In d'al te raſſe handt. *Pandora* had verborgen
(In een beſlote bus) het onheyl, plagen, ſorgen,
En nickers naar geſpuis: dus gaf de ſchoone maaght
Te kennen wat de ſchijn in 's werelts oogmerk draagt.

Ars, lux naturæ.

DE diamante glans, en glinſterende luyſter, (duyſter:
(Rouw uyt een bergh gehaalt) ſchijnt (ongeſlepen)
Doch als haar brave gloor wert door de kunſt vertoont
Soo ſiet men uyterlijck wat datter binnen woont.
Een die niet graagh aanhoort de Goddelijcke leſſen
In palm, en lauwer-hut der ſcrandere Godeſſen.
Schoon hem *Natura* geeft 't verſtants-licht-wijſe-gaaf
'T blijſt (ongelettert) blint, de kunſt die is haar ſchaaf.

Aſtra petit virtus.

DE uyt-gebanne deught vlieght met een lief gewemel
En heyl'ge ſwier omheint by d'Engeltjes in d'hemel.
Helaas! haar baſter-moer, en 't nare rave-neſt
Verſtoot haar ſimpelheit: dus vliedt ſy na 't geweſt
Daar haar een gulde krans van ſterren wort gegeven,
En ſiet haar ſuyv're glans op Arents-ved'ren ſweven
Soo na der Goden throon. *Iupijn* omhelſt dees maagt
Dewijl haar d'aart niet duld, en 't godloos rijk verjaagt.

Si tibi contigerint? ne rebus abutere pulchris.

EEn roos teelt geen vergif, wiens ſoet bedoudē aaſſem
Het bietje leppen doet den honigh uyt dien waaſſem,
En ſchoon de ſpinne ſuyght uyt *Floraas* hof fenijn,
Haar aart miſbruickt de geur van 't lieve ambroſijn.
Soo u een groot geluck van d'hemel wert gegeven,
Bemorſt dees glory niet: want Godt, die ons gaf 't leven,
En al het heylſaam goet, die ſchiep het alles goet:
Maar ons verdorven aart ſift bitter uyt het ſoet.

Repudianda eſt immoderata libido.

SChoon dat de harſen-tocht de wufte God der Minnen
Geeft door-gang tot u luſt, en huys-veſt in de ſinnen
Een onbepaalde drift tot *Cypris* geyle vreught,
Betoom, ô! ſterveling, u al te loſſe jeught;
Hoe-wel het ſwackheyt is, die niet kan overwinnen
De paſſy van ſijn vleys door tegen-ſtrijt van binnen,
'T is billijck dat men tracht de prickel van 't gemoedt
Te dempen, en de ſtof waar door ſy wert gevoedt.

Mutua per pariles confertur gratia formas.

EEn grijſert ſonder pit, een kouwen aſſe-vijſter
Die krijgt wel door ſijn gout een hupſe jonge vrijſter:
Doch als hy haar al heeft, dan queelt hy 't oude liedt,
'T was heug'lijck die wat kon: maar ik en kan nu niet.
Schoon *Mopſus Niſa* trouwt, de fackel van ſijn minne
Is uyt, en gantſch verdooft, wat mag den ſul beginne.
Gelijcke met gelijck is billijck dat ſich paart,
Het Nectar met Ambroos, de Myrth' en Roſe-gaart.

Iris

Tria hominis præcipitia.

DE menſch die wert gequelt met veelderhande plagen
Die hem (als *Siſyphus*) een ſware laſt doen dragen
Langhs ſteil en hoogh geberght: waar geldt-ſucht,
gramſchap, min,
Sijn wegen ſlibbrigh maackt, en bint ſijn driften in
Tot Godes zaâl'ge throon. Dees drie verwoede peſten
Die tergen ſtaagh ſijn ziel, en bannen noch ten leſten
De deught uyt ſijn geweet, met grouw'len beſinet,
En drucken met de voet d'heil-heilſaamſt-heil'ge wet.

Fallitur, & fallit Venus inſidiata tenebris.

DE liefde, en de nacht verſelſchapt met de volkē (ken
Van *Bacchus* droncke feeſt (wiens luſt) de bruine wol-
Zijn dienſtigh in de min, of daar men lagen leit
Het ſchromigh meysje in de ſtille duyſterheit:
Doch viel Vrouw *Venus* ſelfs wel in de duiſt're banden
Offtricken van haar Soon: wanneer de Son haar ſchanden
Met *Mars* op 't ledekant haar 's bet-genoot braght aan
Den ſwarten horen-beeſt (haar man) de God *Vulkaan*.

Quid non (muneribus) facit in ſatiata libidos.

T *Herſites* ſouw tot luſt een ſchoone maaght verleyen
Wanneer hy ſchatten had om 't grage oogh te peyen
Van 't op-geſmockte dier. En ſchoon hy leelijck is,
Of grijnſt als *Satyrs* muyl, 't ſchijnt dat ſijn beeltenis
Wert grootelijks ge-eert van *Cupyd'* en ſijn moertje:
Want *Venus* wert door 't gelt eē dartel weeld'rig hoertje.
'T is heer! geen rijcker man, ja 't is een elen baas;
Soo dat hy vryſters viſt aan rijckdoms gulden-aas.

Unius ſtipendium, alterius compendium.

DE een die ſpilt ſijn bloet voor Godts-vergete boeven:
D'een geeft ſijn arbeits-loon aan die, die niet behoevē
Het ſweet ſijns aangeſichts, en ſpit, en ploegt, en delft
Dat hem de rugge kraackt; waar van hy maar de helft
Voor wijf en kinders krijght om armelijck te leven,
Dewijl hy 't ander deel moet gout-ſuchts kaſſen geven!
Dus treckt de een gewin uyt and're mans ſoldy
(Door ongehoorde dwang) en is van 't wercken vry.

Virtutem Fortuna ſequetur.

'T Geluck verſelt de deugt. Manhaftigheit de vromen.
De overvloet de vreed'. De luyheit traagt de loomē.
De welluſt wert vervolght van vuyl beſpotte ſchaamt.
De leugēs van de ſinaat. De ſcauw' vervolgt 'tgedaant.
Een die God *Mamers* volght, en tracht te zege-vyeren
Van 's vyants wapen-vloeck, laat hy ſijn kruin verçieren
Met onbevleckte deugt; dewijl dees Gods-ſpraak ſeyt,
Dat by haar d'eere-krans der krijghs-triomphen leyt.

Fides Spectanda auro.

DE ſpiegel van de ziel. De toet-ſteen van de trouwe
Geproeft werdt door het gout, waar in men kan aanſchouwen
Een onbevleckt gemoedt, en of ſy ſtatigh ſit
In 't by zijn van de doot, bekleedt met ſuiver wit;
O! neen, 'k geloof het niet. Daar zijn geen ſtale muren
Soo vaſt geheyt, die voor den gulden ſtempel duren.
Sy knipt haar oogen toe (wanneerſe in haar hant
Een volle beurs gevoelt) voor eyge Vaders ſchant.

In

In vino veritas.

ALs *Bacchus* droncken is, ſoo kan hy niet meer veinſen
Met leugens op-gepropt. De wijn roept ſijn gepeinſē
Aan al de werelt uyt, waar door ſijn tong ontſlipt
Yets heim'lijck (ſat, en vol) en wert dan ſoo beklipt
In een'ge vuilighe'en. De ſwelgers, ſuypers moeten
Wel (ſomtijdts nuchter weer) voor ſchaamt of miſdaadt boeten.
Dus, als de waarheit wert verjoegen uyt haar plaats
Soo wert ſy wel onthaalt by wijn-Gods dronke maats.

Non numerus, Sed virtus vincit.

EEn uytgeleſen hoop van weinigh krijgſb're-helden
Door *Alexanders* moedt haar ſelven tegen-ſtelden
Darius groote macht, en even-wel verkreegh
Het Macedoniſch heir, door dapperheit, de zeegh.
Een klein veracht gedrocht quam *Hercules* beſpringen
Terwijl hy lagh en ſliep, om hem ſoo om te bringen:
Doch hy (ontwakend') lacht om dit geſpuis, en boot,
Tot tegen-weer, ſijn duim, en knipten haar ſoo doot.

Blanditia, non imperio fit dulcis Venus.

EEn bers, en ſtuur geſicht dat magh de min niet lyen,
Sy kent geen heerſcher: maar (door vleyen) in het vryē
Wert *Venus* ſuicker-ſoet. Dus is 't de rechte vont
Te buygen voor ſijn lief, en met een heuſche mont
Haar ſwackheit vallen aan. Wanneer mijn *Dorimene*
De ſuchjes uyt mijn borſt hoort klagen, en ſiet weene
De droeve *Calidon*, haar teere hertje ſchrickt, (prickt.
En murwt voor liefdēs-klagt, 't welk haar de ziel door-

Fortuna infida.

'T Geluk is driederlei (*Proſerpinaás* vriendinne) (minne.
S'is geck, ſ'is doof, en blint, haar boel de God der
S'is ſot, dewijl ſy geeft aan die, wiens offer-klacht
Haar gift onweerdigh is, of rijckdom niet en acht.
Sy ſiet niet die haar vyert, en dooft voor nootdrufts wenſchen.
Dees zijn des werelts praal, en dees zijn ſlegte menſchē.
Soo dat haar liefde is uytſinnigh, doof, en blint.
D'eēſchopt ſy met de voet, dees ſtreelt ſy als haar kint.

Læſa, magis lucet virtus.

DOen *Belliſarius* gantſch Griecken-lant deed' klat'ren
Op *Mavors* helde-toō, en 't lof-geroep hoort ſchat'rē
Van ſijn bevochte zeeg', ja! dat hem d'halve kroon
Van *Iuſtinianus* rijck gegeven wierd' tot loon.
Doen wiert hy meeſt verdruckt, dewijl de Keyſerinne
Verliefde op dees Heldt, en hy haar ſotte minne (leit,
Verwierp: maar ſchoon haar ſpijt hem duiſent lagen
Sijn deugt hoe meer gequelt, blonk voor de Godlikheit.

Serviles Animus refugit generoſior actos.

C*Leopatra* ontvloodt de Keiſerlijcke banden,
En koos ſo tot een beul de wreetheit van haar handē.
Haar Adelijck gemoedt verwierp de ſlaaffe dwangh,
En druckten aan haar borſt den angel van een ſlangh.
O! *Cairus Koningin*, de nat-betraande reyen
Van *Biblis* droeve vloedt, die moeten noch beſchreyen
Dees al te treur'ge doot, hoe-wel een dapp're ziel
Niet geeren onder 't juck des vyants ſtaal verviel.

Mors

Mors nulli parcit, magnum licet occupet orbem.

GEen menſch de doot ontvliedt. Het ſterffelijck moet ſterven;
Want boven 's levens eynd' ſal niemandt tijt verwerven
Om langer op der aard' te blijven door ſijn macht,
Dewijl de erref-ſond' ons bracht uyt een geſlacht.
Schoon *Cræſus* met ſijn goet, en *Simpſon* door ſijn krachten
Hier (als onſterflijck) ſcheen, ſy moſtē oock verwachten
De moort-prie van de doot: want dees verwoede geeſt
Vernielt des menſchēs praal, en nergēs voor en vreeſt.

Uxor cuſtos domus.

SIe *Lijske* ſit en ſpint, en *Ian* loopt alle hoecken
Der werelt door en door, om ſoo de koſt te ſoecken.
Sy veegt, ſy ſchuurt, ſy ſchrobt, en hout de woning kuis
Hy arbeit, ſwoegt, en ploegt voor 't welvaart van ſijn huis.
Dus is de Vrouw geſtelt haar haartſte ê wel te hoeden
Voor ſchimmel, of voor roeſt, en hy om haar te voeden
Na dat ſijn ſtaat verheiſt. Doch gaat hy eens te bier:
Sijn wijfje, en haar kaar die ſmockelen by 't vyer.

Uxor bona, donum Dei.

PYgmaleons vernuft heeft uyt yvoor geſneden
Een beeld' wiens ſchoon gedaant', en wel-gemaakte leden
Had nergens haars gelijck. Ia! ſelfs (door ſotte min)
Hingh hy haar kransjes om, gelijk ſijn Af-goddin.

Soo was den ſchepper ſelfs verlieft, en badt de Goden
Om diergelijcke maaght. Dus heeft hem hulp geboden
Vrou *Venus*, en her-ſchiep haar levendig een menſch,
Soo dat *Pygmaleon* een Vrouw kreeg na ſijn wenſch.

Oſequio alitur amor.

EEn minnaar zy verplicht met dienſtbaerheit te ſineken,
En door een lief getreur een ſwang're vragt doen leken
Voor ſijn bemindes ſchoot. Dan met geboge knien,
Of kittelend' gelonck ſijn dienſten aan te bie'n.
Soo wert de min gevoedt; want 't meysje ſchept behagen
In een ootmoed'ge ziel, en kan geen trots verdragen.
Haar nagel-geur'gen mondt ontſlipt 't gulhartigh *Ia!*
Soo ghy door trouwe dienſt by liefde vint genâ.

Nuptiæ conjugales.

GEtrouwigheit in 't bedt. Eenpaar'ge lieflijckheden
Met weder-zijd's geſtreel, en t'ſamenkomſt der zeden
Verbindt in goet en bloet twee harten aan malkaar.
Geeft minnelijcke vreught aan Man en Vrou te gaar.
Soo ſaligh is de min, geſchakelt in de banden
Van *Iunoôs* Bruilofts-ſtoel: waar d'alder-waarſte panden
Met heyl omvlochten zijn, bevrijt voor ſchendig quaat
Soo noit dees knoop ontſtrickt, of ware deugt verlaat.

Nocet (empta dolore) voluptas.

GEkochte welluſt ſal (wanneerſe wert verkregen
Met ongemeene ſmert) ons meerder ſchade geven
Als wel de vreughde is. Het herte is benauwt:
Wanneer het in de vreugt de droefheyt weêr herkauwt.

Een

Een dief ontſiet geen doot, noch ſtraf, noch wurgen, blaken,
Als hy ſlechts aan 't beſit van and'rens goet kan raken:
Maar onbedachte menſch! hoe dier koſt hem dat goet;
Dewijl hy dit vermaack meeſt met ſijn leven boet.

Quod potes id tenta.

HOe-wel der Reuſen moedt den Hemel wouw beklimmen,
En hoopten bergh op bergh, tot aan de heil'ge kimmen
Van *Iupiters* gebiedt, haar kracht was ſterffelijck:
Want aartſe mogentheit wijckt voor der Goden rijck.
Ghy die dan wilt beſtaan yets boven uwe machten,
Weeſt niet te roeckeloos; wilt u voor hooghmoet wachten;
Beproeft het geen ghy kunt; bedwing te ſteyle vlucht,
Op dat ghy namaals niet om uwe driften ſucht.

Non Probat ex cerebro Laſciva puella Priapum.

EEn Meysje proeft geen ſoet in wijſheidt daar de luſten
Der min haar wel onthaalt (ſchoon ſy haer liefde bluſten
Met een verwijfde geck) den God *Priapus* treckt
De blomtjes van haar ſteel: want *Venus* treckke-beckt
Wel met een vuile ſmit, om dat hy hups, en ſoet,,is,
En door ſijn ſtadigh vyer tot ſulcken werck goet,,is.
Dus is de geile min verblint, en niet en ſiet
Aan wie dat ſy haar ſchoot of lieve lipjes biedt.

SONNET,

Op de ſchoonheit van de lieve Myſolania, *en de rijcke* Jône.

HA! *Myſolonia*, in wiens volmaackte weſen
Zijn duiſent lieflijckhe'en der Engeltjes te leſen.
U ſchoonheit hemelſch ſchoon, uytmuntende Goddin,
(Door 't rijſen van u ſon) is voor-beeldt van de min.
U minnelijck geſicht, en ſtraaltjes van u oogen,
Of ſoetheit ongemeen, dat heeft mijn ziel bewogen
Te roepen tot u lof; O! Goddelijcke maaght:
U Pronck nu in dees eeuw' het eere-kransje draaght.
Jône grabbelt oock in 't gout, en laat de ſchijven
Als tot een overvloet met ſonder vruchten blijven:
Maar ciert en tooyt om 't frayſt met Jufferlijck gewaat
U wel-geſtelde le'en, de ſchoonheit tot cieraat.

GEBOORTE-KRANS,

Voor de Achtbare volmaackte, en Edele Aura.

AL den offer die de kruytjes
Gunnen aan de Zuyer-buytjes,
Al dat *Flora* waſſen doet,
Teere roosjes, myrthelaren
Krijgen op haar geur'ge blaren
Auraas-lof, als zege-groet.
Vlecht men bloemtjes maagde-kranjes
Aan 't toppet der ſchoonheits transjes;
Niemant weerder als dees ſon.

Au-

Auraas ſoet hoedanigheden
Lieve jeught, en brave zeden
Hebben 't heyl uyt *Helicon*.
Kunſt, *Natura*, en *Lucina*
Eert dees aard'ge ſoete Ega;
Mengt u ſtemmen; ſtreel haar oor,
Daar de *Muſen* ſullen dalen,
Als mijn Nymph ſal zege-pralen,
En vergoden 't Vrouwen-koor.

Cupidoos ſtralen.

MInne-goôdtje die 't gewemel
Van den flonckerenden hemel
Roofde door een liefgeſicht,
Van u Goddelijcke licht;
Maar ghy miſt te veel in 't ſtelen,
Soo ghy niet weerom komt helen
Deſe ſtraaltjes uyt mijn hert
Dat mijn droeve zieltje tert,
Och! ghy moſt mijn *Dorimene*
Vragen of ſy 't niet ſouw meene;
Treckt mijn waarde tot u ſin;
Ey! ſegh; hoe ick haar bemin.

SONNET,

Op de ſoete gaven van mijn jonge Nickje,

ANNA MARIA KIEN.

N*Atura* gaf dit aardigh diertje
De ſoetſte roosjes van haar krans,

En kransten 't met een Lauweriertje
Uyt 't liefſte van haar ſchoonſte glans.
De roosjes die in *Pindars* velden,
En aan de lely-beemden ſtaan,
Die ſouden door haar geur wel melden
Hoe dat dit kransje was belaân;
Dat doen dit ſoete meysje çierde
Tot teycken dat haar jeughdigh hert
Wel over 't ſoetſte zege-vyerde,
En ſoo de onvolmaacktheit tert,
Ja ſchoone; Nichje, ſie de gunſten
Die u den hemel dan verleent.
Natura toont haar brave kunſten
Dat ſy haar ſoo met u vereent.
Ey! gaat ſoo voort tot meerder vruchjes;
Doch 'k bidd' u pronk die gaaf met deught
U Moeder ſchept hier in genuchjes,
En als ſ' u ſiet haar ziel verheught.

Verplichte Eere-kransje,

Ten toon geſtelt voor de lieftallige Schoonheit van
Juffr. Juffr. E. T. C. E.

EY! blomtjes, buigh u waarde glans;
Lief-kooſt mijn *Dorimenaas* krans
In 't geurigh ſoof van myrthelaren;
Sy hemelt in hoedanigheit
Aan *Venus* roem, en ſchoonigheit
By bloeyzels pronck, en roſe-blaren.
Ey! *Nymphjes*, vlecht een kranſelijn,
Tuyght dat mijn min haar eerſte ſchijn

Kreegh

Kreegh daar een vonckje van haar ſtralen.
Rep! keeltjes uyt u hooge Choor;
Ontvouwt u toonen: ſtier 't gehoor,
En komt mijn *Dorimeen* onthalen.
Sijgh roosjes van u lieve tros;
En gun aan *Dorimeen* het blos
Van u gekloofd' ontloken tippen.
Op *Dorimenaâs* kaackjes ſtaan
Twee bloosjes in een lely-laan,
Geçiert met Coralijne lippen.

De Zeven Deughden:

Het Geloove.

ICk ſitte ſtaag omheint met d'Eng'len (Gods trawanten)
Die mijn geloov'ge ziel de eeuw'ge vreught in-planten.
Dus volght mijn voetſtap na, en houdt u aan 't verbont
'T welck Chriſti bloedt verpant door d'uytſpraack van Gods mondt.

De Hope.

MYn hoop tot 't grootſte heil (geankert aan den drempel
Van 's hemels zaal'ge poort) die bouwt een ſtalen tempel
Op Godes offer-gift. Hoe-wel ons godloos zaat
Verwierp het heilſaam juck; ſijn ſoon was ſoen voor 't quaat.

De

De Goddelijcke Liefde.

'T Onſterflijck en den menſch verheugt ſich in de ſtralē
Van mijn vergode glans die d'heil'ge Geeſt doet dalē
Op d'onruſt van der aard': waar dat mijn liefde paart
De ſonde met 't aartaar (door Duivels liſt vergaart.)

De Voorſichtigheit.

ICk ben der ſinnen licht, en 's levens wijſe hoedſter;
('K verſin een rick begin) mijn mem, en lieve voedſter
Dat was een Huys-goddin, die met voorſichtigheit
My leerde 't aartſche volck te ſtieren door beleit.

De Rechtveerdigheit.

'K Ben moeder van het recht, en beſte-moer der wettē,
Die mijn aal-oude macht op *Themis* throon dē ſettē:
Want 't ſteunſel van een lant beſwalckt, door twiſt, tot ſchen,
Als 't recht 'tontbonden volck door wet niet ſtillen ken.

Seerckte.

DE ſterckte van mijn erm, en klem der dapp're vuiſten
Verbreeckt een ſtale zuil. De knots van *Herc'les* knuiſten
Met een door-dronge ſlag der Gods-verdoemde poort,
En trock met lout're kracht den bitſen hel-hond voort.

Ge-

Gematigheit.

ICk toom de welluſt in; want 't over-matigh ſlempen
Werdt by my meeſt gelaackt. De gulſigheit te dempen
Is glory voor de ziel, dewijl de maat houdt ſtaat:
Maar ach! de ſoberheit wert van de droes gehaat.

De Zeven grootſte Fouten;

Welluſt.

ICk lach mijn hertje toe, en *Cypris* geeft de lusjes
Van haar lieftal'ge ſchoot ten beſten, en de kusjes
Die 'k met mijn mont ontſteel die dart'len in de vreugt
Die ick mijn vleisje gun door ongebonde jeught.

Leubeit.

DEn arbeit valt my ſwaar. *Morpheus* lodd're droomen
Omhels ick dag en nacht: want *Lethes* logge ſtroomē
Mijn luy, en laffe le'en bevochtigen te met.
Ick houw veel van 't gemack, en ruſte in het bedt.

Nijt.

FY dat mijn oogen ſien de los-gelate ſlippen (pen;
Van *Vrouw Fortunaas* ſchoot in buurmans kaſſen glip-
Hy is 't geluck niet waart, mijn gal die berſt van ſpijt,
Ick knage tot het mergh de ſchinckels van de nijt.

Gie-

Gierigheit.

O Lieffelijcke glans, en luiſter van de werelt:
(Der gulden eeuwen ſtut) u glory ſit bepeerelt
In *Iunoos* goude ſtoel. Dus mijn verliefde borſt,
En broeder *Euclio*, na uwe ſchatten dorſt.

Hooveerdigheit.

'K Stijg ſtraks den hemel op, en ſal (dat wil ick ſweeren)
Hier *Iupiter*, en *Mars*, of dees verwaande leeren
Te kennen mijn waardy, die meer als Godd'lijck is:
Dus ſwicht veracht geſpuis; 'k heb geen gelijckenis.

De Gramſchap.

MYn gramſchap groeit in moordt, en lacht om 't krijten, kermen,
('T is wijfs) mijn hitſigh bloedt ſlaat ſijn gehoonde ermen
In 's vyants middel-rijf, en rucken uyt ſijn hert,
De oorſaack van mijn wraack, door raſerny getert.

Gulſigheit.

HOe ſmaackt een friſſen dronck, en leckertjes te eten,
Is vry een groot geluck. De ſmaackelijcke beten,
En mijn verliefde keel veel van het wilt-braat houwt,
En daar een *Ganimêd'* de nectars teughjes douwt.

De

De Zeven Kunſten:

Grammatica.

'K Ontſluyt der wijſheyts deur, en leer door ſtomme
Of letter-kunſt de ſin der af-geſtorve volckē (tolckē,
Verſtaen, en beelden uyt, en 't mergh van ons verſtant
Te ſtieren tot de eeuw' door 't ſchrijven van de hant.

Dialectica.

'K Ondeck een valſche ſchijn door redens held're klaer-
heit,
En huyſ-veſt in mijn ziel de ſchuyl-plaets vande waerheit:
'K ſpreeck met voordachte ſin. Den grooten *Plato* ſei,
Dat in mijn reed'lijck brein de toets der wijſheyt lei.

Rhetorica.

MYn delicate tongh door opgepronckte woordtjes
Seer aerdigh redeneert, en treckt met gulde koortjes
De aandacht van de geeſt. 'kdring door de herten door
Met mijn wel-ſpreeckentheit, en ſtreel het yv'righ oor.

Muſica.

ICk huw' het Snaar-geſpel aan maat-ſanck, en de keelen
(Door uyt-gelate vreught) der *Pierenen* queelen
Met my een *Ladons* liedt in 't vrolijck *Helicon*
Verſelt met *Iovis zoon*, de afgod van de Son.

Arith-

Arithmetica.

ICk kan 't veelvuldigh tal, verſtroit in duyſent hoopen,
Vergaren in een hoop, en weer te ſamen knoopen:
Door mijn Caracteren ick in een oogen-blick
Veel millioenen deel, verdeel, en t' ſamen ſchick.

Geometria.

ICk meet des werelts kreits. 'k kan door een paſſer weten
Hoe verr' d'*Antipodes* zijn van malkaar geſeten,
En ſchoon mijn ſtille ruſt een vaſte haartſte koor,
Soo loopt mijn gaauw vernuft de heele werelt door.

Aſtronomya.

DE *Zona* heet of kouwt, de punten van den hemel
Doorſie ick met mijn boog, en hoe ſich 't ſnel gewemel
Des werelts vlies beweeght, waar ſter, of ſon, of maan
Haar glinſt'rend' hooft ontwolckt, of omloop heeft gedaan.

De vier hooghſte Kunſten.

Philoſophia.

'K Geef reden wat natuur in haar verborgentheden
Beſluyt, en ſwanger draaght. De *Politijke* zeden,
En aller talen-moer, gecoeſtert in mijn ſchoot
Zijn noit vã wijſheits ſtof door wijſgier's min ontbloot.

The-

Theologia.

DEr zielen-tuchtiging, en yver-ſucht tot Gode
Leer ick (als af-geſant) tot ſtijving ſijns gebode.
De demoed' voor ſijn throon verpligt ons door de wet,
Dewijl 't dryvoudigh heil het loon na wercken ſet.

Iuris-Prudentia.

'T Verdruckte wierdt getorſt, als 't recht en 't onrecht ſplitſten,
Een twijfelacht'ge ſaack door tegen-ſtrijt, en 't twiſten
By 't recht geen uyt-ſpraack vond': maar nu verdeelt mijn ſchaal,
Het regt, en 't onregt wert vervolgt door vyer en ſtaal.

Mediçina.

ICk bied' den krankē hulp, en ſoek wat tot haar voordeel
In 't kruit-hof weſen kan na *Avicennaas* oordeel,
Of wat *Hypocrates* (door God *Apolloôs* raat)
In d' *Aphoriſmos* ſeyt, en leſſen achter laat.

De drie Gunſt-Goddinnen,

Aglaia.

MYn onbevleckte glans, en glinſterende ſtralen
Laat ick door heil'ge gunſt op 't aartrijck neder-dalē.
Den luiſter van den menſch, 't welk in ſijn weſē ſwiert,
Wert door mijn ſlonck'rent licht, en gunſtb're deught geçiert.

Thaleia.

'K Vergaar de blomtjes t'ſaam, om in een krans te parê
De lely, en de roos, de lauwer, en myrthelaren:
Mijn telgh brenght eeuwigh voort in marioleine velt
De lent met 't ſoetſte ſoet, en minne-moer verſelt.

Euphroſijne.

'T Behaaght mijn blye wil de vreught in alle dingen,
En ſwerm om *Venus* ſchoot met hupp'len, lachen, ſpringen.
De uyt-gelaate ziel, die ſinght, en roept verheught:
'T is *Euphroſijne* die ons geeft haar lieve vreught.

De drie Furien,

Alecto.

MYn gruwel ſich verblijt in 't klagen, kermen weenen,
In 't ſchreiende muſijk der tanden knerſing ſteenen,
En luiſter na 't geluit uyt *Vaders* nare kolck,
Door 't galmen wee! ô wee! van 't boos verdoemde volk.

Megera.

'K Draagh een bebloede ſweep, en moet de hel verſchaffen
De vracht van *Charons* boot. Als *Phlegeton* hoort blaffen
'T dry-hooſdigh *Cerberus*, roept *Plutoôs* ſwarte bruyt:
Megeêr', help *Acheron*; ſteekt 't ſlangen-hooft eens uyt.

Ty-

Tyſiphone.

ICk woede yſſelijck, en ſtoock de moort-krackeelen
Door mijn bloet-gier'ge wraak op 's werelts treur-ton-
neelen,
Waar dat ick zielen raap, en mijn bepeckte ſtaf
Die drijft de ſchimmen voort tot pijn en helſche ſtraf.

De Goddin van alle Onheilen,

Hecate.

ICk roer de werelt om met ſchrick, en angſtigh naren,
En por de geeſten om te ſpoocken, en te waren
Voor d'ingedoocke ziel. Ick moord', ick ſchend', ick
blaack,
En help *d'Eumenides*, mijn ſuſters van de wraack.

De Droefheit,

ICk wring mijn handen ſtaag, en ſijpelende tranen
Die ſchijnen door haar vloet voor my een weg te banen
Naar *Lethes* doncker kluys, ô droevigh ongeval!
'K beſchrey u heilloôs quaat in 't onder-aardtſche dal.

De drie Parken,

Lacheſis.

MEn beelt mijn weſē uyt met ſnel-gewiekte vleug'len,
En vlugh gelijck *Eoôl*, die niet en is te teug'len:
Want als ick 's levens aam ſeer ſchielijk brenge voort,
Soo klimt de jeught wel op; maar daalt weer daar ſy
hoort.

Clotho.

ICk ſpin dan traag, dan ras de draat van 's menſchē leven
(Na dat het noot-lot ſchikt) uit 't aartrijks ſpier gewevē.
Den haſpel ſtaat gereet, als 't eynd' de werken kroont,
Daar ſuſter *Atropos* haar doode grepen toont.

Atropos.

MYn rammelend' gebeent; De neêr-geſete meeuwen
Met akelijch getilp, en nacht-uyls dood'lijk ſchreeuwen
Zijn voorboôn van mijn ſchicht, ja! al het ſterflijk vliet
Als 't mijn verbleyckte verw', en dor gedaante ſiet.

De Negen Muſæ,

Clio.

'K Sing d'onbegrenſde deugt, die op den ſegen-wagen,
Of *Pallas* Helde-throon met *Ceſar* wiert gedragen,
En hoe 't gemoedight heyr gelauwert weêr trock uyt,
Of vreed's olyve-tack *God Ianus* tempel ſluyt.

Euterpe.

MYn vreughde heeft geen eynd', en 't vingeren dans mijn orgel
Stelt na den ſoeten toon van 't nachtegaaltjes gorgel.
'K verheugh des *Satyrs* rey; wanneer ick op mijn fluyt
Een aardigh deuntjen ſpeel met lieffelijck geluyt.

Tha-

Thalia.

HEt groen bewoſſe veldt, het lely-rack, en paatjes
Met violet verçiert, en menigh roſe-blaatjes (naam
Bloyt eeuwigh door mijn gunſt. Men geeft my oock de
De Dichters hooghſte roem te voeren tot de Faam.

Melpomene.

ICk heb de eerſte vondt om met deur-trapte herſen
Een na-geaapte rouw der droeve Sangereſſen
Te brengen op 't tonneel, waar dat men niet en hoort,
En ſiet als treurigh ſpel bevleckt met moort op moort.

Terpſichore.

'K Beweegh de ſchelle luit, en ley de Nymphjes-reyen
Met hipp'len aan den dans, daar uyt-gepickte meyen
(Gevlochten om een ſtaack) zijn in het groen geplant,
En daar de meysjes ſtaan geſchakelt handt aan handt.

Erato.

'K Beſchrijf de liefdens-tocht, en wat de minnaars leden
Om *Venus* ſoete luſt. Het ſtroocken, vleyen, beden
Van *Mars* verliefde tongh; doch ſchoon my ſulcks be-
haaght,
Ick hou een kuyſch gemoet, en blijf een ſuyv're maagt.

Polyhymnia.

'T Gedencken op de roem (wel weerdig om te prijſen)
Der brave *Scipions*, en puick geleerde wijſen,

Verplicht my by het volck te loven hare deught,
Op dat 't verſtorven lof ſoo eeuwigh wert geheught.

Urania.

HEt hemelſche geſlacht, en wie daer boven woonen,
Of Vaders heyligh rijck kan ick mijn ſuſters toonen.
Mijn oogh-merck is om hoogh daar 'k eerſt te voor-
ſchijn quam.
(Als ons geboorte-plaats) uyt *Iovis* eyge ſtam.

Calliope.

HOe-wel het *Vege-tal* verdeelt wert yets te weten,
Ick weet het al alleen; Daarom word' ick geheeten
De grootſte Sangh-goddin der *Theſpiades* choor,
En ſtier een ſoete ſtem tot maat-ſlagh, en gehoor.

De Zeven Planeten,

Saturnus.

S*Aturnus* ſnelle tijt die ſlijt wel ruwe rotſen, (ſen
En drayt den hemel, en kauwt 't vleys, en 's levens troſ-
Van *Opis* heyl'ge krooſt, dus wert ſijn balgh gevoedt,
Niet aan der *Goden* diſch; maar met ſijn kinders bloedt.

Iupiter.

HEt blaackend' element, den blixem, en den donder
(Der aller vorſtē vorſt) verſtrekt ons tot een wonder
Van

Van 't ſchitterend' gehuil dat in de wolken klinckt:
Waar door de heyer-ſchaar van *Titans* trots verſlinckt.

Mars.

Mars is der landen peſt. Uytroyer van geſlachten,
Der weef', en maaghden vloeck, door ſchennen, en verkrachten.
Dan woedt ſijn wrevel brein, en blaackt, en moordt, en barnt,
Dan vliegt ſijn dwaal-ſter we'er na 't flonckerend' geſtarnt.

Sol.

DE *Son* is 's werelts oog, ſijn licht wert ſtracks herbore
Uyt *Thetis* natte koets: wanneer de blond' *Aurore*
Haar kruin ontwolken doet, ſoo dat dan *Phœbus* glans
Met quickend' vyer de aard' beſtraalt aan 's hemels trans.

Venus.

DE ſchoone *Cypria*, of ſchuim der zilte vloeden
Daalt op een ſchelpe throon, en kan de liefde voeden
Met honigh uyt haar mondt, of ſoet bedouwde lip,
Die 't uyterſte bewalmt van een corale tip.

Mercurius.

GOd *Hermes* groeit in roof, en hitſt een rot vol fielen
Tot dieverijen op. Hy met gewieckte hielen
Vlieght landt en ſteden door, en woeckert goddeloos,
Elck ſtoft op ſijn Planeet door winſten valſch, en boos.

Luna.

DE ſuſter van de Son, de Jacht-goddin *Diane*
Is ley-ſter van de nacht door 't ſchijnſel van de *Mane.*
Haar over-beſte-moer (der *Romers* kuiſheits bron)
Die hulden oock haar ſtaat tot een *Veſtaalſche* Non.

LAUW'RE-KRANS,

Geſtrengelt om 't hooft van den Hoogh-wijſen,
en de puick-geleerden Jongelingh,

EWALDUS BLANCKAART.

Na dat hy eenige dubbel-ſinnige voorwerpſelen van het gulle recht klarelijck op-klaarde.

SIe *Phœbè*; *Daphnees* le'en, en lauw're krulde vlechten
Bekranſen *Themis* ſtoet. Een yder tracht te hechten
Haar çiertſel om het hooft met gulde re'en gepruikt,
(Als loon van wetẽſchap) waar door ſy wert gefnuikt: *
Maar droeft niet om haar ſchâ; ſy voed noch meerder lotẽ
Voor wijſheits voeſterlings. De transjes van haar ſchootẽ
Zijn alder-beſt beſteet, als ſy met 't groent lauw'riert
Dees brave praal, door d'eer, van *Themidis* gevyert.
Ey! ingedoke † ziel, laat toe mijn handt te plucken
Een tackje van u hooft; die heil, en duyſent lucken
Wil mengen met mijn rijm, en off'ren dan dees ſtof
Aan BLANCKAARTS dapp're geeſt tot zege van ſijn lof.

* *Scilicet Laurus.* † *Scilicet Daphne.*

Ver-

Verplichte-zege-galmtjes,

Toe-geoffert den vernuftigen ende wel-geſlepen Jongelingh

CONRADUS KLERCK.

Tot triomph van ſijn brave defenſy in de Rechts-geleertheit.

HEt ſchrander reden ſcheit. Een glans ontvouwt ſijn luiſter,
En ylt-voet na de Faam. Het regt ontwolkt uyt 't duiſter
Als warring reden torſt. 'T verſtandt de herſens ſpitſt,
En ſtar-ooght als een lijncks daar tegen-ſtrijt op-hitſt.
Soo even-aart 't vernuft, ten choor uw's breins geſtegen
(Geleerde jongelingh) en 't mart niet op de wegen
Van *Themis* yver-ſucht: maar't grijpt dat wijſheit wuſt
Uyt 't pit uw's herſen-ſchaals, met geeſt-geleerde-luſt.
Ghy wees met brave ſin de toets van 't wet-boeks wetters
Aan 't redenerend' volck door 't ſtaaren op de letters
Van diepe dubbel-ſin. Het doncker dooft het klaar:
Maar 't wert van u ontdeckt, als redens-rechte-waar.
Vaar voort dan; volgh de ſchre'en van d'*Themiſtoſche* ſcharen,
Gy vordert meer in d'eeuw. U pronk die moet noch baren
Een lauw're-zege-krans, die u de kruin omheynt
Met Myrth' in palme-hut, daar nu mijn lof mê eynt.

LOFS-STOF,

Toe-gewijt de welwaardige geleertheit van de Edele, verſtandige, en diep-wijſe Jonck-heer

D. JOHAN HUYSSEN,

Na dat hy uyt leide het heil'ge recht op het tonneel van ſtrijdt, en tegen-ſtrijdt.

IN 't yv'ren van het recht, d'aal-oude-*Romers*-ſtijlen
Ons leeren door een wet haar zeden na te ylen. (niet
Het grootſte heyl van 't lant (door tweedracht) raakt tot
Als 't recht geen wettē ſtelt, of 't recht geen onrecht ſiet.
Neen! *Bato*, zijt geruſt, u ſtammen ſomer-rijpen,
Hier leeft noch 't gauw vernuft, dat klare ſin kan grijpen
Uyt 't weſen van het recht, en ſtelt ons hier ten toon
Y ets van ſijn braaf verſtant voor *Themis* heil'ge throon.
Soo; volgh een voet-ſtap na van uw' gevyerde vad'ren;
Soo kranſt *Fortuin* u deugt, als ook haar heul ſal nad'ren,
En off'ren u haar glans, die u het hooft dan ſtreng'lt,
Na dat u yv're geeſt om ſulcke zegen heng'lt,

De vernuftige Roſimene, *wert van* Minerva *ver-eert met de tiende naam van* Muſâ.

MInerva geeft het letter-loon,
Aan 't wijſte hooft een zege-kroon
Roem-rijck der lauw'ren, pronck der wijſheit.
Indien dees gaat met ſchoonheit paart

Al-

Al-waardight *Venus* oock dien aart
Die voor de min ſoo braaf ten toon leit.
En *Muſa* by de *Tempes-bron*
Wert *Roſimeen'* in *Helicon*,
En vult het tal, en rey der negen.
Een groene krans van *Pindars* throon
Ruckt *Roſimeen'*, en bied' de Goôn
Tot çiertſel ſcaâd haar wijſe zegen.

Geboorte-wenſch,

Aan Juffrouw, Me-Juffrouw

DANA BOYE,

Gemalin van de Heer: mijn Heer Tymon van Slingelant, *beyden-rechts-doctor.*

DE ingeplante ziel (vol Goddelijcke weelden)
Vervrolijckt ons gevoel, de weſentlijcke beelden
Na Godes even-beeldt (gelijckſe hemelſch is)
Die ſweemt na Godes aart, en ſijn gelijckenis.
De eerſt' geboorte-dagh, en 's levens eerſt' gewemel
Vertoont ons 't grootſte heil dat Godt ſoo uyt den hemel
Door ſijne ſtralen ſchoot. Een ongevoel'ge romp
Wiert door die ſchoone ziel heel levend' uyt eē klomp.
Soo is 't dan (weerde Vrouw) dat wy met vreugde loven
De weldaat van ons Heer. De zieltjes die hier boven
Berooft zijn van haar tijdt, (als levend' in haar geeſt)
Beklagen noyt de ſchijn daar ſy zijn in geweeſt.
Soo zijn wy oock verplicht om *Chriſti* veyle wegen
Te volgen van 't begin: want Godes waren zegen

Lauw'-

Lauw'riert ons boorte-dagh. Men vliet de nare ſchim
Van *Atrop's* doode rif, daar nu ons vreughde klim.
'T gedencken van u jeught, wanneer ghy wiert geboren,
En 't heiligh noot geheim, dat had u tijdt beſchoren
Soo menigh jaren lang te leven met u krooſt
In ſtille ruſt, en vreed', daar u 't geval lief-kooſt.
Mijn Heer, u man, de zuil, en ſtut van uwe blommen,
Die roem vry op die ſtont: wanneer het licht der ſonnen
U eerſt te voorſchijn ſagh. De *Phœnix* voor ſijn trouw,
De zetel van ſijn ziel, en over-weerde vrouw. (len
Dees lof-krans, en mijn rijm die u de kruin komt ſtreng'-
Roept naar het hooge choor, ô! Godts-vergode-Eng'len
Vergun u waarſte heyl aan deſe ſtervelingh;
De voorſpoet in haar huys; en vreught in alle dingh.

ROSE-KRANS,

Ver-eert op de trouw-dagh van den wel-leven-
den Jongelingh

ISAACK PALINGH,

En de deught-gevyerde Jonge Dochter

MARIA HOUCK.

Als ſy 't ſamen vergaderden in den Houwelyckſtaat den 22. Feb. 1650. binnen Leyden.

EEr dat het quickend' vyer de roosjes klooft door't bla-
ken,
En *Phœbi* ſtralend' hooft den *Helicon* komt naken,
Ontwolckt *Auroor'* haar pruick, en jaaght het nacht-
geſpuis
In *Thetis* nare hol, en *Droom-gods* doncker kluis

Soo

Soo zijn de meysjes oock, ſy veynſen ſoete kus jes
Te plucken van de min, en vlie'n 't geſtroock, en lusjes
Van *Venus* vreughde-gaaf, eer dat een minne-ſmert
Haar kouwe ziel ontſonckt in 't ongevoeligh hert.
Eer dat ſy voelen 't ſoet door 't quetſen van twee wonden
Op *Hymen's* hippel-koets, daar mins-beaâmde monden
Haar (ſoo) wat ſtormen bie'n, ſoo roepen ſy 't verveelt
My, dat diē ſoetē ſchelm mijn maagde-glans ontſteelt.
Soo lang geen ware vreugt door drift van minne-ſchichtē
Haar kuiſche bron ontroert, ſoo ſtelt men maagde-plichtē
Voor aangename luſt; doch als 't gevoel haar druckt,
Sòo valt *Cupyd'* haar in, en *Veſtaas* roosje pluckt.
Soo, als d'onſicht'bre vonck uyt-ſpruitſel tot 't volmaken
Valt op een tweede-ziel, en doet haar vlamme blaken
Op 't gunſtb're gunſt-autaar, ſoo helt de over-handt
Na 's minnaars hooghſte wenſch, en krijght ſijn waarde pant.
Soo dat een ware liefd', in plaats van ſchaamtigh veinſen,
Sich uyterlijck ontdeckt van 't innerlijck gepeinſen,
En bindt de herten t'ſaam, en ſchakelt man in vrouw
Door ſtrickjes ſtrick in ſtrik, gevoedt met ware trouw.
Dan zege-vyert de min, en *Iuno* pronckt haar zalen
Om 't recht des mins te ſien, de *Minne-goodjes* dalen
Met tym en maagde-palm, en çieren 't bruylofts-bedt
Op dat de brandt ontheylg' 't geen *Pallas* had belet.
Soo was het noot-lot oock, al ſcheen de *Bruyt* t'ontſeggen
Aan PALINGHS dapper woordt, noch kon ſy niet weerleggen
Dat d'hemel had beſtemt, dus boogh haar ſtraffe ſin
Tot 't geen natuurlijck was, als wetten van de min.
Sy toetſten hem na trouw, en 't was by haar beſloten
Sijn dienſt te nemen aan, dus heeft hy haaſt genoten

Sijn

Sijn lief, en waarde helft, ſoo gaf hen 't hailigh recht
Uyt liefde met ſijn deel te leven in de echt.
Den hemel gun u heyl, en geef u ſoet vergaren
On-eyndelijcke vreught: geluckigh Paar, door 't paren
Ghy nu de vreughde vint om 't ſoetſte tijdt-verdrijf
Te plegen, door de min, als plicht van man en wijf.

GEBOORTE-KRANS

Voor Juffrouw

ANNA MARIA *van Watervliet*.

Lacheſis die ziele-trosjes
Eerſt in Lente-groey begint,
Groene telghjes jeughde-blosjes
Beeldt in haar een vleugelt kint.
Clotho ſpint de draat wat trager
Van deeſ' weerde *Dorimeên*;
Atrops vlie daar doot wat lager
Vreught ſchept in een droef geween;
Parca wijdt de Myrthe-kransjes
Van dees ſoete WATERVLIET;
Nu *Minerva* ſelfs de transjes
Van haar Lauw'r dit *Nymphje* biet.
Geur'ge blomtjes druckt de haren
Van de eelſte Lente-bloem;
Roosje laat u bloosje paren
Met het kransje van haar roem;
Ey! geval laat los de ſlippen
Daar ghy al 't geluck mê draaght;
Laat een milde-greep ontglippen

In

In de ſchoot van deſe maaght.
Wel! mijn lieve nicht, den hemel
Gun u al ſijn heyl, en vreught.
'K loov' den dagh, en 't eerſt gewemel
Van u ſoet begin, en jeught.

Op de uytmuntende Wijſheit van DORIMENA.

Minerva ſtopt u mont; en vloedt der *Hengſte-bronnen*
Als ghy dees eeuw beſiet, die ſoo veel *Heliconnen*
Rooft uyt u heylighdom. Ei! daal van 't hoogh gewelf;
Ick ken een wijſer maaght, een weſen van u ſelf.
Al-waarde Nonne-rey de groen gekrulde vlechten
Van *Phœbus* Lauwer-boom die ſult ghy t'ſamen hechten
Aan *Dorimenaâs* kroon, waar voor de wijſheit duickt,
Nu ſy *Apolloos* lof, en eer der Goden fnuickt.
Laat toe u ſuſterling, het *Vege-tal* vermeeren
Als pronck in *Pindars* hof. Haar reden ſal u leeren
Naboetſen 't ſoet vernuft van 't Jufferlijck *Atheên*,
Sybille ſonder gâ, uytmuntend' by 't gemeen.
Com wijsgier's voeſterling's; en dapp're redeneerders;
Hoort na dees goude tong. Haar overſpraak verweerders
Ontduiſt're 't ſchrander pit, ſelfs van de diepſte ſin, (in.
Toets voor een dom verſtant. Daar ſteekt yets Godd'lijks

Op de Paſſy van de Liefde, ende andere driften.

DE paſſy van den menſch, en heerſcher van de ſinnen
Verwint de harſen-tocht: Een tegen-ſtrijt van binnen
Be-

Betoomt d'hoedanigheit van 't lijden in het hert,
En wijſt dan uyterlijck 't zy vreught of droeve ſmert.
De gramſchap, en de vrees, de droefheit, en 't vernoegen
Jaaght uyt de ziele-drift. Het weſen moet ſich voegen
Na 't innerlijck gelaat, en prent in 't voor-hoofts throon
De letters van 't gemoet, en ſtelt 't geweet ten toon.
Dees harſen-woeſter woelt door 't tergen van haar luſten.
En brengt het brein op hol: haar wuftheit laet niet ruſten
De ſtil-gedoocke ziel. Sy kent haar ſelven niet (riet,
Gelijck der Gooden ſpraack van *Delphos* leer-ſpreuck
Soo is de wil in dwangh, en laat haar vryheit teug'len
Van kinderlijcke macht: de ziel wart in de vleug'len
Van 't lichte minne-wicht. Ja! liefde ſtort de min
(Als ſchadelijcke vreught) veel vreemde grillen in.

Dorus *ontſchuldinge over de gemeynde vryagie by de Rijcke* Chariſtometa.

CHariſtometa was wel koel,
Sy hadt (my dacht) niet veel gevoel
Van 't afgeſloofde vier tot yemants ſchennis,
Dewijlſe weeght juyſt al-te-mael
Des werelts luck in d'eve-ſchaal,
En kieſen ſal door yver ſonder kennis,
Maar *Dorus* klaaght ſich niet ontſeit
Te zijn, dewijl ſy noit gevleit
Haar heeft (ſy weet het) of in't ernſt te minnen
Getracht heeft, ſchoon genegentheit
By hem ſulck oogh-merck hadt geleit
Wel t'een'ger tijdt te kunnen ſulcks beginnen.

De ſchoone Roſimene *uytbeeldende de geſchaackte* Helena.

MIns-keur koos d'alderwaarſte WEERT,
Als 't waarſte dat *Natuur* op d'eerd'
Roemt heel een weſen uyt haar weſen.
Ick ſegh, *Helenaas* ſchoonheit ſtal
Al 's hemels gloor, en 't ſoet geval
Deed' *Paris* keur haar ſchoont' uyt-leſen.
Een ware beeld' van ſchoon' *Helenên'*
Wees 't keurigh oogh in *Roſimeên*,
En 't doel-wit van de grage zielen.
Een kusje van haar lely-bloos,
Rooft *Cupyd'* (ſonder vraagh) 't ambroos,
Tot welc kers boet wy voor haar knielen.

Een veynigh waan-ſucht van Damus, *over de liefde van ſijn lieve, en bevallige* Staruſiane, *of ſchoone* Meſia.

STaruſiane veynſt te ſeer,
Of *Meſia* die plaght wel eer
My eenighſins te achten:
Maar ſk weet niet wat mijn Engel ſchort:
'T ſchijnt *Damus* ſchier verweſen wort
Niet meer naar haar te trachten.
Mijn dienſt valt even-wel niet traagh,
Dewijl mijn levens luſt is graagh
Te vleyen, en te ſmeecken
De Juffers die niet bangh, of ſuur
En ſien, noch harder zijn als muur
Te murwen, en te weecken.

Dorus *droomde, ende ſcheen ſlapende te ſpreken tegen de grootſte Goddinne van volmaacktheit, van de bevallige* Corolanya.

LEgh af, befaamde praal; de Goddelijcke glanſen
Van u gelauwert hooft; en zie aan 's hemels tranſen
Eens na *Minervaas* throon, daar ſit een ſchoone maaght,
Roem-weerdig door de pronk die ſy in 't weſen draaght.
Sagt! ſagt! ey! luiſtert dog, 'khoor haar *Minerv'* aenſpreeké
Ach! wat voor wijſe re'en? een ſtale rots ſouw weeken
Van 't lieffelijck geluit, en galm die uyt haar mont
Tot mijner ooren Ruiſt. In 's werelts groote Ront
Is niemant haar's gelijck: Sy moet niet ſterflijck weſen,
Indien men wel beſiet haar Goddelijcke weſen.
Roept! *Dorimena*, roept! ô lieve ſpeel-genoot,
Crijght *Cupyd'* u in 't oog, hy wert van macht ontbloot.

L. V. E. R. S. A. V. T. I. I. R. C.

Den vrolijcken Hemel,

Uyt-beeldende de Bruyloft-koets van de weerde Heer

ABRAHAM DE GELDER,

EN

De deught-gevyerde Achtbare Juffer

ENGELTJE MOLESCHOT.

Na de ſolemniteyten van de Trouw, binnen Dordrecht. Anno 1652.

HA! ſchoonen Hemel, daar ſoo lieve blomtjes waſſen,
Hoe treckt u heiligh vyer uyt koele natte plaſſen

Het

Het voedtſel tot die vrucht, op dat door bleycke verf,
En 't miſſen van den douw, het blomtje niet beſterf.
Volmaackte Wichje, die in 't bedt van ſulcke roosjes
Gedoken leght, en ſoo beſtormt beſchaamde bloosjes
Van een bevreeſde *Bruyt*; wat Nectar, en Ambroos',
Of weerder oogh-merck ſiet, en vint ghy in dees roos?
Bevochtight met het ſoet der *Hypocrene* droppen,
En ſchuim van *Cypres*-ſtrant, die ſtadigh tracht te doppen
U vlerckjes in de vloet van 't nagel-geurigh nat,
Dat *Venus* voor *Adoôn* wel eer gehuis-veſt hadt.
O! wiſſe Schutter, noyt en ſliep ghy in de armen
Van ſchoonder ENGELTIE. U Moertje magh verwermen
Met minnelijcke ſucht uw' Goddelijcke le'en;
Maar ghy werdt in dit bedt heel vyerigh aan-gebe'en.
Gewijde Bruilofts-koets! beloert van ſulcke Eng'len,
En daar ſy (tot çieraat) om uw' gardijnen ſtreng'len.
Bekranſte-myrthelaar, hoe wacker wert geſtreelt
De laſt van 't Swanen-dons, 't welck hemelſchs-mals voor-teelt.
O! Goddelijcke Maaght; de GELDER mag dan roemen
Op *Floraas* ſchoonſte *gâ*, als't weerdigſt van haar bloemen,
En ſoo een lieve *Bruyt* by Engeltjes gevoedt,
Dewijl een ENGELTIE hem geeft het ſoetſte ſoet.
Geen ſchaduw' van de vreught, geen toorts (om uyt te bluſſen)
Van *Hymnus* u bedrieght, dewijl het lieflijck kuſſen
Van lipjes tegen lip ſouw tuygen in dit bedt
Hoe dat de brandt ontheil'ght, 'tgeen *Pallas* had belet.
Doch ſie; mijn *Dorimeen* die mag die vreugt wel ly'en:
Erato volght haar drift, en wilt ſich oock verbly'en
Met u (ô! lieve Twee) Sy ſingen op een toôn
De lof-ſangh van u bedt voor al de Minne-goôn.

Dorimena, *en* Erato *ſingen een Rymeloôs vers.*

Op de ſtemme: *Belle' inſenſible revenez.*

DEn Hemel geef u aardigh Paar
Sijn lieve ſtraal,
Van heyl, en vreughde,
In Junoôs *gulde-throon,*
Geſchakelt aan die gloor
Daar u een vreughde-koets,
En de min
Sal onthalen.
Iaagh uyt u ziele-drift;
Ey! ſoete Bruyt, *gelooft*
Dat wy oock haken na die tijt,
Schoon dat men veynſt.

Het noot-lot ſal de wegh vinden.

Cupidoôs Speel-tuigh,

Op-geoffert de ſeer Weerdige Heer:

NICOLAUS VANDER GOES,

EN

De Deught-gevyerde Juffer,

MARIA VAGER;

Als ſy t'ſamen in d'Echt verknochten den

Cupido.

MYn boogh ſcheen daar verſet in 't micken,
De pees hiel ſtant; maar waarder ſtricken
Verheiſt de ſeeg' van VAGERS-min:
Wie anders? als de *Min-goddin*

(En

(En *Paris* keur) kan door haar loncken,
Dit kil, en koele hert ontfoncken.
Haar brave ſtem die bralt gewis,
Als 't Godd'lijcks dat een Gods-ſpraack is:
Siet ſijn Moeder (*de Goddinne* Venus) *na hem toe komen.*
Maar ſtil; ick ſie mijn Moertje komen,
Gins onder Myrth', en Lauw're bomen,
Tapete paatjes, en het ruight,
En kruytjes voor haar voeten buight.
Ha! ſchoone Vrouw, u Soon komt buigen
Voor u (Goddin!) en moet u tuygen
De duldelooſe ſpijt, en hoon,
Een heylloos ſmet voor Minne-goôn.
Een Nymph der Zierizzeeſche ſcharen
Die lacht u uyt, en d'Hemellaren
Van *Paphos*-rijck. Mijn pijl ſcheen dwangh,
Of 't mals te laf, of 't ſoet te wrangh.
Eel-aarde ziel, of Goddelijck weſen;
Hoe! ſal u krooſt *Diana* vreſen?
Om 't barſen van dees ſoete Maaght,
Die glory van mijn glory draaght.
Neen! neen! ick laat geen ſchichjes ſlippen,
Al leed' ick ſchip-breuck aan dees klippen,
Tot dat ick demp dit ſchendigh quaat:
Ey! maatje-lief, ey! geef my raat.

Venus.

Mijn Elpe-ſtoel bekranſt, met roosjes vers ontloocken,
Bepeerelt, vol gegluur, mijn marin're autaars roocken
Van geur'ge ziele-drift, en kermen na om hoogh,
Om ſoo te ſtreelen 't pronck van Aller-weſen-oogh,
Dat ſien ick in mijn glans. Wat boeſem ſou niet blaken
Om 't purper van mijn mont met kusjes aan te raken,

En leppen ſoo den douw van mijn vergode lip?
(Mijn kint) de ſtuurſe *Mars* vergat ſich aan de tip
Van deſe ſoetighe'en, en liet het heyr doen waren
Vol akelijch gewoel, vol ſchrick, en anghſtigh naren,
En boogh voor 't Lely-gelp. Wat ſeghje? ſou 'er zijn
Dan menſchen ſchou voor min, en gullen Ambroſijn?
O! neen, ick weet je raat gebruickt u ſchrand're liſten
Door af-gerechte tongh, en ſlecht dees Maagde-twiſten,
Op ſulck manier ghy licht haar koelheit wel af-weert
Met minne-kooſery: maar aardigh redeneert,
Seght dat *Naturaas*-plicht in Lente-groey van jaren,
Dinght na haar werelts-loop om lieffelijck te paren.
Of dat een blomtje flauwt daar 't nimmer wert gevoet
Van drop of quickend' vuur dat d'Hemel vallen doet.

Cupido.

Wel *Cypris*, 'k vlieg dan heē: maar laat ik eerſt eens proevē
De kusjes die ghy prijſt; wel licht ſal ick behoeven
Dit lieve Amber-nat dat aan mijn lip dan kleef
De waaſſem van u mont, die 'k ſtracks dees Juffer geef.

Cupido. Bruydegom. Bruyt.

Den Hemel gun u heyl, en 't noot-lot wil u geven
In Somer-tijdt de vreught, om namaals wel te leven,
En dat noyt Noorder-buy, of bulderende vlaagh,
Of *Phynxſen* vol bedrogh u ſtille ruſt belaagh.
Lief-waardigh Paar, de roem dan van u brave zeden
Geſmeedt op ſinnen-ſpel, en ſoet hoedanigheden;
Begunſtight van 't geval. Dat dwinght mijn Moeders plicht
Te dingen om u Lauw'r op ſteunſel van haar licht.
Want ſy is 's werelts zuil, der ziel, en harſen-voeſter,
Der ſtervelingen ſtut, af-geeffter, Nectar-voeſter,

En

En ick, haar hail'ge Tolck, en Hof-pronck van *Iupijn*
(Ja! leyder van 't gemeen) moet haar nu hulpſaam zijn.
Bruyt. Neen 'k ſtap niet van mijn ſtaat. *Bruyg.* Me-Juffer
hoort hem ſpreken.
Bruyt. De af-godt is 't niet waart. *Bruyg.* Gods uyt-
ſpraack ſoo te breken
Is ſond' en goetheit ſmet. *Bru.* Maar 't Boefje is te loos,
(Op vleyen af-gerecht) en Maaghden-peyl te broos:
Ghy ſpreekt vaſt voor u ſelf. *Bruyg.* Mijn Engel! 'k weet
ſijn woorden
En voor-ſpraack in de min noyt ſchranderder bekoorden
Een Maaght, dus bidd' ick hem. *Bruyt.* Ey! bidt niet
't geen ick laack,
Bruyg. Ey! ja (mijn Nymph.) *Bruyt.* O! neen. *Bru.* Ver-
gunt daar ick na haack.
Bruyt. Doortrapte Minnaar 'k lach; ghy ſchijnt mijn wil
te tergen.
Cup. Beleefde Hage-roos, ick kom u heuſheyt vergen,
Een bede voor 't gehoor, en kniele voor dees ſchoot
Die ſoo veel hertē torſt, van weēr-mins hoop ontbloot.
Ey! hoort toch eens 't gevoel, dat u een God ſal ſeggen
Op 't leven van u ſtaat, om ſoo te weder-leggen
De waan-ſucht van u ziel, en 't geen u ſoet geſlacht
(Onſichtbaar in dees vreugt) een wuſte geylheit acht.
Voor eerſt dan heeft *Natuur* (de drift van alle zielen)
Een padt in ons gevoel, voor welkers throon wy knielen.
'T zy dat het weſen pruylt, 't zy dat u *Veſta* veynſt,
De innerlijcke vreugt ontbreckt wel 't geē men peynſt.
Laaſt als een Nymphje ſey. Neen! ſchoone Amarillis
Mint, breeckt een ſtraffe wet die tegen onſe wil is
Daar hoort geen wet te zijn, die tegen liefde ſtrijt:
Want 't is naturelijck 't geen ons voor fout bevrijt.

Hoe ſaligh is de min, bepaalt met ſuyv're banden,
In Marioleyne-velt, daar d'alder-waarſte panden
Van ſoete telghjes ſtaan, gedompelt onder 't groen
Van onſe Lente-tijdt, om 't vrolijck hert te voe'n.
Het roosje neêr-gedrukt, betoomt in 't opwaarts ſpruyten
Wert in haar aart geſtut, en 't kan den trans niet uyten
Van haar verborge blaan, en ſlenſt door ongemack
Als 't nimmer wert gepluckt, of ſterft een dorre tack.
Verhoedt dit ſchendigh ſpijt in 't geurighſt van u jaren
Voldoet u *Bruygoms* wil, laat liefde evenaren
Met d'opgetrocke groey, daar uwe jeught na dorſt
En blus het heylloos quaat dat ſtaag 't geweten morſt.
Bruyt. Cupido houwt vry op; ick ſal nu willigh buygen
Voor d'autaar van u luſt, de lieve Minne-tuygen
Verwinnen mijn gemoet, en *Venus* ſoeckt een Vrouw
Voor u (mijn Heer) dies geef ik nu mijn hert tot trouw.

Bruydegom. Bruyt.

NU geef den Hemel lieve ruſt
In minne-boey, en ſoeter ruſt
Crijght d'offerant voor 't ſtadigh vleyen
Om 't graag' ontſteken vuur te peyen.
Lief-waarde Vrouw! mijn tweede ziel!
Ay! buigh u mê; ſie hoe ick kniel;
Voor *Cytherejaas* Zetel-throonen:
Sweert met my noyt haar trouw te hoonen,
Voor dat de barſe *Atrop's* dooft,
Al 't geen de liefde heeft belooft.

Bruyt. Nu 't noot-lot dan my ſtreelt te minne
Door 't ſoet geval, daar dees Goddinne,
En hail'ge Stoet my maackt de Bruyt,
Roep ick 't gul-hartigh Ja-woort uyt.

Geeft

Geeft my u handt, dees vaſte banden
Ontſchak'le noyt, als weerde panden
En 't hoogh gewelf laat vallen eer
Sijn trans, eer ick u laat (mijn Heer.)
Mijn onluſt ſal die noyt ontſtricken,
Al brack de telgh, door doot te ſchricken.

Bruyg. Roem-waarde ziel in brave Maaght,
Ick loov' u. *Bruyt.* Gaat mijn lief; 't behaaght
Al 't dart'len van ons lieve lusjes,
Verheught u. *Bruyg.* Neen; als duyſent kusjes
Aamtoogen op corale tip
Geſtreelt by *d'Echo*, lip op lip.

Bruyt. Eer 't nacht-licht ſcheyt voor 't morgen-weſen,
Ruſt u; (mijn Heer) ſoo ſal het weſen.

REY van MINNE-GOODJES.

Ach! Bruytje, *lachje*,
Of ſchreyj'om't nachje.
Weerde roem,
En luyſter-bloem
Van blos en blaatjes,
Dat vint de paatjes
Daar lieve luſt
Vruſt, ontruſt:
Maar 'k ſie u weſen,
Dat ſal niet vreſen
Voor 't ſoet onthaal
Vw's Eege-maal.
Hoe-wel een vlaaghje,
Te met het daaghje
Bemorſt: de tijt
Wel alles ſlijt,
Na 't lieff'lijck dalen,
Sal ſege-pralen
Vlente-ſpruit.
Kom ſoete Bruit;
Kombiet de tipjes
Van dienſtb're lipjes
Vruidegom;
Die, ſoo hy kon,
Sijn mont ſou blaacken
Op uwe kaacken.
Ey! ſchaam niet; kuſt;
Sijn lusjes bluſt:
Laat doch ſijn ſtreelen
Vniet verveelen;
Set ſlip by ſlip;
Laat lip op lip
Vmontjes tak'len.
Dees lieve ſchak'len
Vol Ambroſijn,
Vergeet de pijn,

Wel eer doen d'Hemel,
Het braaf gewemel
Van u geſicht,
Gaf aan het licht
Van uwe Minnaar,
Maar nu verwinnaar,
Ha! (waarde Vrouw)
Voldoet de trouw;
Die beid u zielen
Deed neder-knielen
Voor Cipris *throon,*
En Minne-goon.
Rijs op, en rechje;
Sie! 't weeligh wechje;
Ja! 't Godd'lijck ſpoor,
Dat gaat u voor,
En bint de panden
Met ware banden
Van uwe leught
Door Minne-vreught:
Maar, Bruitje, *wachje,*
Voor't Maaghde-klachje;
Het wrangh is ſoet
'T geen liefde doet.
Wy Goodjes ſchat'ren
Op't droevigh klat'ren
Van ach! ach! ach!
Met lach op lach:
Want't geen te voren,
Noch ſpa, noch ſporen
Van ploegh of egg',
Als ruwe weg
Geproeft heeft, buight ſich
Dan traagh, dan veerdich.
Soo minne-boey,
Verdooft voor't foey,
En't aardigh veinſen.
O! ſoet gepeinſen
Van Maaghde ſmert;
Dan'k wil, dan tert
Het ſoete Meysje
Ons Rey, en't vleysje
Pruylt om de min
Met hert, en ſin.
Ja! ſoete Diertjes
De helle viertjes
Van onſe vlam,
Noyt vrucht'loos naem
Vyt u gedachten
Het kil. de krachten
Van ons geſloet
Veel welluſt voedt.
Sie; lieve Eng'len;
Het Myrthe-ſtreng'len
Is dan een Krans
Aan Venus *trans.*
Wy vlien weer heene
Dat u verleene,
O! (lieve Twee*)*
Den Hemel vree.

REY

REY van MUSEN.

Singende op de Stemme:
Van La petite Royale.

1.

WY Nymphjes *ſingen op 't gehoor*
Dat Junoôs *flicker-zalen*
Vyt haar vreught doet dalen
In Parnaſſi *Choor.*
Wy ſien vaſt uyt den Hemel
Venus *minne-plicht,*
Door lonckjes lief gewemel,
En haar ſoet geſicht
Het ſtarren-volck verlicht.

2.

Het ſchijnt ſy na haar Tempel voort
Een Nymphje: *Pronck der Maaghden,*
Die de Min behaaghden
Daar haar Soon op loert
Door ſtrickjes lieff'lijck vleyen,
Dat ſijn looſheyt dicht,
En ſtreelt Dianaâs *reyen;*
Want haar koelheyt ſwicht
Voor ſijn vergode Schicht.

3.

Sie daar; daar opent ſich de Throon
Vol Goddelijcke Zielen.
Sie; twee Liefjes *knielen*
Voor de Minne-goon.
De Fackel wert ontſteecken:
Iö *maackt geluyt,*
En Hymnus *geeft een teecken,*
Singht de Sege uyt,
Dat VAGER is de Bruyt.

Op-

Oprockende jalouſie van Dorus *tegen* Dorimena, *prijſende de ſoete hoedanigheden van de ſoete* Klarimena.

COm weerde *Dorimeen*;
Hef op u ſoete toonen;
Roep vry deeſ' *Klarimeen*
Is weerdigh om te kroonen
Soo lief'lijck om haar hooft,
Tot çierſel van dien hemel
In haar geſicht, 't welck dooft
Nu al het lief gewemel,
En pronckjes van der aardt.
Vraaght yemant wat Goddinne
Aan deſe evenaart:
Nient een. De God der minne
By haar ſelfs ſlave is,
En krijght ſijn groot vermogen
Van haar vertrooſtenis,
En vreughde uyt haar oogen.
Roemt dan als van u ſelf;
Ey! kom eens neder-dalen
Nu van het hoogh gewelf,
En laat haar zege-pralen.

Boertige vryagie

Van

PIET, en TRYN.

Piet. HEer! wat valt het vryen laſtigh,
'Snachts te ſpoken op de ſtraat,

Valt

Valt dan *Trijn* wat ſtuurs, of quaſtigh?
(Seytſe) gaat vry heen; 't is laat.
Ben ick ſomtijdts wat te ſchroomigh:
Want 't en is geen kinder-ſpul,
Heer! ſeyt ſy, wat benje droomigh,
Wel het ſchijnt j' en hebt geen lul.
Ben ick dan weêr wat te vinnigh,
En in 't hand'len bijſter graagh?
Dan is 't weêr, wel, wordt j' uytſinnigh?
Doeje dat ſoo ſonder vraagh?
Hoe het is, 't is noyt te degen
En ick weet, ſy meent het niet:
Wachje voor die helle-vegen;
In een hoeck daar 't niemant ſiet
Souden ſy haar kroeoje lecken
Tot den laatſten druppel uyt,
Neen! voorwaar, wy zijn geen gecken,
'K weet wel wat op 't veynſen ſluyt.
Meysjes meugen ſomtijts jocken:
Maar als 't visje heftigh bijt
Weten ſy wel na te rocken
'T roeytje, eer ſy 't raken quijt.
Nu mijn tijt die ſouw verloopen,
'K mach weêr na mijn *Trijntje* gaan,
Siet, daar gaat haar deur juyſt open,
Wel ick ſal haar ſpreecken aan.
Goeden avont, ſoete ſusje!

Trijn. 'K ſeghje *Piet*, maackt my niet moe.

Piet. Hoe (mijn beckje) niet een kusje?

Trijn. Neen ghy loomert, wech. *Piet.* Wel hoe!
Magh ick op u niet verwerven?
Binje leppigh ſoetſte *Trijn*?

Heer

Trijn. Heer je ſoudt van liefde ſterven;
Och dees knecht, wat lijdt hy pijn,
Neen je bint een handigh quantje.
Piet. Scheer niet *Trijntje*; dagh, en nacht
Noem ick jouw mijn heyl'ge ſantje,
Liefde is van ſulcken kracht,
Dat ick u, ô! ſoete meysje,
Meerder lief als ghy wel meent.
Trijn. Kijck; mijn geeſt begeert jouw vleysje,
(Pous 't is kat-vis) hoe verweent,
Doch je kunt, neen knecht. *Piet.* Ja! 'k dienje
Soete *Trijntje*, laat ick eens,
He! wat ſeghje? *Trijn.* Wel, wat mienje?
Piet. Nu je weet, is 't niet alleens?
'K ſouw jouw ſoetjes in mijn ermen
(Want het is ſoo bijſter kout)
Met mijn ſtreelen ſoo verwermen,
Backesje. *Trijn.* Nu, niet te ſtout
Segh ick, handt of, wilje hanen?
Gaat by hoeren lieve man:
Piet. Maar je weet, op ſulcke banen
Is't onveyligh, en ick kan
Nu mijn ſelven niet bedwingen
Langer, daarom, lieve kaar!
Wiſtje wat voor ſoete dingen
Datter in dees vreughde waar?
'K wedd' je ſoudt; *Trijn.* Wech met jouw mallen;
Piet. Wilje? *Trijn.* Neen. *Piet.* Set voet by ſtuck;
Trijn. *Piet* je kunt te lijdigh kallen
'T ſchijnt jouw oxel wilt de kruck.
Even-wel 't en magh niet weſen;
Want mijn eer dat is mijn goet

Piet. Wat, een vijgh, mijn uyt-geleſen,
'K hoop niet, datje ſulcks bevroet.
Souw ick jouw voor ſletvinck houwen?
Trijn, ick ſtackme liever doot:
Neen! beget, ick ſalje trouwen.
Nu, mijn geurigh morgen-root,
Laat ick doch niet langer haacken;
Sulver-montje, ſegh eens ja!
Wat, je lijck ſchier ſteen of ſtaacken,
Hoe dus houtigh? is genâ
By je? laat het eens gedijen;
Trijn. Geckje? *Piet.* Neen ick. *Trijn.* Meen jet knecht?
Piet. Ja! voorwaar. *Trijn.* En is je vrijen
Sonder valſcheyt? *Piet.* Heel oprecht.
Trijn. 'K weet niet. *Piet.* 'K ſal 't u vaſt beloven.
Trijn. Wel, ick geefje dan mijn hant.
Piet. *Trijntje*, magh ick jouw gelooven?
Trijn. Souw ick ſulcken hupſen quant
Vleyen laten? ſulcken keerel.
Siet de trouw die ick u geef.
Piet. Hemel! wat een vreught? mijn peerel,
'T ſchijnt ick op een nieuw her-leef.
Alder-ſoetſte ſuycker-doosje,
Och! wat is 't een vrolijckheyt?
'K ſoen, en kusje wel een poosje.
Trijn. Kuſt tot dat ons 't daaghje ſcheyt.

Stem-

Stemme: *Timpon.*

EEle Baasjes! ſie de deught
L eit in't weſen van dit Meisje;
I ſſer iemant die geneught
S chept in ſulcken ſeeg'baar vleisje?
A cht vry dat dees *Dorimeen*
B y haar deughden u ſal toonen
E erbaarheit, en ſoete ze'en,
T aſt vry na dit pronck der ſchoonen.

Stemme: *Eerſte brande.*

SOo ciert de Goddelijckheit
T ot voordeel van de menſchen
A l haar hoedanigheit.
V raaght iemant na haar aart
E n 't geen men meer ſouw wenſchen
N u met de ziel gepaart?
I n deſe ſoete Maaght
S eit dan mijn *Muſa* wat haar oogh behaaght,
S tille vreught, vrome ziel,
E n 't geen den hemel alderbeſt beviel.

SONNET.

L*Eandra* geeft ons ſtof
Om ſtadigh tot haar lof,
Een rijmtje voor te teelen:
Coſijne doet als ſy,
En wilt verplichten my
Een deuntjen uyt te queelen,

Om

Om haer lieftalligh oor
Te ſtreelen, en 't gehoor
Van *Veneris* vernoegen.
Seer wel geachte Maaght
Ick ſoeck' wat u behaaght
Om and'rens gunſt te proeven.

Air.

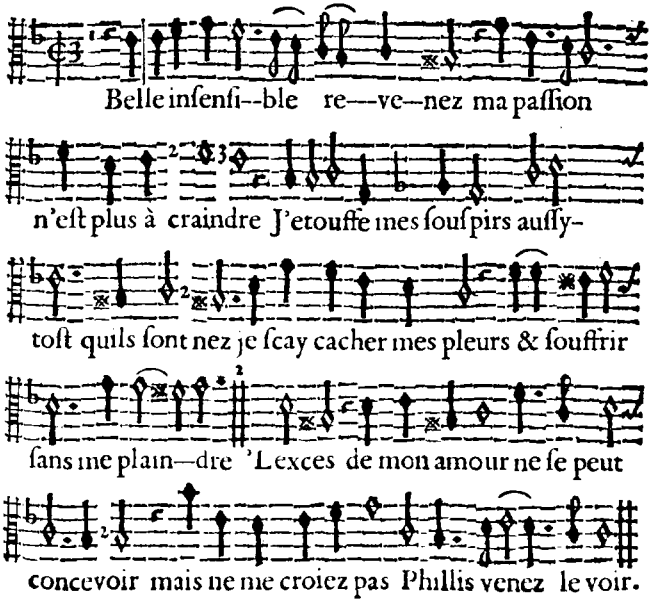
Belle inſenſi--ble re--ve--nez ma paſſion
n'eſt plus à craindre J'etouffe mes ſouſpirs auſſy-
toſt quils ſont nez je ſcay cacher mes pleurs & ſouffrir
ſans me plain--dre 'Lexces de mon amour ne ſe peut
concevoir mais ne me croiez pas Phillis venez le voir.

Rijmeloôs Vers.

Stemme: *Belle' inſenſible, &c.*

ACh! dat het luchje ſoo ontijdigh daalt,
En dropjes droef ontrol haar banen:
Ha! waanſucht vlie de min.
Het bitter van een Maaght
Onrijpe vruchjes morſt,
En doet mijn ziel
Stadigh kermen.
Waer vliet mijn *Dorimeen?*
Ei! blijf; mijn Engel! blijf.
Sie! *Dorimeen*; de doot genaackt,
Soo ick u derf.

Oy me! bedroefde *Pamedoor* beſchrei
De wreede moet van deſe ſchoone:
Maar waarom lieve Nymph?
Wilt ghy dat ick verlief
In pijnelijcke ſmert,
En ongeneught,
Soo mijn leven.
Och! of mijn ongeval
Soo druckten u gemoet:
Maar 'k weet gy om mijn liefde lacht,
Of veynſt te ſeer.

Stem-

Stemme: *Son Alteſſe Royale.*

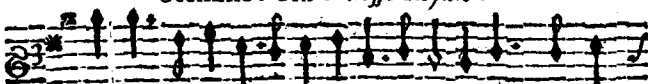

Par ma diſcretion, & ma conſtance vous coignoi-

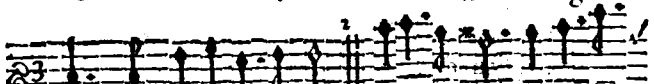

ſtrés que jayme ſans eſpoir Mais ſi voſtre rigeur

moffence par ma conſtance, je feray voir qu'il eſt

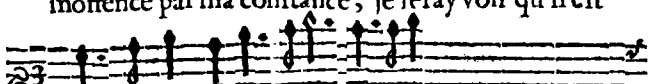

plus doux de ſouffrir le treſpas

que de ceſſér d'adorér voz appas.

KLAEGH-LIEDT,

Op het Affterven van *Dorimena.*

Stemme: *Son Alteſſe Royale.*

SChrei *Pamedoor*, bedouw dees nare ſteenen,
En tombe die mijn waarde Vrouw beſluyt,
Ei! Echo kerm! help toch beweenen
Mijn *Dorimene*;
Stort traentjes uyt.
Toef lieve ſchim, ick offer op u graf,
Mijn bloet, en plengh, en ſnij mijn droefheyt af.

Hoe vaack mijn lief beloofde hier te komen,
En dreef haar ſchaepjes na die lieve bron,
Wiens klare vliet, en held're ſtroomen
By deſe boomen
Mijn ſchoone ſon
Vermaackte door de lommer van het blat,
Terwijl ſy in de groente neder-ſat.

Oy me! ick ſterf, bedruckte *Pamedore*,
Of leeft ghy noch van al u vreught ontbloot?
Ach! was ick nu toch noyt gebore.
Souw ick niet hore?
De droeve doot
Van *Dorimeen*, die nu dit doncker kluys,
En hol bewoont, als alte treurigh huys.

Op de Doot van *Dorimena*.

HIer onder dees bedruckte ſteen
Leyt nu mijn waarde *Dorimeen*,
Wiens afgeſloofde vrolijckhe'en,
En lieflijckſte hoedanighe'en
Ick nu met rouw, en naar geſteen
Beſchrey, en eeuwighlijck beween.
Dewijl haar ſchoon' volmaackte le'en
Verrotten nu in't graf, ſoo 'k meen,
Die ick ſoo vaack heb aangebe'en:
Maar, ſchoone Nymph! waar vliet ghy heen?
Ei! toef wat lief; ick volgh u ſchre'en,
Nu ghy, voor my, zijt overle'en.

Graf-

Graf-dicht van de ſchoone *Dorimena*.

HIer klaagt de *Echo* ſelfs, hier doet ſy weer-klank gevẽ
De Boſſen vol gekerm. Men ſiet de nacht-uyl ſweven
Ontrent dit duiſter hol vol mompelend' geklagh,
En bauwt de droefheit na met jammerlijck gewagh.

Hier ſiet men ſtaag met druck de nat-betraande reyen
Beſprenckelen het graf met ſuchten, en met ſchreyen:
Sy maken groot gebaar, den Hemel ſluit, en engt
Voor d'opgeklomme wee! wee! met de doot gemẽgt.

Dees doodelijcke plaats ſluit onder deſe ſteene
De laatſte aſſche van de ſchoone *Dorimene*.
Der Vrouwen hoogſte roem: maer nu is ſy om hoog,
Daar ſy, na Godes vreugt, uyt aller oogh vervloogh.

Pamedorus Klachte, op de Tombe van ſijn weerde *Dorimena*.

OY me! als ick herklaagh door biggelende tranen
Mijn treurigh ongeval dat my ſtaagh komt vermanen
De doot van *Dorimeen*, beſchreit mijn Swanen-ſanck
Haar al t'ontijdigh eynd' met onnaarvolg'bre klanck.
Waar dat ick ruſt of blijf of ſuchte ſonder maten
Mijn onruſt houdt geen ſtee. Ick vind' mijn hoop verlaten
Van immermeer te ſien mijn over-weerde Vrouw:
Dus waar ick vlugt ick vind' de druk verſelt met rouw.
Rampſpoed'ge minnaar moet ghy dan een leven leyden
Hier in het aartſche dal van *Dorimeen* geſcheyden?

Ey! wacht wat lieve ſchim, ick volgh u achter aan
Waar ghy in *Charons* ſchuit voor my zijt heen gegaan.
Bedruckte *Pamedoor*; wat dulle Raſernyen?
Wat *Phynxen* vol bedroghs, of vreeſſelijck' *Harpyen*
Beletten uwe vreught? Helaas! mijn liefde is
Berooft van hoop, en heul, of eeuw'ge trooſtenis.
Helaâs! eel-aarde-ziel, ick liet dees Tombe bouwen
Van Marmor, en Porphyr, om ſtadigh te aanſchouwen
De ſtaci van u eynd', daar ick wel eer het lijck
Deed' droevigh uyt-geley na d'Opper-hemel-wijck.
My komt noch ſtadigh voor u wel-geſtelde weſen,
En ſoet beval'ge geeſt, of ſchoonheit noyt vol-preſen.
'T ſchijnt dat gy noch mijn oor ſtreelt door het ſoet ge-
Van u *Zyrene*-ſanck, en wel-geſtelde Luyt. (luyt
My heught de laatſte nacht noch, doen ick u geleyden
(Gevlochten handt in handt) gins aan de dorre Heyden,
Dat ghy doen na 't geſternt u lieve ooghjes hief,
En kuſte *Pamedoor*, en ſey, mijn weerde lief;
Beſiet den ſchoonen glans van 't Goddelijck vermogen
By dees verwoeſte aard: hoe is den menſch bedrogen
Te vlieden 't ſaal'ge heyl: door vreeſe van de doot,
Dewijl dees wegh ontſluit des Hemels blye ſchoot:
Maar ongeval'ge nacht! het ſcheen ghy doen voorſeyde
(Als door een noot-geheim) de ſcheyding van ons beyde.
Mijn ſoete *Dorimeen!* den Hemel woedt te ſtraf
Op my, die ſit en ſchrey nu op dit nare graf.
Waar zijt ghy brave Vrouw? of viſt ghy in de baren
Van *Lethes* dood'ſche ſtroom met d'af-geſtorve ſcharen?
Of pluckt u poef'le handt in 't *Eliſceſche*-velt
De eeuw'ge bloemen af? of zijt ghy nu verſelt
Met duyſent Engeltjes, die met u vrolijck ſpringen,
En door Godtſdienſtigheit lof-weerde deuntjes ſingen?

Doch

Doch 't zy dan waar gy zijt; 'k beween mijn ongeluck,
En u ziel-looſe romp, met een oneynd'ge druck.
Ja! lieve tweede-helft; ghy meught mijn ziel verwachten
In 't vrolijcke geweſt, en ick ſal alle nachten
U met een droef getreur hier offerande doen
Door klagen, kermen, en u ſcheyding tot een ſoen
Beſchreyen op dees Tomb' verſelſchapt met de ſchimmē
Der *Meleagrides*, wiens doode toonen klimmen
Selfs tot den Hemel op, gehuyſ-veſt in mijn hert
Met een gelijcke rouw, vol doodelijcke ſmert.
Ja! over-weerde ziel, 'k ſal om dit Marmor vlechten
Een aard'ge bloemmen-krans, en aan de pylers hechten
Van dit betraande graf een rol van parckement,
Waar in geſchreven is u al te treurigh endt
Met goude veerſen uyt, en ſal dees plaats beſetten
Met veel Cypreſſen, en de bleycke violetten
Door neer-gefnuyckte knop, die ſullen om dees ſteen
Betuigen dat hier leyt mijn doode *Dorimeen*.

Verplichte Dienſt-willigheit,
Geoffert aan Juffrouw A. gh.

EEn gulhartige plicht
Gevoel ick door het licht
Van plichtings dienſtbaarheden,
Dewijl mijn plicht tē ſaam
Vyert dees bedeckte naam,
In drie verſcheide leden.
Voor eerſt ſeyt *Roſelijn*
My oock verplicht te zijn

Aan *Nyla*, en aan *Dighna*:
Doch als ick weer te gaar
Dees drie te ſamen paar,
Soo vind' ick hier een Ega.

Op *Pandoraâs* lonckende bruine Ooghjes.

ACh! lonckjes die *Pandoraas* ooghjes
In een verliefde boeſem ſchiet.
Ach! voorhooft daar die gitte booghjes
Soo çierlijck proncken, weetje niet
Hoe dat u meeſteres dees ſtralen
Nu aan mijn ziel te voncken leyt?
Of is het om ons aan te halen
Tot boerting van haar ſinlijckheyt;
Noit hadd' ick, ſoete toe-verlichten,
Een meerder gloet of vlam in 't hert,
Als doen die lonckjes my verplichten
Te proeven van die ſoete ſmert.

OP DE *Nieuwe Haven vander Goes.*

EY! toef wat vremdelingh; ghy die nu komt gevaren
Door d' *Haven vander Goes*, en Zeeuſche zilte baren.
Wat dunkt u van het werck? ick wedd' u oogmerk ſeyt
'T geeft ſchijn tot grooter praal, ſoo 't in ſijn noot-lot leyt,

Noch

Noch op den ſelfden.

HElp, vader *Glaucus*, help! Ei! *Triton* blaaſt den horen,
Op dat u ſchelle galm *Neptunus*-rot magh hooren;
Steeckt haar een baacken uyt op dees geruſte ſtee
Tot teiken; dat hier is een vaſt, en veyl'ge re'e.
Lief-tal'ge *Thetis* roep de ſchepen van de ſtroomen,
En doet haar vollen laſt in deſe Haven komen;
Hier is noch plaat, noch rots, noch een verhole klip:
Geen ſchipper zy bevreeſt voor ſchip-breuck van ſijn ſchip.

Stemme: *Timpon*.

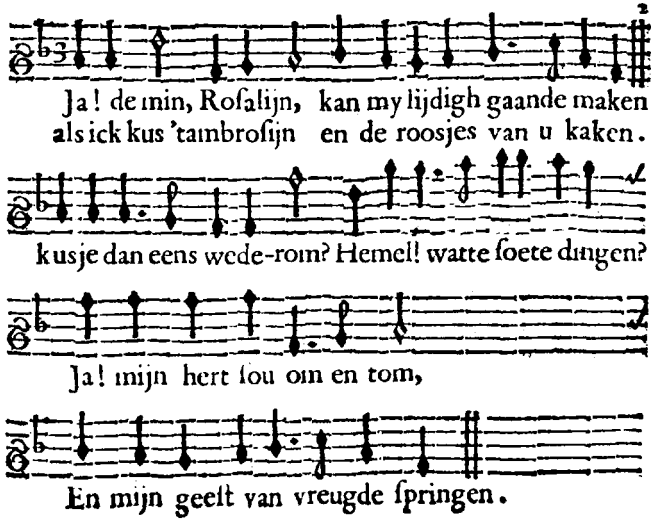
Ja! de min, Roſalijn, kan my lijdigh gaande maken
als ick kus 'tambroſijn en de roosjes van u kaken.
kusje dan eens wede-rom? Hemel! watte ſoete dingen?
Ja! mijn hert ſou om en tom,
En mijn geeſt van vreugde ſpringen.

Stemme : *Timpon*.

JA! de min, Roſalijn,
Kan my lijdigh gaande maken,
Als ick kus 't ambroſijn,
En de roosjes van u kaken.
Kusje dan eens wederom?
Hemel! watte ſoete dingen?
Ja! mijn hert ſouw om en tom,
En mijn geeſt van vreughde ſpringen.

Soetſte meit! aardigh dier!
Hei! dan was ick in mijn leven.
Wech dan Weyntjes-beſte-bier,
Roſalijntje kan my geven
Door een ſoentje meerder ſoet
Uyt die coralijne tippen,
Als de bolle *Laura* doet
Met haar onbeſchofte lippen.

Ei! verlief niet op die meit;
Siet haar neus, en leepe oogen;
Of heeft u dit dier verleit?
Segh dan niet ick ben bedroogen;
Of vleit ghy haar om het goet?
En haar ſchoonheit om de ſchijven.
Gaat dan heen ghy ſlechten bloet,
'K ſal by Roſalijntje blijven.

Mi-

Miſa her --- te --- dief --- je, ach! als ick om de liefde ſucht,
roep ick, mijn waarde lief - je, is dan u weer-min noch beducht?
Als ick oock geſtadigh weſen ſouw?
Siet dat ick u dan voor geen Stella houw.

Stemme:

MIſa herte-diefje,
Ach! als ick om de liefde ſucht,
Roep ick, mijn waarde liefje,
Is dan u weer-min noch beducht?
Als ick oock geſtadigh weſen ſouw?
Siet dat ick u dan voor geen Stella houw;
Trouwen wy ick mienje,
Ach! *Miſa* is ſoo hups, en ſoet.
Vley ick? neen, ick dienje
Eer tot de ſolen van je voet.
Noem ick jouw mijn heylige ſantin,
Is dat geen blijck genoegh? ſegh Engelin?
Souw ick ſonder *Miſa*?
Soo ſticken in de minne-brock?
Eertijdts heeft *Eliſa*:
My oock getrooſt met ſulcken.
Vrient gaat heen, je bent te ſlechten ſul.
By ſulcken volckje is te weynigh lul.

Soo

Soo mijn zieltje overpeinſt
Om de lief-de van dit meisje,
En hoe aerdigh dat men veinſt,
Toet-ſteen voor een kloofter-vleisje,
Acht ick niet, dat men ſiet hoe ſy voor een tijdt ontvliet.

Stemme: *Gavotte*.

SOo mijn zieltje overpeinſt
Om de liefde van dit meisje,
En hoe aerdigh dat men veinſt,
Toet-ſteen voor een kloofter-vleisje.
Acht ick niet, dat men ſiet hoe ſy voor eē tijt ontvliet.

Veeltijdts ſien ſy toch wat ſuur,
Als men maar een dreight te kuſſen:
Geeft me dan ter goeder uur
Eentje om den brant te bluſſen.
Roſalijn, 't mag wel zijn, kusjes krijgtmen ſonder pijn.

SONNET,

Op de ſoete Zeden, en Goet-aardigheyt van de lieftallige Corcinna.

AL 't ſchoonſte dat men van den Hemel wenſt
Niet langh en duurt, of lichtelijck verſlenſt,
En nimmer ſagh men onverderffelijck
Een rare ſchoonheyt, of onſterffelijck.
Nu als mijn pen dan dees hoedanigheit
By lieve zeden, en goet-aerdigheit
Gaat overwegen in een Eve ſchaal,
Roept mijn gemoet de deughdelijcke praal,
En lieve woortjes van *Corcinnaâs* mont,
Of meerder lof, of meerder vreughde ſondt
Aan 't groot genoegen van de godlijckhe'en:
Rosin-juygend' uyt de mont van *Dorimeen*.

SONNET,

Op de uyt-muntende Wijſheyt van de vernuftige Dariſe, *en de wel-leventheit van de beleefde* Delma.

D*Ariſe*, waarde Nimph, hoe ſtreelt u redeneren
(Met ſoet geluyt) mijn oor: waar voor ik moet vereerē
U met dit kranſelijn van *Dorimeen* gevlocht
Op wijſheyts heyl'ge bergh, met bloemtjes uyt geſocht.
U wel beſpraackte tongh, en ſlijp-ſteen voor die gene
Die om het hoeckje kijckt in 't Jufferlijck *Athene*,
Wert (wel te recht) geviert, ge-eert, en hoogh geacht,
Dewijl dit braaf beſtier hout alles in haar macht.

De

De ſoete *Delma* oock, ſeer wijs in wel te leven,
(Door een beleefden aart) wilt al de werelt geven
De lof die ſy verdient: maar neen! mijn *Muſa* ſeit
Dat in u weerdigheyt een ſchat verborge leit.

Een ontwerp van de Lieſde, op het verſoeck van de wijſe Cloris.

HEt voorwerp van mijn pen, of 't bondigh redeneren
Van u vergode tongh, door tegen-ſtrijdt ſal leeren
Of 't minnen heylſaam is, of weerdiger *Diaan*
(Der Nonnen-rey-goddin) ſoo juyſt te hangen aan.
Wel *Cloris*, hoor 't gevoel dat mijn gemoet ſal ſeggen
Op 't leven van die ſtaet, om u te wederleggen
De waanſucht van u ziel, en 't geen u ſoet geſlacht
Onſichbaer in dees vreught) voor wufte geylheit acht.
Voor-eerſt dan heeft Natuur (de heerſter van de zielen)
Een pat in ons gevoel voor welckers throon wy knielen:
'T zy dan u weſen pruylt, 't zy dan u paſſy veinſt,
De minnelijcke vreugt ontbreeckt u, 't geen gy peinſt.
Gelijck *Coriſca* ſey, neen! ſchoone *Amarillis*,
Mind breeckt een ſotte wet die tegen onſe wil is;
Daar hoort geen wet te zijn die tegens liefde ſtrijt:
Want 't is naturelijck, 't geen ons voor fout bevrijt.
Hoe lieflijck is de min geſtrickt met groene banden,
Gegront-veſt in de ziel, daar d'alderwaarſte panden
Van ſoete bloemtjes ſtaan, gedompelt onder 't groen
Van onſe lentes-tijdt om 't jeudigh hert te voen.
Een roosje neer-gedruckt, betoomt in 't opwaarts ſpruyten,
Wert in haar aart geſtut, en kan den trans niet uyten
Van haar verborge bla'an. Het geurigh roosje flauwt,
En ſlenſt, daar 't nimmer mot, of dropt, of rijmt, of
dauwt. Soo

Soo is de ſoete Min, in 't geurighſt van ons jaren
Aan de natuur verplicht. De luſt moet evenaren
Met d'op-getrocke groey daar d'eerſte jeugt na dorſt,
En bluſſen 'theylloos quaat dat ſtaagh 'tgeweten morſt
Door paſſy van de ziel, die op-gewelckte kaacken
De prickels van de luſt vertoont, en ſchijnt te blaacken
In 't voor-beelt van die vreugt. O! neen, dit ſoete quaat
Is niet veel erger als het geen men droomt, en laat.
Wel *Cloris*, ſouw dan min (met duyſent ſoete kusjes
Van *Cipris* mont gepluckt) niet porren tot de lusjes
U ongevoel'ge ziel. Ick ſegh u voor gewis
Dat Maaghdens zege-praal een malle glory is.
Nu ('kdenck) gy ſeggẽ ſult, der Maagden peyl moet weſen
Seer ſcruppel voor 't gevley der Jongmans daar het leſen
Haar 's neer geſchudde-loof de eere-glanſen dooft,
En ſtroockt, en ſtreelt ſoo lang, tot hy ons çierſel rooft.
Neen *Cloris*, 'k meen ſoo niet. Jck haat een zielen-knager,
Een *Pamphilus* in aart, eẽ Maegdoms-roem wech-drager,
Hoe-wel het aardigh ſchijnt dat men een blomtje ruckt
Noch verſjes van ſijn ſteel, van niemant oit gepluckt.
Wanneer de ware trouw met ſchakels vaſt wil hechten
De banden van de Min met hant in hant te vlechten,
Dan is het dat ick ſegh (gelijck u eygen woort'
Sal ſeggen met my ja!) dat ſulcke min behoort
Te woelen in het hert van alle ſoete dieren,
En doen haar ſtraffe ſin voor *Paphos* offer vieren,
Waar dat men welluſt oeghſt in 't Maagde-palmde-velt
Geſoent, omhelſt, geſtreelt, met ſulcke vreugt verſelt.
Nu *Cloris*, 'k houw dan op, mijn *Muſa* ſouw ſich ſchamen
Te ſingen 't geen ghy weet. Ick gis mijn duchtigh ramen
Is op het wit gerocht, en haacke met gedult
Na 'tgeen (door ſchrander brein) gy hier op ſeggẽ ſult.

Stem-

Stemme: *Doock Diana.*

ALs *Cupido* eens quam dalen
By een dal, in claverwey,
Socht den bengel daer te halen
Een der Nymphjens maaghde-rey:

Maar terwijl dit ſtoute Diefje
Al de ſoete Meysjes kijckt,
Riep hy *Cloris*, ach! mijn liefje,
In u weſen ghy gelijckt

Al de treecken van mijn Moertje,
Schoon u maaghdom, en u jeught,
Krijght meer lofs dan *Mavors* hoertje,
Herte-boeyſter van mijn vreught.

Onder al dit minne-vleyen
Trock hy *Cloris* by de mouw,
Toen begon dees Nymph te ſchreyen,
En riep, Speelnoots! help my nouw.

Stracks verlieten ſy haar dansje,
En beſprongen 't *Cipris-wicht:*
Ellick nam haar rooſe-kransje
Als een wapen voor ſijn ſchicht,

En ſy goyden dat de bloosjes
Op haar kaackjes ſtond' ten toon.
Soo dat *Cupyd'* weeck de roosjes,
En vervloogh weer na de Goon.

Stem-

Stemme: *Vos beaux yeux me prive du jour.*

IS de vreught in de doeck verwart?
Als 't oogh-merck van verliefde vryers?
Kan de min (ſoo gevoeligh) 't hart
Ontſteecken van dees, noit bedyers,
Mijns oordeel, wat een ſotterny
Is de liefde, en het vryen een ſlaverny.

Nu 'k beken, *Doralices* glans
(Als lieflijck onder ſoete zielen)
Stel ick weerdigh onder 's hemelſch trans,
Tot welckers ſchoot de minnaars knielen.
Ach! *Cipris*, ſchoon dit ſoet geſicht
U ten toon ſtelt, noit mijn vryheit of koelheit ſwicht.

Eert de plicht van een waar gemoet,
Nu al de meisjes ſonder minnen?
Yder weet wat de liefde voet,
Soo ick verſlingert wierd van ſinnen.
Suygh ziele; ſuygh geen minne-ſtraal;
Eer *Cupydo*, en ſijn lusjes ſeegh behaal.

Prima pudicitia eſt, juvenili in corpore virtus.

Stemme: *L'autre jour Phillis.*

LAaſt ontſtack de Min
Mijn hert door een ſoet geſichje:
Want ick ſagh een herderin,
Wiens gelonck was 't wreede ſchichje

Dat mijn hert doorſchoot
Door haar ſtralen, door haar ſtralen,
Dat mijn hert doorſchoot.
En mijn zieltje heeft ontbloot.

Ach! helaâs! wat pijn
Was't mijn Engelin te miſſen?
Suchte ſtaagh om Roſelijn.
Kan haar uyt mijn ziel niet wiſſen.
Haar ambrooſe mont,
En haar ſchoonheit, en haar ſchoonheit
Haar:
Heeft mijn hert, en borſt doorwont.

Liep ick na de bron
Daar ſy meeſt haar ſchaapjes weide;
Ach! *Iupijn!* dees ſchoone ſon
Deed' my droevigh van haar ſcheiden.
Door haar ſtraf gelaat,
(Ongevoeligh, ſonder blaacken)
Door:
My, en trouwe dienſten haat.

Doch de Min-goddin
Bint my ſtaagh met vaſter banden
Als ick roep kom herderin;
Siet eens aan het lieflijck branden
Van mijn hert, en ziel,
(Roſelijne, Roſelijne)
Van:
Nu ick voor u Godheit kniel.

Vos beaux yeux me prive du jour apres ma liberté ravie
mais Phillis en mourant d'amour approve ma derniere envie.
Conſente qu'il me ſoit permis que je baiſe, que je baiſe mes ennemis.

Stemme: *Vos beaux yeux me prive du jour.*

MIs u bloos roosje van u tros;
Als *Dorimeen* u glans komt ſchaacken,
Gun haar 't pronck van u geurigh blos;
Duickt voor de roosjes van haar kaacken;
Ambroſijn op haar lipjes kleeft,
Lieve lonckjes, wreede vonkjes haar ſchoonheit geeft.

Eert een roos 't blaacken van de Son
Na dat den douw haar trans deed' weene?
Ach! de min ſtaart na *d'Helicon*,
Om 't Nectar van dees *Dorimene*,
U ſtraalen (waarde ziels-goddin)
En u ſchoonheit, braaf ten toon leit voor *Cipris*-min.

Ruyckt u geur (ſchoone rooſe-tip)
Soo ſoet als *Zephy'rs* gullen aaſſem?
Kusjes van *Dorimenaas* lip,
Huyſt in de ziel een liever waaſſem.
Juygh hemel van dit helle licht;
En 't gewemel, en 't gewemel van haar geſicht.

Den Hemel ſluyt, en eynght, En loſt veel wreede
rampen Tot droever doot, ten eyndt Mijn wrevel
breyn, bemorſt De *Lethes* nevel dampen Van
ſchromighſchen getorſt. Hoe! ys'ick voor de
doot? En aarſel: neen! geen pijne zy te groot.
Lil bleeck, nare ſchim, Wel eer vol vlammen,
daer nu droefheyt klim.

Stemme: *Op de eerſte Brande.*

DEn Hemel ſluyt, en eynght,
En loſt veel wreede rampen

Tot

Tot droever doot, ten eyndt
Mijn wrevel brein, bemorſt
De *Lethes* nevel dampen
Van ſchromigh ſchen getorſt.
Hoe! ys' ick voor de doot?
En aarſel: neen! geen pijne zy te groot.
Lil bleeck, nare ſchim,
Wel eer vol vlammen, daer nu droefheit klim.

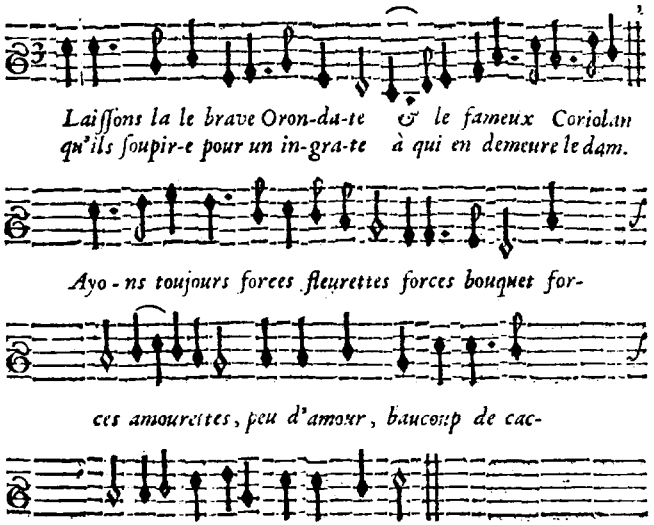
Laiſſons la le brave Oron-da-te & le fameux Coriolan
qu'ils ſoupir-e pour un in-gra-te à qui en demeure le dam.
Ayo-ns toujours forces fleurettes forces bouquet for-
ces amourettes, peu d'amour, beaucoup de cac-
quet en fin vive l'amour bouquet.

Stemme: *Laiſſons la le brave Orondate.*

LIef-waarde Nymph! wiens lield're ſtralen,
En brave pronck de zieltjes rooft.

U ſchoonheits glans quam nederdalen,
In 't *Muſe*-choor, haar çierſels rooſt,
Neemt dan dees reyen voor getuygen;
Als dat de Minnaars ſtadigh buygen
Voor 't autaar van de Minne-throon,
In 't by ſijn van de gunſt'bre Go'on.

Eer dat n 't noot-lot dwinght te paren
Raat u den hemel tot een man,
Laat vry u lusjes evenaren
In d'ernnen van een ſulleman;
Nu *Charicleaas* ſon komt blaacken
Geeft ſy *Auroraas* ſuiv're kaacken
Het ſchijnſel van die lieve ſon
Soo ſchoon als uyt het *Helicon*.

Stemme: *Ducq' d'Anjou*.

Iſaura ſoo *Cupydo* ſoogh
Een ſtraaltje van u ſtonckerende oogh.
U ſoet geſicht
(Ja! aardigh dier)
Nam van het Minne-wicht
Al't voedtſel van ſijn graagh ontſteecken vier.

U ſchoonheit, en u lieve jeught
(Als voorbeeld' van de lieve minne-vreught)
Gebonden aan
Een ſoete vaar,
Raackt mee op *Venus* baan,
Soo ick geloof mijn ſuycker ſoete kaar.

Het

Het hittigh ſtralen van de Son Leckt uyt de nat-
bedouwde plaſſen, Als ſy haar hooft uyt *Helicon*
Steeckt uyt, en komt *Morphè* ver-raſſen. Rijs
Morphè, rijs *Morphè*, ſluy --- mert rijſt; Laet *Dori-*
meen ontwaac ----- ken, Wech, wech, droomert,
die mijn tweede ziel ver-ijſt, Kom ſiet *Auroraas* kaacken.

Stemme: *Où eſtez vous chere beauté.*

HEt hittigh ſtralen van de Son
Leckt uyt de nat-bedouwde plaſſen,
Als ſy haar hooft uyt *Helicon*
Steeckt uyt, en komt *Morphè* verraſſen.
Rijs! *Morphè*; rijs! *Morphè*; ſluymert rijſt;
Laat *Dorimeen* ontwaacken,
Wech, wech, droomert, die mijn tweede ziel ver-ijſt,
Kom ſiet *Auroraas* kaacken.

Helaâs! ick ſie veel ſoetigheit
Door 't ſcheurtje van 't gebroocke ruytje,
Mijn *Dorimeen* begrave leit
Ach! in de erm van 't Minne-guytje.
Dorimeen'! Dorimeen'! waarde helft!
Mocht nu mijn ziel verhuyſen?
Minne-moertje, Goddin my een grafje delft
In *Dorimenaas* kluyſen.

Geluckigh vloytje, dat door-kruypt
Mijn *Dorimenaas* ſuyv're leed'tjes,
En door haar borsjes heene ſluypt,
Hadd' ſulcke kracht mijn lieve leed'tjes,
Dorimeen'! Dorimeen'! boeyſteres,
Ha! roos-ambrooſe tipjes:
Cythereia is mijn ziel een moorderes
Door 't Nectar van u lipjes.

Stemme: *Courante.*

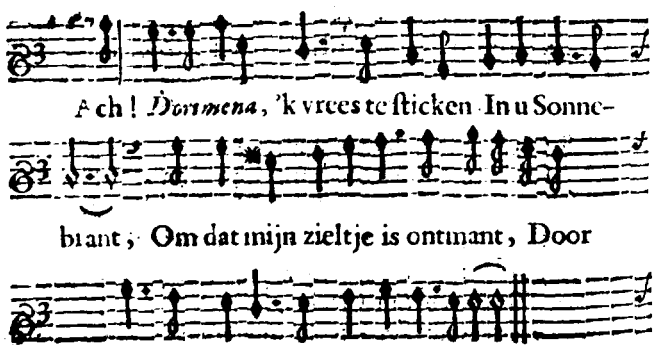

He-

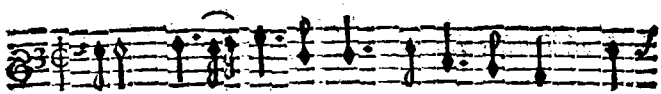

Helaâs! hoe ruſt u hert? en plaeght mijn ziel Door

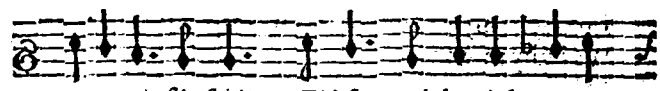

een geveinſde ſchijn. Ei! ſiet toch hoe ick voor u

kniel? Verwonnen van mijn pijn.

Stemme: *Courante de Monſ. la Croix.*

ACh! *Dorimena*, 'k vrees te ſticken
In u ſonne-brant,
Om dat mijn zieltje is ontmant
Door duyſent ſtricken
In de minne-bant.
Helaâs! hoe ruſt u hert? en plaaght mijn ziel
Door een geveinſde ſchijn.
Ey! ſiet toch hoe ick voor u kniel?
Verwonnen van mijn pijn.

Sie *Dorimena*; 't ſcheen de boorden
Van u lipjes ſouw
Door Ambroſijn, en Nectars douw
Mijn ziel vermoorden
Blaackend'in de kouw.
Ei! demp u kriele vonck, en ſwicht u vlam,
Of gunt my weder-min;

U ſchoonheit eerſte oorſpronck nam
Van *Paphos-Koningin.*

Ja! ſchoonheit (wreede boeiſteresje)
Die *Diana* blûſt,
En jaaght my van die ſoete luſt
Wijl ghy moordresje
In haar ermen ruſt.
Ick ſtier u ſucht op ſucht
Ach! *Dorimeen*,
En offer u mijn hert,
Nochtans mijn klagen, en geween
By u verſchove wert.

Het Raatzel van't dier Sphynx,

Duydende op de teere Jonckheit van

CORNELIA, DIGNA, en ANNA VANDER GOES,
Dochters van de Heer, mijn Heer Adriaen vander Goes, *mijn ſeer weerde Neef.*

DE raatzels van het *Sphynx* die druckten uyt de trappen
Van 'smenſchen ouderdom, als, van't begin te ſtappen
Na 's levens hooghſte drift, en wederom tot ſtof
('Twelck ons te voorſchijn bracht) te brekē 'tweſen of.
Sy ſey, daar is een Dier, 'tgaat 'smorgens op vier beenen,
Des middaghs maar op twee, en is de Son verdweenen
Des avonts weer op drie. Nu als men 't wel beſiet:
Soo ſpeurtmen dat het is een Menſch, en anders niet.

Eerſt ſal de lieffelijcke lent
Haar geurigh hooft en jeughde telgen
Doen ſpruyten uyt: doch 't treurigh ent
Van winter komt ſuleks weer verdelgen.

De

De eerſte trap van 's levens-tijt
(Volmaackte Meisjes) is vol vreughde,
Tot dat de lent, en ſomer ſlijt
Het geen men van u ſchoonheit heughde,
Dit lieve root dat nu ſoo ſoet
Met morgen dauw op uwe wangen
(Als melck vermenght met rooſe-bloet)
(Blijſt, nagel-geurigh, lief'lijck hangen)
Beelt uyt u Kinderlijcke-ſtaat,
En 't geen ons daar van ſtaat te hoopen:
† *Vier voeten.* Wanneer ghy d'eerſte † Jeught verlaat,
En dat u morgen is verloopen
‡ *Twee voeten.* Om 's Middaghs ‡ ſoo een ſonne-ſchijn,
En ſtraaltjes (als de ſchoonſte maaghden
Die nu op haren middagh zijn)
Te toonen, 't welck ons meer behaaghden.
Dus ſinght mijn *Dorimena* uyt
(O! ſchoonheits voor-beelt) ſoetſte wichjes,
U teere pronckjes, tot beſluyt
Van 't geen ick wenſch' mijn jonge Nichjes.
Denckt, dan, u lieve hoedtſter,, is
(By 't opſicht van u goede vader)
U moeder, die oock voetſter,, is,
Dus komt haar beyder deughden nader,
Op dat ghy langh, en ſaligh leeft
* *Drie voeten.* Van 's morgens, 's middaghs tot het Eynde,*
Gelijck ons 't ſin-rijck raatzel geeft,
'Twelck *Sphynx* van 'smenſchē leven meynde.

Klaagh-

Klaagh-liedt van een Meisje die haar Vryertje hadde verloren.

Stemme: *Cupydo God niet langer wil ick.*

HElaâs! de droefheit heeft mijn ziel verovert
Mijn waarde lief is doot.
Het ſpoockt, of zijn mijn ſinnen dan betovert?
Ick ben in groote noot.
Ick roepe hulpe van de Min-goddinne,
Wie ſal mijn ley-ſter zijn
In deſe wreede pijn?
Ha! droevigh minnen.

Goddinne *Cithereia* hebt medoogen;
Mijn vreughde is gedaan,
De traantjes die nu vlieten uyt mijn oogen
Wat hebben die miſdaan?
Sijn doot die doet my ſtadigh deerlijk ſchreien,
Beweeght dan door de vliet;
Die 'k uyt mijn ooghjes ſchiet.
Ha! treurigh ſchreien.

Mijn herte wert gedruckt door 't ſtadigh klagen,
Mijn zieltje is ontſtelt.
Sal dan mijn droefheit noit de laſt ontdragen
Van 't geen my ſtadigh quelt?
Ick roep om hulpe eer ick ga verloore.
Ei! ſchoone *Cipria*,
Ick bidde om gena,
Wilt my verhoore.

Aan

Aan de onbekende Dorimena *een Klinck-dicht.*

ALs den Hemel d'eerſte ſtralen
Na het duyſter *Chaos* ſchoot:
Noit en ſaghſe *Terra* dalen
Als onſichbaar in haar ſchoot;
Maar geloofde, en bewaarde
Aan dees Goddelijcke glans
Roem ten offer op der aarde
In den omloop van haar trans.
Al en ſagh ick noit haar ſchoonheit,
Soo geloof ick dat de min
Aan dees *Dorimeen* ten toon leit
Lieve pronckjes na haar ſin.
Onder al de ſoete zielen
Melt mijn *Muſa* deſe ſon,
Onder wien mijn pen ſal knielen
Na de wet van *Helicon*.
Sie dan ſoete *Dorimene*;
Hoe ick prijſe uwe ze'en.
'K wenſch den Hemel u verleene
'T hooghſte heyl, en zalighe'en.

LOFS-

LOFS-STOF,
Voor de aardige Juffer
CATHARINA SPLINTERS,
Prijſende haar wel-beſpraackte Tonge, ende wel-ſingende Keeltje.

LUyt-ruſtigh hoor ick aan u wel geſchaafde tonge
En Goddelijcke ſang: Ja! 't heeft my ganſch gedwonge
Te ſingen voor u ſchoot met dees mijn '*Dorimeen*',
Dit rijmtje tot u lof. Sy wenſcht dat u verleen'
Den Hemel, eeuwen lang, dees ſtroockſter van ons ſinnen
(Der zieltjes hooghſte drift) en bandtjes voor de minne,
Dewijl wel-ſprekentheyt, en lieffelijcken ſangh
('T welck by u woon-plaats houwt) heeft alles in haar dwangh.
Denckt dan beſaamde Maaght, dat ons het aardigh ſingen
Soo wel als 't oogh-merck kan tot minne-lusjes dwingen,
Ja! *Dorimena* ſelfs, verlieft op 't ſoet geluyt
Dat door u held're keel ſoo minnelijck galmt uyt.

Mijn groote verwonderinge over de uyt-muntende Schoonheyt, ende ſoete Rooſe-kaackjes van Iuffrouw.
GEBELIA GRENOUW.

JUffrouw den dageraat,
Of 't çierſel van haar bloosjes
Haar geurigh blos verlaat,
En duyckt valt voor de roosjes

Die

Die op u kaackjes ſtaan,
Soo aardigh in de wijcken
Van ſoo een lely-laan,
By 't ſchoonſte te gelijcken,
Als melck, en bloet te gaâr.
O! lieffelijcke glimmen;
Ick oogh' het ſchijnſel naar
Dat aan de gladde kimmen
Soo van u voor-hooft blinckt:
Bepronckt met ſtralend' oogjes
'T welck *Cipris* voordeel ſlinckt,
En 't Minne-wichjes booghjes.

Mijn ſoet vermoeginge over de Stille, ende Modeſte Bevalligheden van Iuffrouw JUDITH GRENOUW.

O! Deughts-gevierde Joffer
Die in de lieve koffer
Van uwe boeſem draaght
De ſoetſte ſoetigheden
Met meer bevall'ge zeden
Tot çierſel van een Maaght,
Die al des werelts oordeel
Treckt weerdigh tot haar voordeel,
Als 't ooghmerck van de deught.
Ja! ſelfs mijn *Dorimene*
Die ſtiert haar lof-zangh heene
Tot u, met groote vreught.

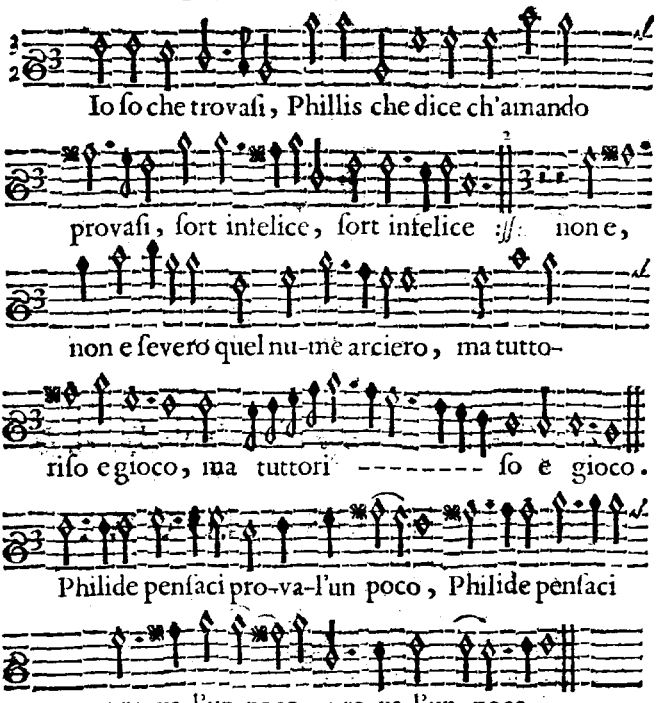
Io ſo che trovaſi, Phillis che dice ch'amando
provaſi, ſort infelice, ſort infelice :// non e,
non e ſevero quel nu-mè arciero, ma tutto-
riſo e gioco, ma tuttori --------- ſo è gioco.
Philide penſaci pro-va-l'un poco, Philide penſaci
pro-va-l'un poco, pro-va-l'un poco.

Stemme: *Io ſo che trovaſi.*

GA; ſoete Vaar, bekrijt
U lieve *Trijntje*:
Want al u hoop is quijt,
Of ſchoon *Chriſtijntje*
U quelt met Vijntje.
Gelooft; gelooft 't zijn grillen;
Sy ſouw niet willen,

Dit

Dit Meisjen is te karigh,
Of in haar gunſt te ſparigh.
Wech met die vyſevaſeryen!
Al dit geloop, en haaſtigh vryen,
Sal niet bedyen.

Sie *Lijſken* om u lacht,
O! lieve *Iantje*,
Nu ſy een ander acht
Voor 't heyl'ge ſantje,
En 't grage quantje
Houwt veel, houwt veel van 't Meisje,
Niet om haar vleisje
Verçiert met gulde kleeren:
Maar om haar dicke veeren.
Wech met die vyſevaſeryen!
Al dit geloop, en haaſtigh vryen,
Sal niet bedyen:

Want weetje niet, o! ſul,
Dit falivouwen
Is al te grooten ſpul,
'T ſal u berouwen
Die ſtreeck te houwen.
Spoel af; ſpoel af met 't glaasje
(O! eele baasje)
De liefde van u *Trijntje*;
En lieft dit lieve wijntje.
Wech met die vyſevaſeryen;
Al dit geloop, en haaſtigh vryen,
Sal niet bedyen.

Dans cette autentique debauche, à toy à toy

frere de ce vin bon je boy de la main gauche.

Si tu donne à moy du jambon, tu me verras fre-

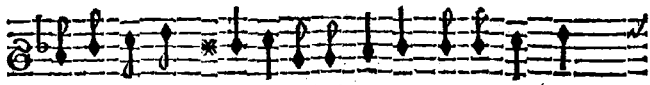

donner en cadanſe colintanpons colintanpons,

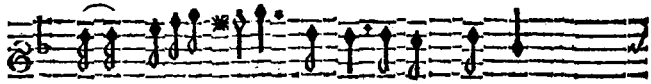

vive bonne france, & Loys de bourbon,

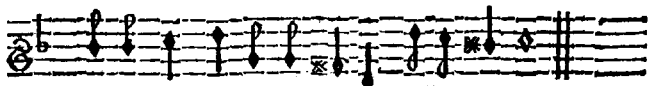

colintanpons colintanpons colintanpons.

DRINCK-LIEDT,

Uyt-geſongen op de Stemme: van: *Colintanpons*.

HOe dickwijls hoor ick deſe praetjes,
Lick uyt, lick uyt; 't ſa luſtigh als een borſt:
Sie al dees grage maatjes;
Een yder lijdt hier grooten dorſt:

Be-

Begut je quanſelt al te veel met 't glaasje.
Wat de duicker, wat de duicker,
Drinckt toch uyt; Ei! haasje;
Ick ſchenck het weder vol, wat de duiker, wat de duiker,
Zijt geen ſluicker.

Monſeur! ſie daar; dat is drie reysjes,
Schoon uyt, ſchoon uyt, op 't welvaart van u ſus,
En al de ſoete meysjes.
Sie daar; dat is cum floribus:
Vaar ſey, het ſmaackt as koeckjes, luſtigh mannen!
Giet te dege, giet te dege,
Spoelt met volle kannen
De water-ſucht van 't hert, giet te dege, giet te dege;
Laat ons vege.

Hier Meyt, ſchaf op taback, en pijpen,
Houw daar! houw daar! tap eerſt de kruick weer vol,
'T ſa vrienden weer aan 't nijpen:
Ick gaje voor, dees tinne-bol
Moet yder drincken ſchoontjes in een teuge.
Hei! t'ſa! Neeltje, hei! t'ſa! Neeltje
Souden wy niet meugen
Een uurtje vrolijk zijn? hei! t'ſa Neeltje, hei! t'ſa! Neeltje
Splijt u keeltje.

Singh op, hier ſitten wy in glory,
Ronda, Ronda, de beurs is weer geſont:
Schiet eens op de Victory,
Houw vaſt die fleuit, daar hebje lont,
Geef vyer Conſtabel; hei! wat meughje dralen?
Vrome zielen, vrome zielen,
Wilje niet betalen;
Kack in de vincken vry, vrome zielen, vrome zielen,
Licht jouw hielen.

La fran que - toſt en vain croit eſtre groſſe,

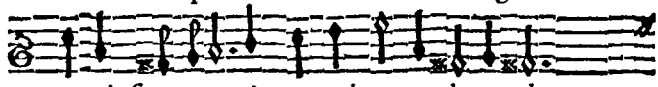

mais ſon mary n'a pas un bon ouyda ouyda

bon haude-chauſſe.

Stemme: *L'oin dit par tout.*

WAt is't een vreught te vryen ſonder meene
Om ſoo te met
Geveinſt te trecken in het net
Mijn *Dorimene*.

Ja! ſoete ſloor, de vryers zijn te liſtigh
Vol liefdens-kunſt,
En ghy te graagh, of in u gunſt
Vry wat te quiſtigh.

Segh ick mijn lief! en kus ick uwe hantjes,
Denckt, ſoete Meit!
'T is Vryers plicht, en ſchoon men ſeit
Dees lieve bantjes

Mijn hert, en ziel verſtricken, hebt medoogen:
Doch of men klaaght
'T is meeſt uyt 't jock: onnoof'le Maaght
Ghy wert bedrogen.

Ge-

Gelooft dan vry het vleyen, en het ſmeecken
Is tijdt-verdrijf,
En daagh'lijks-broot, 't heeft niet om 't lijf,
'T zijn minne-treecken.

Tut, of ick ſegh helaâs! moſt ick u derven
Mijn levens-tijt,
En al mijn vreught die wierd' ick quijt:
'K ſou daad'lijck ſterven.

Ei! *Dorimeen*; gelooft dees vryerye
Duurt maar een wijl,
En of men huylt ja ſnot en quijl,
'T is courtoiſye.

Stemme: *Doock Diana.*

DEnckt dan liefde dat den hemel
In het lichten van dien dagh
Nam vermaeck, o! ſoet gewemel,
Als het waarſte dat ick ſagh.

Soo *Adonis* deſen engel
Kuſten voor haar *rooſe-lip*:
Roer'loos ſouw den jongen bengel
Eerder ſterven aan de tip

Van haar ſoet bedouwden aaſſem,
En haar lipjens ſoetſte ſoet:
Lieve mont wiens gulle waaſſem
Ziel, en liehaem t'ſamen voet.

Stemme: *Yets moet ick u Laura vragen.*

HOoreens Meisje, 'k moet u vrage,
Leef je dan ſoo alle dage
In een ſtille vrolickheit?
Ruſtje? ſlaapje ſonder ſorgen?
Van den avont tot den morgen?
Als u geeſt te droomen leit.

Alsje 's morgens uyt de veeren
Rijſt, en datje dan jou kleeren
Moytjes ſchickt van ploy in ploy?
Ja! 'k beken ſoo even pretjes,
Is wel keurigh, is wel netjes:
Maar ſegh, waarom dit getoy?

Gaje al dit werck beginnen?
Neemje voor u ſelfs te minnen)
En u eigen beeltenis,
By de jonge hupſe knechjes
Uyt te ſluyten, 't is te ſlechjes.
Soete ziel! zijt geen *Narcis*.

Stemme: *Ducq' d'anjou.*

Eertijts hadt ick mijn malle ſin Verſlingert aan de

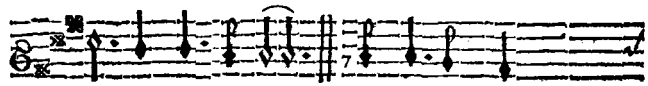

dienſten van de min. Ick ſuchte ſtaagh

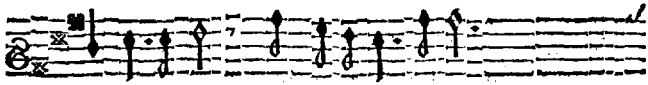

om *Dorimeen:* Maar ſy al eve traagh,

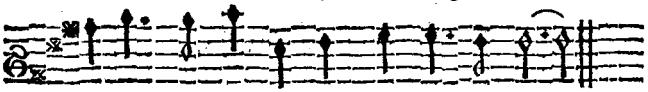

Verwierp de traantjes van mijn naar geween.

Stemme: *Courante de Ducq' d'anjou.*

EErtijdts hadt ick mijn malle ſin
Verſlingert aan de dienſten van de min,
Ick ſuchte ſtaagh
Om *Dorimeen:*
Maar ſy al eve traagh,
Verwierp de traantjes van mijn naar geween.

De harſen-woeſter lach ick uyt,
En herte-ſleet bedorve ſlimme-guyt.
Veel ſoeter luſt
My beſt bevalt:
De dropjes die men kuſt,
Die *Lijs*-met eender-oortjes mont ontvalt.

Haar klare kriſtalijne vloet
Verdooft de vlamme van minne-gloet.
Den lieven drop
Uyt *Lijsjes* keel
Vervult mijn grage krop,
De vocht, en *Bacchus* natje is ſoo eel.

Nu leef ick in geſtage vreught,
En los de laſten van mijn jonge jeught.
Den ſoeten douw
Van *Lijsjes* mont,
Verlaaght de kille kouw:
Want 't ſmeert de borſt, en maackt my weer geſont.

Mijn Artzeny, en medeçijn,
Soeck ick by *Lijsje*, en de koele wijn.
O! ſiecke-luy
Verlaat de meit;
Ick hadt mee ſulcken buy:
Maar vind' in't glaasje meerder ſoetigheit.

Wel ben ick dan niet wel bedacht
Dat ick mijn *Lijsje* voor 't marrotje acht?
Ja! ſoete knecht,
(Sei droncke Piet)
Je bent begort niet ſlecht,
De courtoiſy kleeft aan de ribben niet.

Adieu! dan kitte-broertjes al
Die met my leven in dit vochtig dal.
Mijn droge borſt
Snackt na een vaan,
En ſoecke door den dorſt
Met wijn, en bier mijn buyckje vol te laân.

Stem-

Stemme: *La Petite Royalle.*

ALs 't Bietje ritſelt om een Roos,
Neemt ſy een ſoet vermaacken,
Nectars geur te ſmaacken,
Als een lief Ambroos.
Vraaght yemant of een kusje
Aan *Corinnaas* lip,
Geen honich ſuyght? ja! lusje?
Eer haar mont ontſlip,
Raack eens dees lieve tip.

La Princeſſe.

Enfin me voy-la de retour & j'appor-te avec
moy pour mieux faire ma cour un bel equipage
d'amour, j'ay des Fleurettes, de doux pro-
pos de vers de chanſonnettes pour tout avoir il
me faudroit Silvye un peu d'eſpoir.

Stemme: *La Princeſſe*.

HOe komt het lief, als ick u lipjes
Raack? en kleve aan die tipjes
Daar mijn hert,
Door ſchijnb're klipjes
Heel gemartelt wert.
U Roſe-garen
Die zijn de oorſaack dat de minne-baren,
My ſtormen bie'n,
En doen de ſchip-breuck van u ſtrafheit vlie'n.

Ha! Sluiſen, ſluit u koralijne-
Bron: want ſiet mijn bloet verdwijne
In u vloedt,
En doet my quijne
Door een ſtuur gemoedt.
Ach! *Dorimena*,
Ghy quelt mijn droeve ziel door u ongena,
En veinſt u ſin,
Nochtans u herte mint met weder-min.

Godesje! die mijn ziel, en ſinnen
Boeyt, nochtans moet ick beminnen
'T ſoetſte quaat,
Dat my van binnen
Duyſent wondtjes ſlaat.
Bepaal de ſtralen;
Die 'tflik'ren van u ſon doen neder dalen;
Ei! lief, houw ſtal;
Op dat mijn zieltje graaſt in 't Roſe-dal.

Stem-

Stemme: *Ce n'eſt pas que je me prive.*

LAaſt als ick my gingh verneyden
In het kriecken van den dagh,
Sagh ick *Ambraas* ſchaapjes weyden
Daar mijn waarde zieltje lagh.
Zieltje lagh, zieltje lagh,
Daar mijn waarde zieltje lagh.

Doen dacht ick mijn brandt te bluſſen
Om mijn heete min te voe'n;
Maar mits ick haar meen te kuſſen
Riep ſy, ach! wat wilje doen?
Wilje doen, &c.

Ambra (ſey ick) herderinne,
Hoor toch na mijn minne-klacht:
Schoone toont my weder-minne;
Neemt mijn lamm'ren in u macht.
In u macht, &c.

Maar, ô! Goôn, ſy wouw niet hooren,
Schoon ick riep waar vlucht ghy heen?
Laat mijn liefde u bekooren,
Maackt ons ſchaapjes oock gemeen.
Oock gemeen, &c.

Ha! *Cupyd'* nu ick haar derve,
En haar niet bewegen kon,
Soo ſal ick van liefde ſterven.
Adieu dan! mijn ſchoone ſon.
Schoone ſon, &c.

Stem-

Stemme: *Maſcrade*.

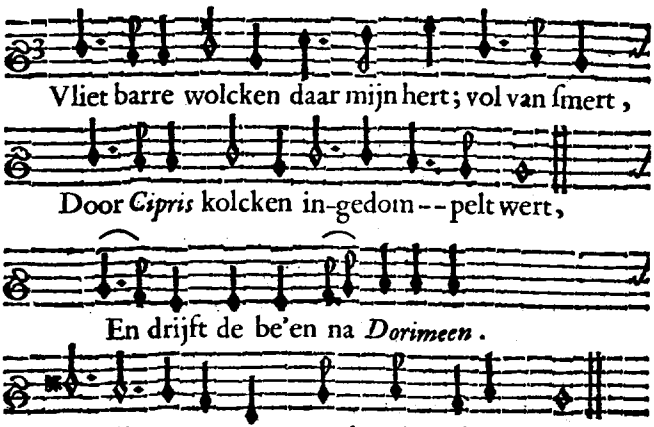
Vliet barre wolcken daar mijn hert; vol van ſmert,
Door *Cipris* kolcken in-gedom--pelt wert,
En drijft de be'en na *Dorimeen*.
Ha! zil-te traantjes, tuyght mijn minne-ween.

Stemme: *Maſcrade*.

VLiet barre wolcken
Daar mijn hert;
Vol van ſmert,
Door *Cipris* kolcken
In-gedompelt wert,
En drijft de been
Na *Dorimeen*.
Ha! zilte traantjes, tuyght mijn minne-ween.

Kom ſwarte boden;
Schelle faam,
Drijft haar naam
Veyl by de goden;

Sie!

Sie! de witte ſwaan
Galmt uyt haar choor,
En ſtiert 't gehoor
Daar *Dorus* eerſt ſijn vrye macht verloor.

Dart'le bengel,
Ach! mijn ziel
Ruſt'loos viel,
In 't liefgehengel
Als ick voor haar kniel.
Veylt ſoete min,
Aan mijn Goddin
Nu boeyſteresje van mijn hert en ſin.

Ha! ooge-lonckjes,
Elpe borſt,
Cypris loft,
Krielige vonckjes:
En haar weelde dorſt
Na minne-luſt,
Tot dat ſy bluſt
Mins ſoete vreughde, en *Adonem* kuſt.

SONNET.

EEnigh voedtſel van mijn leven,
Laat u gunſt aan *Dorus* geven,
Yets tot teycken, dat u hert
Ziel-rooft; maar geneeſt de ſmert.
Ach! mijn *Phillis*, kan mêdoogen
By u zijn? ſoo ſiet mijn oogen;
Eeren u met droef geſicht,
Torſſen traantjes, minne-plicht.

Heeft

Heeft u wreetheit geen behagen
Reed'loos ſtaagh mijn hert te plagen?
Of en veinſt ghy niet u ſin?
Lieft my dan met weder-min;
Laaft mijn wontjes
Door u vonckjes;
Ach! u tover-ziele-lonckjes
Nemen 't willigh zieltje mee
Tot u ſchoot, in 't lieve Ree.

SONNET.

ALs 't quickend' vyer een knopje klooft,
Lieft 't woedent Bietje 't geurigh hooft
In 't vers ontloocken Roosje.
Daar ſy eerſt ſwermt om voordeel om
Aamt ſy de waaſſem van de blom,
Luypt in-gelockt door 't bloosje.
Als *Doralices* ſchoonheit ſweeft,
Mins-grage oogh met wenſchjes kleeft
Aan *Doralices* tipjes.
Is 't Bietje graagh by Roſe-blaan?
Niet minder tracht mijn graaght te ſtaan,
Na kusjes van haar lipjes.

Dans

Dans le rocher d'alentour confi-dent de mon amour.

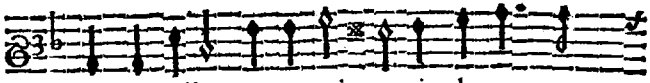

Ou pour alle-ger ma pei-ne, je chante cent-

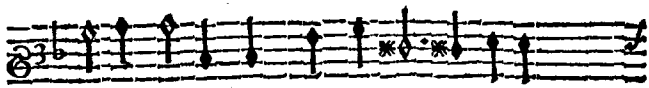

foy le jour qui n'ay-me pas *Dori--mene*

n'eſt point capable d'amour.

Stemme: *Dans le rocher d'alentour.*

NOit geloof ick datter zy
Yemant van de liefde vry,
Of ick dickwils praatjes hoore,
Lieve knechje zijt gewis,
Als een Juffer wert geboore
Tol vry van de liefde is.

Nu ſoo ick dan *Euroſijn'*
Vrage waarom datter zijn,
Soo veel meisjes die dan trouwen?
Ei! gelooft; de vrouwe acht
(Seitſe) dat ſy op moet houwen,
Soo het menſchelijck geſlacht.

(En ick weet) ſy meent het niet
Als een Juffer ſtatigh ſiet,
Ey! gelooft haar ſtil gepeynſen
Rooft dan met verliefde ſin
Kriele lusjes (ſchoon ſy veynſen)
In het ooghmerck van de min.

Stemme: *Gavotte*.

'K Sie *Auroor* ontwolckt haar hooft,
Phœbi glans ontfout ſijn luyſter.
'T quickend' vyer de blomtjes klooft,
Schuyft ſijn kruin uyt 't nare duyſter:
Maar de min:
Vyandin
Kluyſt my door mijn Herderin.

Ha! volmaackte *Tempes-bron*,
Daar geſtaagh mijn traentjes vlieten.
Echo! tuygh; mijn ſchoone ſon
Droeve ſuchjes die 'k uyt-giete.
Cypria!
'K bidd' genâ.
Roſalijne help my dra.

Of ſouw ick verſtooten zijn
Van mijn ſoetſte ſoet vermaken
Weeſt niet ſtraf, mijn *Roſalijn*;
Siet mijn trouwe boeſem blaken.
Ziel-vooghdes!
Herderes!
Weeſt geen wreede moorderes.

Stem-

Fu-gi-te fu-gi-te L'in-gan-no d'amore
ſcaciate ſpandi-te queſtempio del Core
un aman-te tradito un amante ſcher-nito,
vivalia des ſempio fugi-te fu-gi-te queſtem-
pio fugite fugite fugi-te queſtempio.

Stemme: *Fugite.*

VLiet ſuchjes; ach! vliet heen;
En tuight nu den hemel
U liefde, en oorſaack, door *Dorimeens* gewemel.
Helaâs! ſchoone *Dorimene*,
Sie de traantjes die 'k weene;
Kan het u niet erbermen?
Soo moet ick, ſoo moet ick ſtadigh kermen.
Ja! kermen! Ja! kermen! Ja! kermen!
Droevigh ſterven.

Kom doot my; Ei! vlucht niet,
En eyndight mijn pijnen;
Of wilt gy, mijn ſchoone, my ſtadig doen verdwijnen?
O! neen Engel, ick ſterve,
Soo ick u niet magh verwerve.
Kom ſtop dees natte beecken
Die d'oogen, die d'oogen doen leecken;
Doen leecken, doen leecken, doen leecken,
En rooft mijn ziel.

Stemme: *Ei! Roſalijn Goddin.*

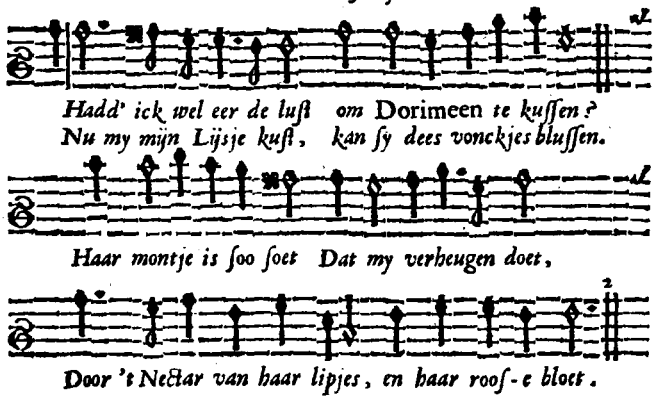
Hadd' ick wel eer de luſt om Dorimeen te kuſſen?
Nu my mijn Lijsje kuſt, kan ſy dees vonckjes bluſſen.
Haar montje is ſoo ſoet Dat my verheugen doet,
Door 't Nectar van haar lipjes, en haar rooſ-e bloet.

Stemme: *Ei! Roſalijn Goddin.*

HAdd' ick wel eer de luſt
Om *Dorimeen* te kuſſen?
Nu my mijn Lijsje kuſt,
Kan ſy dees vonckjes bluſſen.
Haar montje is ſoo ſoet
Dat my verheugen doet,
Door 't Nectar van haar lipjes, en haar rooſe bloet.

Proet

Proef ick haar klare wijn?
Set ick mijn keeltje open,
Al 't geurigh Ambroſijn
Komt in mijn ziel geſlopen.
Ick lacche om de Meit,
Geen beter ſoetigheit,
Als beeckjes uyt de ſtroomen die mijn *Lijsje* ſchreit.

Wat was 't een ſotterny?
Dan 't hoetjen in mijn hantje
'K ſtreelde de courtoiſy,
'K ſcheen doen een aardigh quantje.
Ja! 't knechje was ſoo moy,
Wat koſten hem 't getoy?
'K beſtê nu 't gelt by *Lijsje* om de licke-poy.

Noit was ick beſt te vre'e,
Noit meerder ſonder ſorgen.
'K drinck nu een vaan of twee,
Dat my de goe luy borgen.
In 't kroeghje by den haart,
Met *Lijsjes* vreught gepaart,
Daar al de vrome Borſten t'ſamen zijn vergaart.

Adieu! dan *Dorimeen*,
Adieu! dan aardigh Diertje:
'K lach om de Minne-be'en,
'K leſch nu mijn Minne-vyertje.
Mijn *Lijsje* tot gerijf
Is beter tijdt-verdrijf,
Als lijf en goet te binden aan een hoofdigh Wijf.

La petite Royalle.

Chaſtillon gardez vos appas pour quelq' autre con-
queſte, ſi vous eſte preſte, le Roy ne l'eſt pas,
avec vous il---- cauſe, mais en veri-té
il faut bien autre choſe pour voſtre
beauté, qu'une minorité.

Stemme: *La petite Royalle.*

VLiet ſuchjes daar mijn *Dorimeen*
U klachjes ſal onthalen,
Om te ſege-pralen
Aan mijn droeve be'en;
Ha! traantjes, die getuygen
Hoe haar ſtrafheit tert
De min, en doet haar buygen
Onder 't wreede hert,
Waar voor mijn liefde ſmert.

Mijn

Mijn min (Godesje) voor u knielt
Om dat het *Cipris-Wichje*
Door ſijn lieve ſchichje
Heel mijn ziel ontzielt.
Sie *Dorimeen*; de ſtralen
Die u lonckje ſchoot
Quam' op my nederdalen.
En mijn wil ontbloot
Die 'k offer in u ſchoot.

Hoe! *Dorimena* vreeſt ghy niet?
Cupyd' die ſal u ſchaacken
Nu ghy my doet blaacken,
En ſtaagh voor hem vliet.
Verduiſtert ghy de kransjes
Van de minne-throon?
En quiſt u ſoete glansjes:
Ei! verſacht dees hoon;
En gun my minne-loon.

Waar toe dees ſchoon begaafde bloos
Die op u leli-kaacken
Geeft een ſoet vernaken?
Spijt een hage-roos.
Of ſchept u ziel behagen
In dees ſchoone ſchijn
Om ſtaagh mijn hert te plagen?
En mijn minne-pijn
Soo ſtraf af-keerigh zijn.

Stemme: *Als 't begint.*

DOock *Diana* voor mijn *Deira*
In het blicken van haar ſtraal?
Noyt en ſagh ſy ſoeter Ega
Als *Minervaâs* zege-praal.

Schoon *Cupydo*, en ſijn moertje
Kregen beyd' de ſchoonheits keur,
Raarder *Deiraas*, als dat hoertje:
Eerbaarheit, en ſoete geur.

Vleyt men *Iuno* om de ſchijven
En de peerel-rijcke keurs?
Liefde laat de rijckdom blijven,
Siet niet naar een volle beurs.

Stemme: *La Boivinette.*

NOch voel ick 't ſoet, ach! *Dorimeen*,
Dat *Cypria* u montje ſtorten in,
Wiens lipjes doen mijn lieve luſt beſtre'en,
Blaackend'in de min.
Hoe was mijn ziel verſtrickt?
Ach! herte-diefje ſie u Roſe-mont
Deed' mijn geesje glippen
Na die roode tippen,
Dat mijn hert verquickt.

Hoe ſoogh mijn mondt het brandend' nat,
En douw, die ghy verloor met minne-luſt?
Het Nectar ſchijnt my in de aam geſpat,
Als ghy weder kuſt.

Sie!

Sie! *Dorimena* 'k ſterf de doot,
En offer 't leven in u waarde ſchoot.
Souw ick dan herleve?
Komt my weder geve,
Dat u gunſt ontbloot.

De Herderinne Mellidora *verbaalt aan de Water, en Boſch-goddinnen, 't begin ende het eynde van haar treurige liefde, ende beklaaght de doot van haren Vryer* Mydor.

HA! traantjes uyt-geput, ha! vloet der treur'ge oogen,
Hoe ſchijnē u verdriet mijn hert en ziel door-vlogen?
Oy me! bedroefde Maaght, hoe prickelt u 't gedacht
Van dees bedruckte doot? en handelt te onſacht
Dees al te teere Nymph. Hoe, ſal ick tranen kroppen
Om ſtadigh op dit lijck te ſtorten heete droppen
Van mijn verſtorve vrient? neen! droeve *Mellidoor*,
Beklaagh vry overluydt de vreught die ghy verloor.
Aanhoort dan *Naiades*; en ghy, ô! Boſch-godinnen,
Mijn liefdens eerſt begin, en 't uyt-eynd' van mijn minnē,
Aanhoort het, heil'ge-rey, hoe-wel geen lavenis
In 't bitter ongeval van dees vertelling is.
'T is een'ge tijdt gele'en, dat ick in deſe weyen
Mijn tierigh hipp'lent Vee met vrolijckheit quam leyen
Langhs 't ſypelende nat van dees kriſtalle vliet,
Wiens bort'lende gepruis eerſt uyt 't gebergt ontſchiet.
Soo ſie, het was dien dag, in 't lieff'lijkſt' van den morgen,
Dat my een ſtem ontmoet, wiens galm my dacht verborgē
In een ſpelonck te zijn, dewijl het bangh geſteen
(Door mompelend' gedruis) heel onder d'aarde ſcheen.

Ick was in 't eerſt verbaaſt: maar echter 'k ging wat verder
Tot by de mont van 't hol, waar in ick doen een Herder
Sag neer-geſtreckt op d'aard', en leunend' op ſijn erm,
Weer naar een weinigh tijts met innerlijck gekerm
Stort deſe klachtē uyt. O! ſchoonheit die 'k moet derven,
Ghy doet my dwijnen, of om eeuwelijck te ſterven
Dees ziel duurachtig houdt. O! goddelijcke maaght,
Foey, dat mijn oogh begreep ('t geen nu mijn hert beklaaght,)
Te lieven op een plaats, wiens ziele heeft verkore
Een ander (ſoo men ſeyt) Ach! was ick noyt gebore?
Of hadd' ick blindt geweeſt, ſoo was my dit verdriet
Niet in het brein geſpat, dus is het al om niet;
Wat ſal doch u ellend' rampzalige verhopen?
Dewijl ghy hier te land' leght al te diep verſopen
In minnelijck vergift. Keert weer, keert weer, verlaat
Dit ſchadelijck geſicht; dewijl ghy trooſt noch baat
Sult vinden by u lief. Maar ach! ſal ick begeven
My dan uyt dit geweſt? ô neen, ick kan niet leven
Noch af-geſcheyden zijn van *Mellidora*, neen!
Dies ick geen heyl verwacht: maar eeuwighlijck beween
De geeſſel van mijn ziel met ſtadigh hier te treuren,
Dat ware droefheit klim, of 't aartrijck eens wou ſcheuren
Om my te ſwelgen in. Mijn leven wert geſchort,
En vrolijckheit van rouw, en druck ter neer geſtort.
Hier me ſoo ſeegh hy neer, en ſwijmde, tot een teecken
Dat ſijn benauwde borſt niet verder uyt kon ſpreken,
Door droefheit overſtolpt: maar ſugjes ſugt op ſugt,
Uyt 't binnenſt' van ſijn hert beſwalckte doen de lucht.
Ick ſtont geheel verbaaſt van 't geen my quam te vooren,
En was gelijck verſet, ſoo onvoorſiens te hooren

Van

Van *Mellidora* Neen: want door de duiſterheit
Der uyt-geholde rots ſagh ick geen recht beſcheit
Wie dat den klager was, en even-wel mijn oogen
Die konden dit verdriet niet ſonder mededoogen (ſey
Beſchouwen, want het ſcheen dat Godt my doen voor-
Dat in dees Herders doot mijn vreugt, en droefheit ley.
Dus nam ick in beraat of 't dienſtigh was te geven
Een aangenamen trooſt aan 't neer-gedruckte leven
Van deſe vreemdelingh? (ſoo 't ſcheen) my dachte ja!
Dewijl ſijn heyl, en hoop beſtond' in mijn genâ.
Ick ſtap dan moedig voort, hoe-wel mijn ſchromig weſen
Een weynigh was bedwelmt, doch ſonder yets te vreeſen
Soo trê ick in de mont van dit bedroefde hol,
Van eygen angh, en ſchroom, of doode galmen vol.
Hoor wat my doen ontmoet; ſoo dra ick by hem kome
Soo licht hy 't hooft eens op, als of hy ſcheen te droome,
En roept met ſchor geluyt, wie daar! kom nadert vry;
'T zy ſpoock, of nare geeſt, kom voegt u aan mijn zy.
Ei! krijt, en huilt met my. Hier mê ſoo valt hy weder
(Gelijck een ſlaap'rig menſch) op d'aarde ſchielijck neder,
Doch na een weynigh tijts ſoo ſpringht hy over-endt
(Bekreten) en na dat hy juyſt ſijn oogen wendt
Op my, die ſtille ſat gedoken van ter zyen,
Soo hadje doen geſien het heugelijck verblyen
Van dees bedruckte man: want ſijn betraand' geſicht
(Als met een vlies bewolckt) dat wierde ſtraks verlicht
Door onverwachte vreught. Helaas! 'k moet nu getuigê
De weemoet van mijn hert; wanneer hy doen quam buigê
Voor my, en dat hy ſey: wie ſal ick bidden aan?
U? of een Engel, die tot mijn vermaack neemt aan
'T gedaant' van *Mellidoor*', en doen hy vaſt mijn handen
Bedouwde met ſijn mondt, en ſey, ach! lieve banden

Ontbindt my, die ghy bondt; Ei! ſchoone Herderin
Aanſchouw dees treur'ge ziel; die door te vyer'ge min
Van u volmaackheit ſterft. Oy me! mijn *Mellidore*
Lieft ghy een ander ſegh? Helaas! laat my toch hoore
De uyt-ſpraack van mijn heul of doot; Ei! weerde ziel
Ontfermt u mijnder klacht; ſie hoe ick voor u kniel.
'K bekē voorwaer, 'k bekē, ô! Nymphjes van de ſtroomē,
En ghy Godesjes van dees groen bewoſſe boomen.
'K beken helaas! 'k beken, dat doen mijn hert beſweek,
En loſte inſgelijcks met hem een tranens-beeck.
'Kbeken, ô! Godd'lijck zaat, dat ick doen wierd' bevange
Schier met gelijcke ſmert, dewijl ick overlange
Dees Herder hadd' geſien: want ſie, het was die geen,
Dien *Mydor*, om wiens doot ick hier nu treurig ween.
Wel aan dan, hoort noch voorts; doch 't ſou u ligt verveele
Dit al te lang verhaal, dus ſal ick maar ten deele
Vertellen hoe dat ick mijn eerſte liefde gaf
Aan dees getrouwe vrient die nu hier leit in 't graf.
Na dat ick *Mydor* dan hadt uyt-gehoort in 't klagen,
Soo ſprack ick hem dus toe. Schoon dat ick noit behagen
O! herder hebb' gehadt in liefde, en de min
(Soo onvoorſiens) niet paſt een kuyſche Herderin.
Schoon dat ick oock mijn gunſt aan niemant oit mijn levē
In ſotte vryery, of liefde hebb' gegeven,
Soo heeft al even-wel goedt-aerdigheit in my
Soo veel gelaten, dat ick nu medoogend' zy.
O! *Mydor*, nu ick ſie wat droefheit in u weſen
Door minnelijcke dwang, en liefde ſchijnt te weſen,
Denckt vry dan dat dees dagh (doen my u droef geſchal
Tot dees caverne dreef) u ziel vernoegen ſal.
Helaâs! dit was de tijdt: wanneer ick eerſt mijn ſinnen
En ongevoel'ge ziel verplichte aan het minnen.

O! zieltje

O! zieltje, die u plaats, ja rechte woonſtê liet,
Hoe ſchielijck is u vreught verandert in verdriet.
Ick nam de dienſt dan aan van *Mydor*, en de banden
Van onderlinge trouw die ſchenen te verpanden
Dees nieu-begonne lieſd'door eeuwig-duurb're naam
Waar van de bloed'ge ſchre'ē nog ſtappē tot de Faam:
Doen was 't, dat elcke dagh door lieffelijcke weelde
Vermeerderde de vreught die onſe min voor-teelde.
Doen was't(ô! ſoet vermaak) dat *Mydor Mellidoor*,
Noch ick dees *Mydor* noit uyt mijn geſicht verloor.
'T en zy de nacht geboodt ons van malkaâr te ſcheiden
En dat mijn *Mydor* my dan onder d'erm geleiden
Tot aan mijn Vaders hut; nu was't dan ſcheidens tijdt,
Soo hadje dan geſien een aangename ſtrijdt
Van lipjes tegen lip met kuyſche minne-lusjes:
Want kuſten hy voor 't laatſt', mijn liefdens grage kusjes
Die ſtreden om de zeeg' om nimmermeer te zijn
De eerſte die verliet den lieven Ambroſijn
Die onder 't ſoenen was: ſoo dat dit lieflijck ſtreelen
Met innerlijcke vreught ons noit en kon verveelen;
Want, ſey hy, tweede ziel! ick riep, mijn weerde lief:
Sey hy, ha! moorderes, ick weer, ach! herte-dief:
Riep hy adieu mijn hert, ick ſey vaar wel mijn waarde,
En 't ſcheen den hemel 't gaf. Ons liefde even-aarde
Met een gelijcke ſin, en yder ſcheen (verheught)
Te ſwemmen in de weeld' met minnelijcke vreught.
Maar gy (rampzaligh lot) waar door ons is ontvlochten
Dees aangename bandt die ons ſoo ſoet verknochten,
Ach! doodelijck geval, bepaal u woede wraack (haack
Niet met mijn *Mydors* eynd'; doodt die na 't ſterven
Doch hoor het treurigh ſpel; naar veel verſtreke dagen
Gingh ick (na mijn gewoont) daar Vaders weyen lagen,

En

En dreef al ſingende mijn vee in 't gulle groen,
Gelijck een Herders-kint verplichtight is te doen,
Om dan gemeenelijck (naar dat mijn ſchaapjes weyden)
Met vrolijckheit mijn lief, en *Mydor* in te beyden
Op d'af-bepaalde plaats, by 't beeckje dat men ſiet
(Dicht aan het Dennen-bos) gins leggen in't verſchiet,
En als ick dan daar was, ginghick by deſe boomtjes
My leggen in het gras: waar dan u water-ſtroomtjes
Met lieffelijck gedruys door ruyſſchende gedrom,
En bobbeltjes (ſoo 't ſcheen) my hieten wellekom:
Waar in ick altijdt ſulck een ſoet vermaacken vonde,
Dat (in 't vertoeven van mijn *Mydor*) ick niet konde
De ſluymerende ſlaap bedwingen: dus de lommer'
Was deckſel van mijn lijf, en ſliep dan ſonder kommer'
Een uurtjen twee of drie, tot dat mijn Herders lippen
Gemeenelijck (ter ſluyps) quam van mijn montje kippen
Een ſoentje vijf of ſes: doch als ſijn ſtoute hant
Dan na mijn borsjes greep (door heete binne-brant
Vervoert) ontwaackten ick. Dus was ick doen gekomen
Weer by die klare bron (als ruſt-plaats) en voor't droomen
Een aangename vreught, en naar een korte tijdt
Viel 'kin de blomtjes neer, en wierd' mijn geesjes quijt.
In 't middē van mijn ſlaap voel ick weer aan mijn kaacken
Het ſtreelen, en 't gekus dat my quam wacker maacken,
(Soo 't ſcheen) of 't *Mydor* was, dus recht ick my wat op
(Noch hallif vakerigh) en grijp hem by de kop,
En ſegh, mijn lieve helft, waar toefde ghy ſoo lange?
Dewijl u zieltje wiſt met wat een groot verlange
Ick u hier beyden in. Soen vry u Herderin,
Ick kus u oock (mijn hert) tot voedtſel van u min:
Maar wee! onnoos'le Maaght, ô! *Iupiter*, ô! hemel,
Wat hadt mijn erm omhelſt? wat yſſelijck gewemel

Sagh

Sagh ick? (geheel ontwaackt) Ha! gruwel, 't was een
Moor,
Dies ick (ô *Naiades*) mijn leven ſchier verloor.
Hy viel my ſtracks aan 't lijf, en ruckt mijn boeſem open,
Soo dat doen al mijn heyl beſtont in wech te loopen:
Maar ach! de ſchelm hieuw vaſt, en velde my ter neer,
Schoon ick met teere kracht my ſtelde braaf te weer.
Mijn macht was krachteloos, en hy hadt geen erbermen:
Hoe ſeer ick badt, of kreet, ſijn oor was doof voor 't kermē
Van mijn benaude ziel: ſoo dat hy heel mijn ſchoot
(O! ſchaamte) tot ſijn geyle luſt ſchier heeft ontbloot:
Doch door het ſpartelen kon hy ſijn vlam niet bluſſen,
Hoe-wel dien ſwarten fiel wel roofde duyſent kuſſen
Van mijn beſturve mondt, en dat ſijn verckens muyl
(Heel aardigh omgekrult, met Duyvels ſmeerſel vuyl
Bemorſt) mijn lipjes rocht. Nu 't ſcheē de gunſtb're Godē
Uyt mededoogentheit my ſtracks haar hulpe boden,
Dewijl mijn nare galm gelijck de *Echo* ſtuit,
Drongh door de boomen door met klagende geluit.
Op welckers droef geween hoor ick van verre roepen,
Houw ſtant; ha! ſchelm, houw ſtant. Ghy meught die
brock niet ſnoepen,
Voor dat u wreede doſck (met weeuw, en weeſe bloet
Beklat) dees ſtale borſt druckt onder uwen voet.
Daar gaat het vechten aan: maar Goddelijck vermogen!
Ick ſagh dat *Mydor* was de man die op-getogen (ſeer,
Met gramſchap ſtreet voor my. Dus deed' 't my dapper
Ja meerder was mijn vrees voor hem als voor mijn eer,
Ach! vreeſe niet vergeefs, 'k kan nauw mijn aâm verhalē,
Of ſie al ſtervende de Moor ter aarden dalen,
En went'len in ſijn bloet: maar *Mydors* droeve zeegh
Was dat dit monſter-dier in 't vallen noch door-reegh

Hem

Hem met ſijn ſweert door 't lijf. O! treurige lauw'rieren,
Veel eer Cypreſſen om de doot-kiſt te verçieren:
Hoe was mijn ziel bedwelmt, ô! droevigh ongeval,
Ick vat mijn lief in d'erm, en ſtut ſijn doode val.
Dewijl hy neder-ſeegh door 't overtolligh bloeden
'T welck uyt ſijn wonde liep. Om ſulcks dan te verhoeden
Sat ick op d'aarde neer, en ſleep hem op mijn ſchoot
En trock de moort-priem uyt, na dat ick hadt ontbloot
Sijn borſt om ſoo de wond' een weynigh te verquicken:
Maar lacy! 't ſcheen hy (doen beſwijmt) de laatſte ſnicken
Sou geven aan mijn mònt. Wat was 'er doen geſcherm
Met handen in het hair, met droef, en naar gekerm?
Ick nam een handt vol bloet, en druckte aan mijn wangen
Dit purper van mijn lief met peerelen behangen,
Of dropjes als Coraal. 'K vervloeckte duyſentmaal
De doodelijcke ſchijn van *Mydors* zege-praal.
Ick kuſte met getreur ſijn bleyck beſtorve lippen,
En riep met ſucht op ſucht. Hoe kan u ziel ontglippen?
(Ach! ziele van mijn ziel) daar ſy gehuyſveſt wert
In 't binnenſt' van dees ziel, in 't midden van mijn hert.
Scheydt ghy ſoo deerelijck? (ha! leven van mijn leven)
Seg overweerde vriēt? ſult gy geē antwoort gevē? (vraagt
Ei! ſpreeck noch eens voor 't laatſt; 'tis *Mellidoor* die 't
Wel eer u minne-pant, maar nu een treur'ge Maagt.
Soo dra hy *Mellidoor'* die lieve naam hoort noemen
Sloegh hy ſijn oogen op, en ſcheen wat te bekoemen,
Om 't gluren van ſijn ſon voor 't laatſte door 't geſicht
Te ſpelen met een lonck van 't ſterffelijcke licht;
Doch al te korte vreught. De doot quam hem verraſſen,
En voer onwilligh heen naar *Lethes* helſche plaſſen.
Ach! hemel, al te wreet, hy gaf de laatſte ſnick
In 't drucken van ſijn lip, ſoo in een oogenblick.
O! doo-

O! doodelijcke min, hoe ſwom ick in de golven
Van ramp, en tegenſpoet in raſerny bedolven?
Stracks biggelde 't getraan ter banger oogen uyt
En woede yſſelijck. Stracks klom een naar geluyt
Uyt 't binnenſt' van mijn borſt, en doemde al de geeſten
Des helſche *Phlegeton*. D'onredelijcke beeſten,
En ſwarten Raven kreet, en ſweefde om my heen
Met doodelijck getilp op 't galmen mijns geween.
Mijn woeden hadt geen ruſt? wat ſal ick meer verhalen?
Ick wierd' mijn *Mydor* quijt, en 't was niet af te malen
De ſchip-breuck die ick leed' aan hert, aan lijf, en ziel,
En hoe mijn dwalend' brein tot wanhoop heel verviel.
Doch na dit groot gebaar, en treur'ge bitterheden
Quam ick weer tot mijn ſelfs, en trooſte my met reden,
'K liet ſtraks dees ſchoone Tomb, en dit verçiert Autaar
Op-bouwen voor mijn lief: waar (met ontvlogtē haar
In teycken van de rouw,) de Nimphjes met my gingen
Op 't Alabaſter graf de droeve verſjes ſingen
Die *Proteus* eertijts ſong doen hy *Achillis* lijck
(Tot *Thetis* trooſtenis) geleyden na het rijck
Der al-verduurb're-goôn, en ick kom alle dage
In ſtille eenigheyt mijn *Mydor* noch beklage
Op dees gewijde ſteen, dat duiſent traantjes treckt
Na ſich, gelijck der ſonnen-ſtraal den dauw op-leckt.
Ay my! ick eyndige; Ick kan niet langer ſpreken
(Door d'hoog-gewaſſe vloedt die uyt mijn oog komt lekē
Beroert) dus ſchrey met my; Godesjes die verſtaan
Hebt 't eerſte van mijn min, en hoe ſy is vergaan.
Ei! wilt gul-hartelijck yets Goddelijcks bereyden
Tot çierſel van dit Graf: waar *Mydor* af-geſcheyden
Nu leit van *Mellidoor*'. Vaar wel! mijn weerde vrient,
Die door u dapperheit onſterflijckheit verdient,

Op

Op het Graf van de verſtorve MYDOR.

HEt wreede noot-geheym dat wilde niet gehengen
De langh-verwachte vreught: maar liet dit autaar plengen
Met bloet van hem, om wie nu *Mellidora* ſchreyt,
En vloeckt haar ongeval, 't welck in dees Tombe leyt.

GEBOORTE-KRANS, *Geſtrengelt om 't hooft van Iuffr.* E. G.

EI! kransje tuyght haar hooghſte roem;
Lief-waardight nu haar lente-bloem
In 't krullen om haar blonde haaren.
Zoo viert men haar Geboorte-dagh,
Als 't keurighſt dat mijn *Muſa* ſagh
(Bepronckt) na 't ſoetſte evenaaren.
Een Mirthe die haar vlechten ſtreng'lt
Tot çierſel, met gebloemt gemeng'lt.
Gul-harte wenſchjes zijn om 't leven.
Hoe eerder dan een ſoet geſicht
Ylt na het gluuren van u licht,
Soo ſult ghy 't brein meer ſtoffe geven.
Een vryer dijt geen hindernis,
Lieft hem; en denckt dat 't waarheit is
In minu vreught te zijn beſchooren.
Nu ſtel de lusjes van u jeught
In d'armen, die met groote vreught
Looft vry ſijn heyl, in u gebooren.

SON-

SONNET,
Op Iuffrouw Iſa: Ded.

NEctar, en Ambroos te gare
Siet men altijdt t'ſamen pare,
En de geur'ge Roſe-gaar
Paart ſich met den Myrthelaar.
Pluckt dan (Nymphjes) Lauw're vlechten
Om te paren, en te hechten
Aan 't toppetje van haar hoet,
Al dat *Flora* waſſen doet.

De groote genegentheyt die mijn Zang-goddin heeft om Iuffr. LYDIA VAN LANSCHOT *veel te achten.*

INdien mijn *Muſa* heeft begeeren
Soo yemants weerdigheit te eeren,
'K beken ſy nu niet lievers ſiet
Als 't ſoetſte van u ſoetigheden;
Soo datſe u hoedanigheden
Nu haar verplichte dienſten biet.
Ick wil met haar te voorſchijn bringen
Een Lof-zang die my uyt doet ſingen
U aardigheyt met deught geçiert;
O! *Lydia* krijght naar haar wenſchen
Het grootſte voordeel by de menſchen,
En wert van yder een gevyert.

SONNET,

Aan Iuffr.

DILLIANE VAN LANSCHOT.

O Verſoetſte DILLIANE!
Maaghde-pronckje van *Diane*
Treckje al de Vryers in?
Om ſoo door u vremt vermaken
Yders ziele te doen blaken
In de vlammen van de Min.
Neen! verlaat die berſe ſinnen;
Denckt *Nature* leert my minnen
Door de driften die ons jeught
Dickwils in een droom verſchijne:
Doch ſy moeten haaſt verdwijne
En dan is 't gewaande vreught.
Denckt vry 't noot-lot heeft beſchore,
En ghy zijt 'er toe gebore
Om te leven met een Man,
Die u weerdigheit ſal achten,
En laat ſwerven ſijn gedachten
Hoe hy u believen kan.

Vos

Vos beaux yeux captivent mon cœur, rien que
pour vous je ne ſoupire. Et j'ay ſouffert voſtre
rigeur, ſans vous declarer mon martire:
Diane je m'en vais mourir; Diane je m'en vais
mourir, ſi vous ne me voulez guerir.

Stemme: *Vos beaux yeux captivent mon cœur,*

HA! kerm ziel; helaâs! *Dorimeen*,
Mijn traantjes waren voor u oogen.
Sacht! ſie; de doot ſtelpt 't droefgeween,
En laſtert u van onmedoogen.
Ach! ſchoone, blus dees heete gloet;
U wreedtheit perſt een tranen-vloet.
Ha! waarde ziel,
Ick voor u kniel.

Hoe vaack lief klimt mijn droeve toon,
En weemoet door het treurigh klagen
Soo na het rijck der gunſtb're Go'on,
En ſlijt met ſchreien ſoo mijn dagen.
Aanhoor de droeve *Pamedoor*;
Die door de min ſijn vrye macht verloor.
Ha! waarde ziel,
Ick voor u kniel.

DORIMENAAS

Behaaghelijcke

DROOM,

Verhaalt aan de Goeſche Juffertjes.

Soetſte Meysjes, waarde Iuffers:

Ewijl wy vaſtelijk moeten gelooven, dat alle natuurlijcke dingen, 't zy gevoeligh of ongevoeligh, veracht, ofte gevyert, yder na ſijn ſelfſtandigheydt den aardt van 't weſen voorteelt. Soo oock baren de geringſte handelingen van deſe mijne Uyt-muntende *Dorimena*, niet als optogende genuchjes: want ſchoon de Son klaarder blinckt uyt de omhelſinge der wolcken, hy verlieſt even-wel (overtrocken zijnde) ſijnen luyſter niet. Denckt dan, (lieve Engeltjes) dat u deſe aengename Droom, komende door het voor-werp van ſoo een Goddelijcke ziele (ſchoon uyt ons geſicht berooft) even-wel aan ons ſal de minſte proef van haar ſoete hoedanigheden vergunnē. Al lange hadt dan de goude Son ſijn ſchitterende ſtralen tot het groote middel-wijck van ſijn blakende çirckel gevoert. Al lange had dit quickend' vyer op-geleckt de lievende traantjes, door *Auroraâs* beklagelijcke-minne over de kruytjes, en *Floraâs* tapete beemden beſproyt: Als de Goddelijcke *Dorimena* van 's mergens af (verſelt zijnde met een deel *Goeſche Iagerinnetjes*) het veldt hadde door-kruyſt om de vlugge haſen, en de domme patrijſen op haren leger te verraſſen: ſoo datſe (zijnde de vanghſt na 's Jagers recht volkomen) haar af-geſloofde leden de lieffelijcke ruſt liet voldoen

onder de ſoete ende behagelijcke ſchaduwe van een Elſenboſchje, leggende dicht aan de Hof-ſtede van haren vryer *Dorus*, ſchoon ſy dit niet en wiſte. Nu na dat de ſluymerende *Morpheus*, als oock de ſtroockende nacht-geſichjes haar geesjes tot vele waerſchijnelijcke lusjes hadde op-getogen, ende datſe (als bedolven in de bedriegelijcke mommerijtjes van een min-ſuchtige vreught, of *Cypreſſe*-golven) was badende ſoo droomdeſy. O! ſoete droomtjes, ô lieftallige vervoeringe, ghy zijt warelijck wel ydele gelijckeniſſen, doch even-wel ſeer aangenaam voor de ziele, want ſy en ſlaapt niet altijts met de ſinnen, daer-en-tegen hoeſe meer afleyt de onruſt van haar lieffelijcke woon-plaats, hoe meer datſe werckende is. Soo oock huyſveſte haar zieltje in eenen ſchoonen hemel door waarſchijnelijcke opmerckinge. Het ſcheen (aardige Juffertjes) aan *Dorimena*, dat den glinſterenden hemel (na datſe eerſt uyt de wolcken hadde gehoort een aangenaam geluyt) ſich ontſloot, waar uyt ſich dadelijck een gulden ledekant vertoonde, onder-ſteunt werdende van twaalf gewieckte Engeltjes, hebbende elck een vergulden pijl-koker op de lincker zijde hangen, geçiert met duyſent ſlonckerende geſteentjes, zijnde gekleedt als *Iris*, met verſcheyde verwen van ſoet-rieckende blomtjes, hebbende aan handen en voeten kleyne vleugeltjes, ſoo datmen merckelijck van boven ſcheen te ſien de praal van een Goddelijcke optoyinge. Welcke koets al ſachjes op de maat van veel wel-ſingende keeltjes, al hippelende quam neder-ſacken, tot datſe ten laatſten vlack voor *Dorimena* neer-geſet wiert. Waar uyt ſtracks, ô! wonderlijcke inbeeldingen (de gardijnen op-geſchoven zijnde) een ſchoone naackte Vrouw verſcheen, wiens gekrulde vlechten ſeer lieffelijck ſweefden om haren poeſel-witten hals, haar mont, (zijnde een ſoet voor-beeldt van de minnelijcke kusjes) was op-gepronckt met een nagel-geurigh coraal, 'twelck op de roode tippen noch ſcheen te bewaren de dropjes van *Ganimedes* Goden-dranck. Ha! ſchoonheyt, op wiens kaackjes het ſoetſte ſoet der bedouwde appelbloeyzels (met den ſoetſten honigh vermengt) ſich liet ſien, ſtrijdende tegen veel hagel-witte lelyen, ſoo dat yder hoeda-

nig-

nigheydt (ſoo aardigh twiſtende om de zege) weerdigh was gekroont te werden met duyſent Myrthe-kransjes. Soo dra dan deſe bevallige *Venus:* want het was voorwaar de Goddinne der liefde, uyt het ledekant getreden was, vatteſe *Dorimena* by de handt, en ſprack: O doel-wit van de minnaars, mijn weerde *Dorimena;* De beroemde glans en glory van uwe uyt-muntenheyt op dees verachte werelt, is te uytſtekende voor de ſtervelingen. Ghy ſult noch t'eenemaal haar oogen verduyſteren door de lieffelijcke aanlockzelen van u ſoet weſen, indien ghy haar langer dit Goddelijck geſicht laat genieten, Sta op *Dorimena*, kom volgh my, ſie daar mijnen Hemelſchen wagen; ſie daar de vlugge en gewillige voerluyden, die door laſt van den grooten *Iupiter* u op eenen onſterffelijcken throon ſullen ſetten. De Goddin hadde haar woorden ſoo haaſt niet ge-eyndight, of de ſchoone *Dorimena* ſcheen van deſe aardige *Cupydootjes* opgenomen te werden, en wierdt met de Goddes *Cypris* op de koets geworpen. Ach! wat ſcheenen ſy te dartelen in op-togende genuchjes? een aardtſche vreught had op 't duyſenſte deel geen gelijckenis by de ſoete driften die door haar zieltje ſcheenen te waaren: maar hemel, indien een ſterffelijck geſichte die glimmende ſtralen die uyt haar lieve ooghjes vlogen hadde kunnen aanſchouwen, wat al ſoetigheden ſoude ſijn zieltje genoten hebben in ſulcks te ſien? dan klapten de vrolijcke kusjes tegen den anderen op de ſchoonſte Roſe-lipjes van deſe twee *Venusjes*. Dan vochten de lonckende ooghjes om ſtrijt, wie van beyde de meeſte bevalligheden ſoude ten toon ſtellen. O! betooverent ooghmerck, ô gulle ſoetheydt, waar alle de ſoetſte volmaacktheden van de Nature (in een geſmeedt) ſich vertoonden in de kleyne ruymte van dit hemelſche ſwanen-dons. Doch ſacht! mijn penne bedwing uwe minnelijcke genegentheyt, dewijl het maar een droom is, beſchrijf ſlechts voort *Dorimenaâs* gedenck-weerdige bedenckingen. *Dorimena* dan in *Cypriaâs* ermtjes leggende, ſcheenen deſe Minne-godtjes den aangenamen vracht wederom op te nemen, waar op men ſtracks de *Pierene* galmtjes, tot verlichtinge van de dragers, lieffelijck uyt haar choor hoorden ſingen.

Ja! ſoo lange tot datſe door de lucht in den hemel van de Mane (*Diana*, of *Minerva* toe-ge-eygent) gevoerdt wierden by een klaar-blinckend' Palleys, ſchijnende door ſijn doorluchtigheyt van kriſtal gemaackt te weſen. Soo dra en wierden ſy daar niet neder-geſet, of dadelijck opende ſich den glinſterenden ingang van dit deftige gebouw: waar datmen door de opening, als door 't verſchiet van veel brandende Colommen, een verheve throon ſagh, omheynt met vele ſchoone Goddinnetjes, zijnde al-te-ſamen gekleet met rocken van koſtelijcke peerlen aan een geregen, zijnde tuſſchen beyden met groote ſlonckerende diamanten ſeer aerdigh geknoopt, nu het bovenſte deel was na een wereldts opſicht veel aanvalliger: want haar borsjes die waren van onderen met een riem van ſoete roosjes op-geſchort, ende op datſe niet bloot ſouden leggen, ſoo warenſe bedeckt met een witte lichte ſtof, ſoo dat men door de door-ſchijnentheit de roode tepelkens konde ſien. Voorders, wat de reſte aangaat; den luyſter van haar and're bevalligheden betoonden wel datſe hemelſch waren. Deſe Goddinnen ſpeelden, en ſongen dan met ſulcken ſtreelende geluyt, dat *Dorimenaas* zieltje uyt haar ſchoone woonplaats ſcheen te willen verhuyſen. Doch (dit geſpel geeyndight zijnde) quamen deſe heylige reyen handt aen handt, hebbende elck een diamante ſles aen den hals hangen, tot voor de koets daar de Goddinne *Venus*, en d'uyt-muntende *Dorimena* dit werck met verwondering aan ſagen, en noch meerder. Soo haaſt hadden ſy het ledekant niet omringht, of yder brack ſijn glinſterende ſles met de vuyſt aan ſtucken: waar uyt ſulcken lieffelijcken waaſſem deſe plaats beſproyde, dat diergelijcke geur alle aangename reuck-wercken te boven gingh. Ja! ſoo aangenaam, dat *Dorimena* (zijnde ſterffelijck) deſe Goddelijcke damp niet konde verdragen: waar door ſy in ſwijm viel, 't welck ſy, droomende, haar ſoo aardigh inbeelde, datſe ſcheen in 't ſlapen noch eens te droomen: doch wederom door de hulpe van deſe Godtheden tot haar ſelfs komende, bevont haar in 't midden van deſe Maaghdekens, waar onder een van de achtbaarſte doen met ſulcke reden (haar eerſt van 't bedt gelicht hebbende) begon te ſprekē: O! uyt-

mun-

müntende *Dorimena!* heerlijcke ſchoonheidt! ghy die den luyſter zijt van alle ſterffelijcke lichamen, den geluckigen en vermaackelijcken luſt-hof der Min-ſuchtige Jongelingen, een *Tempe* vol van hemelſche weelden, die door u lievens-weerdige hoedanigheden de ſtervelingen in twijfel brenght, of oock de blonde, en glimmende *Phœbus* (als een weer-ſchijnſel) die heete ſtraaltjes, daar hy u beſte-moeder mede belonckt, niet van u ſchitterende ooghjes rooft: voorwaar de roem van uwe over-groote volmaacktheit (bepronckt met *Veſtaâs* deughts-gevyerde op-toyzels) heeft ons alle, die hier vergadert zijn, bewogen dees ſtaçy tot uw' eer te gebruicken. Als oock ons ſulcks door alle de Godheden belaſt zijnde, voor namentlijck van den grooten hemelaar *Iupiter*, die (een beminner van ſchoone maaghden zijnde) voor u (de *Phœnix* van alle) deſe vergode ſit-plaats heeft doen op-rechten: waar op hy gebiedt, dat ghy ſult vonniſſen, ende rechten alle de minne-klachten van de grage lievende-herten. Kom dan (ſchoone Nymphje; ſeyde ſy) ghy ſult haaſtelijck ſien vele voor u throon buygen, beſwalckt door een doodelijcke ſchijn van haar gehoonde ziele. Hier mede ſoo ſweegh ſy ſtil, ſettende, met groote eerbiedigheit, *Dorimena* op den vergulden zetel, dewelcke met vele koſtelijckheden op-gepronckt was. Ha! hemel! hoe was *Dorimena* doen verheerlijckt? hoe onnooſel bloſdē hare kaackjes van een achtbare ſchaamte? wiens purpre verw' het ſap der *Tyrierſche* ſchelpen verre over-trof in coralijne rootheit. *Dorimena*, dan op den throon ſittende, hoorde na een kleyne ſtilte, een groot gekerm van vele klagende ſtemmen, die als van verre na haar toe quamen, ende het oogh wendende daar het geraas van daan ſcheen te komen: ſaghſe vele Jongelingen, geleydt werdende door *Venus* minne-trawanten, die haar geboeyt hadden met blonde hayre banden, beſtrickt zijnde met veelderhande gekouleurde lintjes. Onder welcke Jonghmans, een van de eerſte komende, dadelijck voor haren throon op beyde ſijn knyen viel, ſprekende eyndelijck op deſe manier (doch eer ick voort verhale, ſoo weet, dat het was den verliefden *Dorus*.) Helaas! aardtſche *Themis*, mijn ſchoone meeſterſſe: Ghy

die hier als een Richterſſe deſe Goddelijcke plaats bekleedt, aanhoort deſe treurige klachte van mijn beſchreyelijck geval; ontfanght den rechtveerdigen offer van mijn wreede liefde. Al-hoe-wel ghy hier voor my ſit om ſelfs het recht te wijſen, ghy zijt het over wien ick my beklage: want op de aarde by u geen heul vindende, ben ick genootſaackt geweeſt my in genade van deſe wreede *Cupidootjes* te begeven, om voor de zalige vyer-ſchaar van 't hemelſche geweſt beter vertrooſtenis te krijgen: Maar wreet ongeval! waar toe haar verkoren in een gedingh daarſe party en richterſſe t'ſamen is? wat ſal voor my te verhopen weſen, als, door 't verlies van mijn liefſte hope, het verlies van mijn leven; Even-wel mijn ſoetſte *Dorimena* (ſprack hy) de Goden hebben u hier niet geſtelt, als om rechtveerdigh te weſen: de dengt heeft noyt geen ooghmerck als op een volmaackte en vertrouwde ſaäcke, daarom gedenckt dat ghy u gedenckwaardigh maackt door de vergeldinge van u eygen rechtveerdigheyt, en verhoor my (heylige Nymphe) eer ick ſterve. Het is den hemel en uw' ziele genoegh bewuſt hoe lange dat ick met groote getrouwigheidt u hebbe gelieft; ja! my geluckſaligh achtende de naam alleenelijck te dragen van uw' gedienſtige minnaar. Weetje dan niet dat geſtadigh mijn lieve verheuginge was vernoegt? in 't loven, meer als voor eenige Goddinne, den heyligen autaar van mijn ſmerte; ja! indien ſoo veel droeve tranen die ick om uwe weder-weerdigheit geſchreit hebbe, tongen waren om den weemoedt van mijn ellendige ſtaat uyt te drucken: gelooft my, (ſchoone Goddinne) ick neem de Goddinne *Venus* tot getuyge, dat *Dorus* de eenighſte is die oprechtelijck mint. Ei! ſegh my toch, (weerde Juffer) wat baat u in 't geurighſte van u lente-groey de praal van deſe onvergelijckelijcke ſchoonheit? ſoo veelderley gaven van de nature? ſoo ghy die (ſonder eenigh nut te geven aan de liefde) laat verwelcken, en u beſte doet om deſe minnelijcke ſoetigheden met de voet te treden. Waar toe dan (ſegh ick) deſe ſoo aardige Roosjes dieder op u bloſende kaackjes ſtaan? ſoo de ſtuurſe liefde u meer voeyt, en verſadigt als wel de nare ſuchjes van de bedruckte *Dorus* u kunnen tot eenige mêdoogentheit

heit bewegen. Oy my! hoe ongevoeligh is u herte: doch (ſegh my:) wat kunt ghy gevoelen? ſoo ghy geen liefde gevoelt, het eenige onderhoudt, en zuyle van de werelt. Den hemel draaght liefde tot de aarde, en geeft ſijn beminde Goddelijcke gunſten. Dat zalige lichaam 't welck men ſiet voor den morgen-ſtondt aan den geſternden hemel glinſteren, is verlieft, ende ſy gevoelt de heete gloet van haar ſoons ſtraaltjes, lief-kooſt ſy hem: hy lief-kooſt haar weer. O! heyligh voor-beeldt, kan dit u niet bewegen ſoetſte *Dorimena*? ach! gelooft my vry; indien de ongevoelige kruidekens, ja! ſelfs de harde rotſen hare liefde konden te kennen geven, ſy ſouden roepen: mijn hertje brandet in de liefde, en ghy alleen (mijn weerde lief) ſult ghy alleen de eenighſte weſen die geen liefde draaght? neen! Nymphe, verlaat die berſe moedt; mint, ende gedooght datmen u beminne; ick verſoecke hier toe uw' rechtveerdigheit (als door een ſoeten yver geperſt zijnde) de welcke my van uwe handt moet gegeven werde. Dit is het dan dat den rampzaligen *Dorus* (die ghy hier voor uwen throon met *Cypris* blonde tuyten geboeyt ſiet) op u verſoeckt, ende dat hy endelijck magh genieten uwe weder-liefde, dewijl de al-outheit van de natuürlijcke wetten u ſulcks genoegh gebiedt. Hier mede ſoo ſweegh *Dorus* ſtil. Verwachtende de uyt-ſpraack van ſijn leven of doodt, 't welck in *Dorimenaâs* genegentheit beſtont. Doch den hemel die ſorge droegh voor deſen armen minnaar liet ſoo veel medelijden in de ziele van *Dorimena* ſluypen, datſe (na een weynigh overdacht te hebben de hoedanigheydt van de ongevoelige liefde, en de weerdige verdienſten van haren vryer) ſoo begon te ſpreken. *Wijſe Dorus*, ick moet bekennen, dat ghy eer medelijdens, als beriſpens weerdigh zijt, oock ſoo dunckt my dat u klachte, naar de ſterffelijcke ſchijn, wat machts hoorde te hebben: doch af-keerigh en bers te weſen tegens de geveinſde ſuchjes, ende bedrieghelijcke tranen van de vleyende minnaars (ſchoon ſtuerſheit genoemt) is een groote deught in een eerbare *jonck*-vrouw. Het is oock niet billijck dat een minne-drift onbepaalt ſoude loopē na een kuyſch herte. Nu een minſame mêdogentheidt te geven aan een ge-

gepijnighde, dat is de plicht die ons, hoe-wel onſachtelijck, doet gelooven, dat wy niet geboren zijn om yemant te quellen, indien de heylige voor-beſchickinge 't geval van die gene, die wy wel helpen ſouden willen, niet ongeluckigh maackte. Nu even-wel een ſtantvaſtige, ende edele ziele verſmaat een getrouwer op-ſiender te nemen als den yverſucht van haar eigen eere. Soo hoor dan mijn vonnis; ende dit verſtrecke u voor een Wet (ſeide ſy.) Ghy ſult my 't eeniger tijdt mogen beſitten, ſoo uw' getrouwigheit volhert in een bepaalde genegentheit, ten tweeden, dat ghy de hemelſche beſtieringe van onſe alder-heilighſte minne door de tijdt, en haar eyge noot-lot de weg ſult laten vinden (na de wil van haar Voeſter-heer) tot een rijpen oeghſt van haar Goddelijck beſluyt: want die de vruchten wil plucken (onrijp zijnde) die vint altoos de vruchten rijp van ſijn bederf. Dus (weerde *Dorus)* dewijl ick dan bekenne my door uwe deughdelijcke verdienſten, en groote ootmoedigheidt overwonnen te zijn, ſoo ſult ghy voortaan geen reden meer hebben om over *Dorimena* te klagen, ende tot een teycken van u zege-praal over de liefde, ſoo ontſchaack'le ick deſe wreede banden, en ſal u het alderſoetſte kusje geven, dat de liefde u oyt gaf. Hier mede ſoo ontboeydeſe haren lieven vryer, hem gevende het beloofde ſoentje. O! aangename invloeyinge: *Dorus* ſcheen van ſoetigheit te beſwijcken: en ſijn geheele zieltje ſcheen toen beſloten te weſen tuſſchen de kleyne ſpatie van ſijn mont en *Dorimenaâs* lieve lipjes. Hy had een vrolijckheit in ſijn herte met ſulkē bedwelmde verwondering te ſamen gevoegt, dat hy verheught was, en voelde het niet, noch ſijn verbaaſde ziele en kon niet uyterlijck betoonen de geneught die ſy innerlijck was ſmakende, ſoo dat hy (als *Battus)* ſcheen in een ſteen verandert te weſen: doch *Dorimena* endelijck ſeggende: Ga *Dorus*; volbreng u belofte en mijn gebiedt: ick ſal u volgen, ſoo dra ick vonnis ſal geſtreken hebben over de klachten van de andere vryers, die met u in-gekomen zijn, ſoo quam hy wederom tot ſijn gevoel, dalende (met een ſoete hope vervult,) wederom na de wereldt, ende vertrock ſich met groote eerbiedigheit uyt den blixem van dit lieffelijck geſichte,

ſichte, daar wy hem ſullen laten, om wederom tot onſe *Themis* te keeren. *Dorimena* was ſoo haaſt niet weer op haar throon geſeten, of daar quamen vele van deſe ellendige gelijckelijck voor haren throon buigen, elck om 't meeſte huylende. Waar onder (om den droom niet te lang te maken) drie de geachtſte van *Dorimena* verhoort wierden: te weten, *Ducaleon*, *Polymenides*, en *Nicanor*. *Ducaleon* ſeyde een meeſterſſe te hebbe, die hy twee jaar langh hadt op-gepaſt, doch hadde niets van haar gunſte verkregen, ende ſijn zaadt aan d'onvruchtbr'e ſtrandt geſtroyt, overſulcks eyſchten hy eenigh recht te hebben over *Staruſiane*, (want ſoo heeten ſijn beminde) dewijl het billijck was, dat ſijn verdienſten, en moeyten een weynigh geloont wierden. Nu *Polymenides* beklaaghde ſich grootelijcks over de gout-ſucht van ſijn lief (*Mellidora* genaamt) ſeggende, datſe hem niet en wilde lieven, om dat hy te weynigh goedt hadde, 't welck voorwaar wel een groote ſtraffe waardigh was by een hemelſchen rechter. De derde was *Nicanor*, dewelcke een weynig de naam droegh van *Hylas*, al-hoe-wel ſy hem te onrecht van ongeſtadigheit beſchuldighden: want hy noyt yemandt als met een beleefde genegentheit hadde lief gehadt: behalven dat hy nu ſijn ziele te pande hadde gelaten aan de ſoete bevalligheden van *Sybelia*, doch klaaghde over haar niet, dewijl het nu eerſt begonne werck was: maar 't was op de rijcke *Pedalia* gemunt, beſchuldigende haar in te veel waan-ſucht, om datſe geſeydt hadde hem een blauwtje gegeven te hebben, eer hy 't haar nochtans gevraaght hadde. Op alle welcke klachten *Dorimena* (als verlangende om haren *Dorus* te volgen) dit vonnis, om van haar ontſlagen te zijn, velde. Ghy *Ducaleon* (ſeyde ſy) zijt niet al te gerechtigh in u klachte: want de vryers die haar vrye keur wel hebben om te verkieſen, moeten oock dencken dat aan de meysjes van de nature de macht gegeven is haar ſinlijckheit te volgen, dus trooſt u daar mede dat het getal der ongeluckige minnaars oneyndigh is. Daar levender meer in droefheit, en ghy zijget alleen niet, daarom ontſla ick de ſchoone *Staruſiane*, u gebiedende een ander te ſoecken, 't en zy u de hope noch vleit. *Dorimena* dede deſen bedruckten (ſijn

vonnis

vonnis hebbende) weg leyden, om de andere haar uyt-ſpraack te verleenen. *Polymenides* (ſeyde ſy) wat aangaat u ſaacke: ick ben van gevoelen dat gy (haar verlatende) wijſſelijck ſult doen, dewijl ſy niet deughdelijck moet weſen, ſtellende haar oogmerck alleenlijck op 't onzalighſte dat de deugt bemorſt. Haar verſtant moet oock wel klein weſen, datſe deſe ydelheden voor de ware verdienſten ſtelt. Men kan de weerde panden van wijſheit niet koopen voor al 't goedt van de wereldt: want als men 't wel ſal inſien, haar verganckelijcken aardt, ſoo is 't anders niet als een ſchemerend' licht 't welck ſich lichtelijck door een Noorder-buy laat vernielen. Hy heeft minder, die meer overſchiet, ende hy wert ſelfs meer beheerſt, als hy de rijckdommen beſit: lach haar dan uyt *Polymenides*; beſit liever u vernoegen, en verwin u ſelven. Den hemel ſal voor u ſorge dragen, ſeght vry met den wijſgerigen *Bias*, ick draagh alle mijn ſchatten met my, volgh dan mijn raadt, en leef geruſt. *Nicanor* was dan de laatſte dieſe wilde met haar wijs oordeel mede deelen: Soo ſeydeſe tegen hem: *Nicanor!* indien u genegentheit tot de ſchoone *Sybelia* op getrouwigheidt is geveſt; ſoo twijfelt niet, of die bepaalde ſtantvaſtigheit ſal u eenigh voordeel geven; want ick oordeel (na de zege-praal van mijnen *Dorus*) dat het al wat onmogelijck is een jong en teer maagdeken van een liſtigen vryer vervolght werdende, de liefde te weder-ſtaan, in welcke ſy haar eerſte ſoetigheidt heeft geſtort, dewijl de min een tocht is ſoo vaſt aan de vrye wil geſchakelt, datſe heymelijck in de gevoelige ziele haar lieve ſtroockingen omhelſt, daarom volhert, mint, ende hoopt bemint te ſullen werden; even-wel u radende (ſoo 't niet wel gelucken wil) haaſt te verlaten 't geen ghy niet kunt behouden. Doch om 't oorgelijck (u van *Pedalia* aan gedaan) te overwegen, ſoo hoor mijn rechtveerdigh vonnis. Is ſy rijck? ('k beken 't is een braaf ooghmerck: maar een manhaftige verwerpt die bedriegelijcke hoedanigheden ſoo die geen beminnens-weerdige toe-val en hebben. Indienſe weerdigheden heeft, ſy bemorſt die met haar waan-ſucht. Soo dat, indien ſy dan wijs was, ſy ſoude haar ſelfs leeren kennen. Dieſhalven is mijn raadt, dat

niet

niet te achten: gelijck den wijſen *Seneca* eertijts ſeer wel geſproken heeft, ſeggende, toen hy van een quaadt-willige gelaſtert wiert, ick ſouw my ſeer ontſtellen, indien my ſulcks van den wijſen *Plato* ofte den beroemden *Scipio* geſeydt wiert; denckt dan *Nicanor*, dat u achtbaarheit in 't minſte hier door niet gequetſt wert: maar tot een beſluyt bevele ick u even-wel een dienaar van deſe Juffer te blijven, als verplicht zijnde ons geſlacht u ſelven volkomentlijck te onderwerpen. Hier op eyndighde de aardige *Dorimena* (ende haar hemelſche droom met het gebiedt te gelijck uyt zijnde) ontwaackte ſy. Vertellende ſulcks haar mede-kaartjes, tot datſe ten laatſten in een lange dreve quamen; waar datſe juyſt haren *Dorus* vonde. O! wat was hy verblijt, hoe vriendelijck heeten hy *Dorimena* welkom, haar ſtracks leidende op ſijn Landt-huis, wiert hem deſen aangenamen, ende lieftalligen droom deelachtigh gemaackt: waar in hy ſeer verwondert was, ſoo dat hem wel weerdigh dochte ſoo veel aardigheden op 't papier te ſtellen; Daarom ſoete Goeſche Juffertjes: denckt dan dat deſe uytmuntende *Dorimena* niet op 't tonneel van onſe Poëſy geſtelt wert, als om haar vrolijcken aart aan u ſoet geſlacht te doen glimmen, ende zijt verſekert datſe onder-tuſſchen niet ledig ſal weſen om haaſt u oor te komen ſtreelen met noch veel lieffelijcker geluit.

EYNDE.

Op

Op

D'UIT-MUNTENDE DORIMENA,

Ten toon geſtelt voor de

GOESCHE TERPSICHORE,

Uit-zingende verſcheide Mengel-versjes.

Gerijmd door

Jr. M. VAN BAARLAND.

SOete Iuffers die u ſinnen
Niet wilt buigen tot 't minnen,
Hoe ſeer s'Minnaars herte blaakt
Toont gh'u efter niet geraakt.
Ghy die blijft als marm're-ſteenen,
Sonder eens u oor te leenen,
Hoe dik' datmen om u ſucht
Neemt ghy 't alles maar voor klucht.
Wilt u geesjes herwaarts keeren,
En uyt Dorimena *leeren*
Hoe ſy 't Minne-boufjen viert,
En ſijn hooft met kransjens çiert:
'K weet ghy ſult heel anders weſen,
Als ghy 't wel hebt overleſen:
Want uyt dees beſchrijvings ſin
Treckt ghy 't merg van de min.
Dank dan dies ons quam beſchenkken,
Wilt hem eeuwighlijk gedenkken
Dien vermaarden BAARELAND,
Vol vernuft, geeſt, en verſtand.

J. M. D. CASTILLEIOZ.

Ou bien ou jamais.